

תקן פלילי: 290/90

בבית משפט המחוזי

ב פ י ח ה

בפני כב' השופט: מ.לינדנשטראוס

המאשימה: מדינת ישראל ב"כ: רלי קרויטר-גוטמן

= נ ג ד =

1. אופיר בארי	ב"כ: עו"ד קינן
2. נדב ביטון	ב"כ: עו"ד גלעד
3. צפרי צביטון	ב"כ: עו"ד קינן
4. רן לנדאו	ב"כ: עו"ד שובר
5. אריק חזון	ב"כ: עו"ד לוצקי
6. שלום גרנר	ב"כ: עו"ד רוטמן

הכרעת דין

א. מ ב ו א

- 1) הנאשמים: אופיר בארי (להלן: "אופיר")
 אלי ביטון (להלן: "אלי")
 נדב ביטון (להלן: "נדב")
 צפרי צביטון (להלן: "צפרי")
 רן לנדאו (להלן: "רני")
 אריק חזון (להלן: "אריק")
 שלום גרנר (להלן: "שלום")

הואשמו ביום 25.9.90 בכתב אישום המיוחס להם שרשה אישומים. לגבי הנאשם אלי ביטון משפטן הופרד ביום 2 יוני '91, על פי סעיף 88 לחוק סדר הדין הפלילי (ראה עמ' 14 לפרוטוקול).

שאר הנאשמים הואשמו בכך כי ביצעו את העבירות לפי הפירוט הבא:
 הנאשמים אופיר, אלי ונדב, עבירה של ניסיון לאינזוס, עבירה על סעיף

345(ב)(1)(5) + סעיף 32 + סעיף 26 לחוק העונשין 1977 (אישום ראשון). הנאשמים אופיר, אלר ונדב בעבירה של סחיטה באיומים, עבירה על סעיף 408 סיפא + סעי' 26 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (אישום שני). הנאשמים אלר, נדב, צפי ורנר בעבירה של אינוס, עבירה על סעיף 345(ב)(1)(5) + סעי' 26 לחוק העונשין 1977. תקיפה מינית עבירה על סעי' 348(ב) + סעי' 26 לחוק העונשין תשל"ז-1977. וסחיטה באיומים עבירה על סעי' 428 סיפא + סעי' 26 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (אישום שלישי).

כל הנאשמים הואשמו בעבירה של אינוס, עבירה על סעי' 345(ב)(1)(5) + סעי' 26 לחוק העונשין תשל"ז-1977, וסחיטה באיומים עבירה על סעי' 428 סיפא + סעי' 26 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (אישום רביעי). הנאשמים נדב, צפי ואריק בעבירה של אינוס, עבירה על סעי' 345(ב)(1)(5) + סעי' 26 לחוק העונשין תשל"ז-1977, ועבירה של סחיטה באיומים, עבירה על סעי' 428 סיפא לחוק העונשין תשל"ז-1977, נגד נאשם 4 בלבד (אישום חמישי לכתב האישום). נגד הנאשמים אופיר ואלר עבירה של נסיון לאינוס, עבירה על סעי' 345(ב)(1)(5) + סעי' 26 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (אישום שישי לכתב האישום).

2 (2)
על פי תלונתה של המתלוננת בתיק, נמשכה מסכת האירועים כלפיה בתיק זה החל ביום רביעי בלילה (10.8.88) וכלה ביום 14.8.88. תלונתה של המתלוננת במשטרה נמסרה ביום 19.8.88 שעה 10:30 בתחנת עכו, הרינו כ-5 ימים אחר האירוע האחרון המפורט באישום השישי לכתב האישום. כאמור, כתב האישום הוגש במקרה זה רק ביום 25.9.90, הרינו כשנתיים לאחר המקרה, ועדותה של המתלוננת החלה להשמע בביהמ"ש המחוזי בחיפה ביום 2 יוני '91, הרינו כמעט שנתיים ו-10 חודשים סאי המקרה.
בענין זה יאמר כי המתלוננת עצמה מסרה לי בעדותה (עמ' 206) כדלקמן:

"אני בהתחלה לא רציתי להעיד כי אני פחדתי, עכשיו אני מרגישה יותר חזקה ואני מעידה וזהו...". עדות זו נפטרה בביהמ"ש המחוזי ביום 1.10.91.

(3) אומר כבר עתה, כי אין ספק שיש להתירחטס בתיק זה לפרק הזמן שהלך מאז קורות המקרה בחודש אוגוסט '88, ועד עדותה של המתלוננת והנאשמים בתיק, שנרתנה כאמור ב-2 ביוני '91. זהו פרק זמן משמעותי וארוך ואתירחטס, כמובן, לנושא זה בהמשך. הבינותי כמו כן, כי העיכובים בהגשת כתב האישום בתיק זה נבעו משיקולים שונים, וביניהם גם השיקול הראשוני של המדינה, כי באותו שלב אין אפשרות להעיד את המתלוננת, דבר שכמובן השתנה לאחר מכן כאשר השלטונות נוכחו לדעת שאכן ניתן להעיד אותה, כפי שגם נעשה בפועל.

(4) אם בנתונים של זמן עסקינן, אולי זה המקום לציין כי המתלוננת העידה במשך 8 ישרבות של ביהמ"ש (ראה פרוטוקול ביהמ"ש מעמ' 17 עד 401), וכאמור עדותה החלה ביוני '91 (חקירה ראשית) ונסתיימה ביום 17 אוקטובר '91. אין ספק שהיתה זו חקירה ארוכה ומפרכת לעדה.

(5) ברצוני גם להתירחטס, בשלב ראשוני זה, לנושא הגילויים של המתלוננת והנאשמים:

באוגוסט '88, בעת קרות הפרשה המיוחסת לנאשמים, היתה המתלוננת בת 14 ו-7 חודשים לערך. הנאשמים היו בגילאים כדלקמן: אופר היה בן 17 פחות שבוע לערך, נדב היה בן 16 ו-9 חודשים לערך, צפי היה בן 16 ו-10 חודשים לערך, רני היה בן 17 ו-7 חודשים לערך, אריק היה בן 16 ו-10 חודשים לערך, ושלום היה בן 18 ו-5 חודשים, ונדריק ונאמר כמעט 6 חודשים. אלי, שמשפטו כאמור הופרד, היה בן 18 ו-4 חודשים, היינו מעל גיל 18.

1 יוצא אם כן, כי כל הנאשמים הנידונים בתיק זה היו קטינים בעת
2
3
4 המקרה למעט הנאשם שלום ש"חצה" את גיל 18.

5
6 העבירות המיוחסות לנאשמים ארעו בקבוץ שומרת ובסביבתו, כאשר שניים (6
7 מן הנאשמים הם בני קבוץ שומרת, כוונתי לנאשם אופיר וצפיר. הנאשם
8 שלום הוא בן קבוץ סער, הנמצא בסביבת מקום. נדב הוא תושב נהריה,
9 רני הוא תושב ראשון לציון, אריק הוא תושב רבנה. אצירין עוד, כי
0 בעת האירועים כאן היו רני ואריק בביקור משפחתי אצל קרוביהם
11 בקבוץ שומרת.

2 התיק שאנו דנים בו עתה נקרא: "תיק שומרת". וזאת משום שהאירועים
3 ארעו בקבוץ שומרת ובסביבתו, וכן משום ששניים מתוך הנאשמים בתיק
4 הם חברי הקבוץ האמור. צינתי כבר קודם, כי שני נאשמים נוספים היו
5 בביקור משפחתי בקבוץ שומרת, מאחר שבני משפחתם הם חברים
6 בקבוץ זה. הנאשמים נדב ושלום היו גם בביקור בקבוץ זה אצל
7 חבריהם.

8
9 ההגדרה "תיק שומרת" היא לכן, הערכה "גיאוגרפית" בלבד, ואין כמובן (7
10 שום קשר בין פרשה זו לבין מעשיהם או התנהגותם של שאר חברי קבוץ
11 שומרת. אין להדביק תווית כלשהי על הרבים בגלל מעשיהם של היחידים.
12 אין להכתים קבוץ שלם על מעשים שנעשו בתחומו הגיאוגרפי, גם אם
13 בוצעו, על ידי פיר מחברי קבוץ זה.

14
15 מאחר שבשלב זה במבוא עסקינן, ברצוני להגדיר את האירועים בהגדרה (8
16 כללית כדלקמן:

17 האישום הראשון יקרא "פרשת השדות". האישום השני יקרא "פרשת הפגישה
18 במפעל הרהיטים". האישום השלישי יקרא "פרשת בוסתן הגליל". האישום
19 הרביעי יקרא "הפרשה בחדרו של אופיר". האישום החמישי יקרא "הפרשה
20 בחדרה של המתלוננת". האישום השישי יקרא "פרשת חוף הים".
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

ב. האישומים.

עתה נעבור לאישומים אחד לאחד ונראה בהם את הגירסה שבה אוהזת התביעה מול גרסת הנאשמים.

1. האישום הראשון: "פרשת השדות".

(א) לגירסת המתלוננת אירע אירוע זה ביום חמישי, 11.8.88. המתלוננת ישבה

עם חברים מקבוצת הנוער שלה על מדרגות החדרים, שבהם התגוררו הצעירים. בדשא מולם, במרחק קצר, ישבו אותה עת אופיר, נדב, מידד

ואלי. לצורך הבהרת התמונה אצוין כי מידד הוא קרוב משפחתם של נדב ואלי. הוא גם בא איתם לביקור בקבוץ. נדב ואלי היו באים לעיתים

מזמנות לקבוץ, כאשר חבריהם בקבוץ היו הנאשמים אופיר ועפי. מידד מצא חן בעיניה של המתלוננת ערב קודם לכן, ולכן לא היה, אלי.

מוזר למתלוננת, כי אופיר, בן קיבוצה, קרא לה אליו לצד ואמר לה שמידד, שאיתו היא נפגשה, כאמור, ערב קודם, רוצה שוב לפגוש אותה.

המתלוננת הסכימה, ואז אמר לה אופיר לחכות ליד המזכירות של הקבוץ. המתלוננת, אכן, חיכתה ליד מזכירות הקבוץ. לאחר בערך כשתי

דקות הגיעה מכוננית, שמתוכה יצא אופיר, ואמר לה שהוא מבקש שהיא תכנס למכונית. המתלוננת אמרה לבני שיחה, אופיר ונדב, שהיא

מתביישת להכנס למכונית, ואז אמר לה נדב שקרובו מידד מתבייש גם הוא. לאחר מכן אמר לה נדב: "נו, יאללה, בואי תעלי לאוטו."

אומרת לנו המתלוננת בעמ' 19 לפרוטוקול: "אני עליתי לאוטו מרצוני, כי רציתי להכיר את מידד".

המכונית נסעה לעבר השדות, כאשר אלי נוהג באוטו, אופיר יושב לידו.

בספסל האחורי ישבו נדב, מידד והמתלוננת, כאשר המתלוננת נמצאת בין נדב לבין מידד. בעת הנסיעה האמורה, טוענת המתלוננת, ניסה נדב

להכניס את ידו מתחת לחולצתה, "אך אני העפתי את ידו וחשבתי לעצמי שהוא סתם נודניק, והוא עלב".

1
2
3 הנוסעים הגיעו לשדות הקבוץ, לא הרחק ממאגר המים של שומרת. כאן
4 יצאו אופיר, נדב ואלי מהמכונית והשאירו לבדם במכונית את מידד
5 והמתלוננת. השלושה נראו מתרחקים לכיוון הלול. אומרת לנו
6 המתלוננת, כי היא ומידד החלו אז לגעת אחד בשני. "הוא הוריד לי את
7 החולצה והוריד לעצמו את החולצה והיינו איזה 5 דקות ככה", כשלפתע
8 הבחינה המתלוננת באופיר, נדב ובאלי המצריצים דרך חלון המכונית,
9 כאשר הם מתחילים לצחוק ולצעוק. באותו שלב הייתה המתלוננת לחוצה.
10 הנוכחים נכנסו לאוטו והמתלוננת הספיקה ללוש את חולצתה. נדב נכנס
11 וישב באותו מקום שבו ישב קודם לכן, היינו בספסל האחורי במכונית,
12 ליד המתלוננת, אלי נהג במכונית ואופיר ישב לידו.

13 החבורה החלה שוב ליסוע וכאשר שאלה המתלוננת לאן נוסעים, השיבו לה
14 הנוכחים, אנהנו נוסעים. שוב ניסה נדב בדרך להכניס את ידו תחת
15 חולצתה של המתלוננת, ובשלב זה היא התחילה לצעוק שיחזירו אותה
16 לקבוץ, וכשהם לא שמעו צעקה לאופיר, "שאותו אני מכירה מהקבוץ כבר
17 10 שנים", שיחזיר אותי לקבוץ". ואז השיב לה אופיר, לגירסתה,
18 "תסתמי את הפה".

19 בשלב כלשהו בשדות עצרו הנוכחים את רכבם, מידד יצא מהרכב, גם
20 אופיר וגם אלי יצאו. נדב נשאר ליד המתלוננת והוא התחיל להוריד לה
21 את החולצה. המתלוננת צעקה לו שיעזוב אותה וניסתה להתנגד, היא
22 הזיזה אותו ממנה וצעקה עליו, וכן צעקה על אופיר שיחזיר אותה
23 לקבוץ.

24
25 לגירסתה של המתלוננת, הייתה דלת המכונית פתוחה ואלי, אופיר ומידד
26 עמדו שם והסתכלו על מה שנדב עושה. הם גם שמעו את צעקותיה. אחר
27 שנדב הצליח להוריד את חולצתה של המתלוננת, הוא השכיב אותה על
28 המושב האחורי, נשכב עליה והתחיל לנשק אותה. לגירסת המתלוננת, היא
29 כל הזמן בעטה בו, הזיזה אותו עם ידיה, צעקה והתנגדה ואף צרחתה,
30 ואחרי כמה דקות של התנגדות הצליח נדב להוריד לה את המכנס. טוענת

המתלוננת כי, כנראה, נדב לא הצליח להשתלט עליה, ואז עזר לו גם
אחרו אלי והוריד לה את התחמושים. "נדב ניסה להחדיר את איבר מינו,
אבל אחר כךמה זמן אמר: אוי, לא עומד לי, ואז הוא לקח את ידי ושם
את ידי על איבר מינו ואמר לי שאני אעשה לו ככה, כדי שיעמוד לו.
הוא החזיק לי את היד בחוזקה, אחר כך זה שוב פעם הוא עזב את היד
שלי, הוא שוב ניסה להחדיר את איבר מינו בי ואני לא יודעת מה
קרה". זוהי עדותה של המתלוננת בעמ' 20, תחילת עמ' 21, לפרוטוקול.

העדה פצוינת בפני, כי בכל אותו מצב שבו ניסה נדב להחדיר בה את
איבר מינו, היא התנגדה והוא פתח בחוזקה את רגליה וניסה להחדיר את
איבר המין. תוד שהיא מחזיקה את ידה. המתלוננת טוענת שצעקה עליו
ובעיקר על אופיר. לגירסתה, עמד אופיר במקום וראה את מה שמתרחש
ולא הגיב. אח"כ נדב "התכווץ" מעל המתלוננת, או לגירסתה בעמ' 21
לפרוטוקול: "הכוונה התכווץ: אני שכבתי על הגב ונדב פתח את
הרגליים שלו, החלק התחתון שלי היה חשוף, רגליי היו פתוחות למכונית.
הדלת פתוחה. כשאני אופרת התכווץ אני מתארת, הוא השאיר את כל החלק
התחתון שלי חשוף. הדלת הייתה פתוחה, הוא זאלי בא וניסה להחדיר את
איבר מינו ואני הרגשתי כאב נוראי, אני הייתי בתולה. אני התנגדתי,
והתחלתי לבכות. אלי החזיק לי ברגליים ונדב החזיק אותי ברגליים,
ואז נדב שאל אותי אם אני אוהבת אותו ואני עניתי שלא ושאני לא
מכירה אותו ושיתחזיר אותי לקבוץ".

ואכן, נדב קם ממקומו ואז ניסה אלי גם הוא לשכב על המתלוננת.
המתלוננת, לגירסתה, התנגדה והזיזה אותו עם רגליה ועם ידיה וגם
הוא פתח לה את רגליה ונשכב עליה. אלי החזיק לה את הידיים, ואז
ניסתה המתלוננת לבעוט בו, ואף הצליחה בכך, אך הוא לא הגיב. "אח"כ
קם אלי ממקומו ואמר תשבי עלי. הוא התירשב ולקח אותי ואמר לי תשבי
עלי. הוא לקח אותי ואף ניסה להחדיר את איבר מינו בי ב"שיבה" (עמ'
21 לפרוטוקול).

חלפו כמה דקות ואז שמעה המתלוננת את אופיר צועק: "השומר בא.
השומר בא". אופיר נכנס למכונית, התירשט במושב הנהג, כאשר אלי היה
בתוך המכונית ונדב ומידד נכנסו למכונית. המתלוננת ירבה אז ליד
נדב בספסל האחורי. אופיר החל לנהוג במהירות עד שהנוכחים נתקעו
בבור במקום, ואז הגיע השומר של הקבוץ, עצר את מכוניתו ונרגש
למכונית שאותה נהג אופיר והשריכת לאלי. השומר האיר בפנס לתוך
המכונית ושאל את אופיר מה קורה, ואופיר אמר: "שום דבר". טוענת
המתלוננת כי באותו זמן לקח נדב את ראשה "והחביא אותו" כדי שהשומר
לא יראה אותה. העדה נשארה עם הראש למטה כי לא רצתה שהשומר ידע,
לדבריה, "כי התבירשתי".

השומר הלך לדרכו ואז התחלפו אלי ואופיר במקומותיהם, כאשר אלי
לוקח שוב את הגה המכונית. כולם נסעו לכיוון הקבוץ, עצרו את
המכונית במקום ואופיר הודיע שהוא הולך להביא את נעליו. המתלוננת
באותו שלב עדיין לא יצאה מהאוטו. לאחר מכן נסעו כולם לכיוון השער
של הקבוץ ושם אלי או נדב שאלו את המתלוננת אם ברצונה לרדת והיא
השיבה להם בחיוב. הם נתנו לה לרדת והודיעו לה שהם יבואו גם
למחרת. העדה השיבה להם באותו שלב "בסדר". העדה הלכה לחדרה.
באותי חדרה, כוונתי לחדר של ליאת בינן, ששם ישנה המתלוננת בעת
החופש הגדול. בעת שעלתה לחדרה של ליאת, שבו כאמור התגוררה,
הנחינה בתומר, בצפי ובשומר הלילה שעצר את הרכב קודם לכן, כשהם
יושבים על הדשא. המתלוננת עלתה לחדר של חברתה ואז דפק תומר בדלת
ואמר שהוא רוצה לדבר איתה. העדה השיבה לו בשלילה, וזאת משום
שלדבריה, "אני צריכה ללכת בבוקר לעבוד", ואז השיב תומר "בסדר"
והלך.

בתייחס עוד בהמשך הכרעת הדין לתומר, שהוא עד מרכזי בכל הפרשה,
יצוין כי למחרת הלכה המתלוננת לעבודה בפעוטון של הקבוץ, כאשר,
לדבריה, היא לא התלוננה על המקרה בפני אף אחד וגם לא בפני הוריה.

ב) גירסת הנאשם אופיר:

אופיר מאשר באופן כללי את גירסתה של המתלוננת בנושא פנייתו אל המתלוננת, לאחר שמידד אמר לו שהוא היה מעוניין להפגש עימה שוב. המתלוננת אכן עלתה למכונית כאשר אופיר יושב במושב שלייד מושב הנהג, ואילו היא יושבת מאחור בין נדב לבין מידד. המתלוננת שאלה לאן נוסעים ואז השיבו לה הנוכחים שעושים טיול במשק. הנוכחים נסעו ואלי עצר אחר הרפת ליד בור התחמיץ, ושם יצאו מהמכונית נדב והנאשם אופיר, וזאת על מנת "לא להפריע" למידד וליעל. זמן קצר לאחר שהם ירדו, הצטרף אליהם גם אלי. המרחק מבור התחמיץ לרכב היה כ-15 מטר לערך, וממקום עמידתם לא יכלו הנוכחים להבחין מה נעשה ברכב. אחרי מספר דקות, טוען אופיר, הם חזרו לרכב ועלו עליו. כאשר הם הגיעו לרכב יעל ומידד ישבו ברכב ושוחחו, יעל היתה באותו שלב בלי חזירה, כאשר החזירה היתה על המושב האחורי. הנוכחים נכנסו למכונית והמשיכו לנסוע ליד בריכות החירצון, שהם במרחק מה ממקום עמידתם הקודם, ושם עצרו את הרכב.

אלי ונדב אמרו "שהם רוצים לדבר", ואילו הנאשם אופיר ומידד יצאו מהרכב והלכו למשרד הלול. שם שתו השניים פים ואחר כ-10 דקות או רבע שעה חזרו חזרה לרכב. המרחק בין המקום בו עמד הרכב למשרד הלול מוערך על ידי הנאשם ב-200 - 150 מטר.

בעת שובם לרכב הבחין הנאשם בנדב כשהוא עירום והראש שלו יוצא מצד אחד של הדלת והדלת השנייה האחורית פתוחה, כאשר שאר הדלתות של הרכב סגורות. אלי ישב באותו זמן על הכסא הקדמי של הרכב, ואילו נדב היה, כאמור, עירום. הנאשם ומידד עברו ליד הרכב והתיישבו במרחק כמה מטרים ממנו, ואז: "איך שהתיישבנו דקה שתיים, שמעתי את יעל אומרת: די, ואז נדב יצא מהרכב והוא בא לשבת איתנו שם איפה שאנחנו היינו, ואני ראיתי את אלי יוצא כאילו שהדלת של הנהג ועובר למושב האחורי. אחרי זמן קצר ראיתי רכב מגיע מאחורי האוטו שלנו, מהלול."

(עמ' 651 לפרוטוקול).

באותו רכב היה השומר ישי, הוא שומר המשק. לגירסת הנאשם אופיר, הוא ניהל את הרכב אל השומר ושוחח איתו, ואז אמר לו השומר כי מאחר שהרכב האמור איננו רכב של הקבוץ, הוא מבקש שהרכב יצא מהמשק, ואכן מיד לאחר שהשומר עזב את המקום, הם עלו על הרכב ונסעו למגורי המשק. לדברי אופיר, לא רצתה יעל לרדת ליד המגורים כי היא אמרה שהיא מתביישת והיא לא רוצה שיראו אותה, משום שעל הדשא היו חברים בני כיתתה וגם חברים מכיתתו של אופיר ועוד חברים נוספים מכל השכבות בקבוץ. אכן, אופיר מאשר כי הוא הלך לחדרו להביא בעליים וחזר לרכב, ואז נסעו כולם לשער הקבוץ, הרינו הנאשם אופיר, אלי, נדב, מידד ויעל, ושם ירדה יעל ואמרה "להתראות מחר". הנאשם אופיר נסע אז עם חבריו לנהריה ולן בביתם בנהריה. למחרת בבוקר חזר לקבוץ.

גירסת הנאשם נדב בענין זה היא כדלקמן:

הוא אכן הגיע לקבוץ יחד עם אחיו אלי ועם קרוב משפחתו מידד. הם באו לחדרו של אופיר, לאחר זמן מה מירשהו הציע ליסוע לטריל, הם נסעו ברכב לכיוון המזכירות ושם פגשו את המתלוננת שעלתה לרכב. הם טרילו בשדות של הקבוץ והגיעו ללול ושם עצרו את הרכב וכולם ירדו, למעט מידד ויעל. הם התרחקו מהרכב ולאחר מכן חזרו אליו והחלו בנסייעתם ושוב עצרו במרחק מה. כאשר כולם רצו לרדת מהרכב ביקשה המתלוננת ממנו להשאיר איתה, הוא נשאר עם המתלוננת, ואז המתלוננת התחילה להתפשט ואמרה לו שהיא רוצה לשכב איתו. הנאשם נדב החל להתפשט ושכב עליה. אז כדבריו בעמ' 23 לפרוטוקול: "התפשטתי, שכבתי על יעל, התמזמזנו, זה אופר שהתנשקנו וחיבקתי אותה, היא חיבקה אותי, נגעתי לה גם בחזה, פשוט היא רצתה שאני אשכב איתה ואני טאד רציתי לשכב איתה, זה בכל זאת פעם ראשונה שלי שאני עם

בחזרה במצב כזה, אבל קרה משהו שפשוט לא נעים לי להגיד את זה ליד
כולם, אבל אני חייב להגיד את זה. פשוט לא עמד לי והייתי מאד נבוך
מהנושא הזה, קמתי והתלבשתי ורצאתי החוצה".

הנאשם נדב מאשר כי אחריו אליו נכנסו אז לאוטו ונשאר עם המתלוננת
באוטו, אך: "אני לא ראיתי פה שחיה, הייתי מרוחק מהרכב". או אז
הגיע הרכב של השומר ואז כולם נכנסו לאוטו. לנירסת הנאשם נדב,
התכופפה יעל, היא ביקשה ממנו שישים את היד שלו עליה, על מנת שלא
יראו אותה. אופיר דיבר עם השומר והשומר ביקש שיעזבו עם הרכב את
המשה, ואז נסעו כולם, הגיעו לשער של הקבוץ, שם ירדה יעל. לאחר
מכן נסע הנאשם לביתו. הנאשם נדב מצידן עוד: "שירעל היתה במצב רוח
טוב, לא היה משהו חריג, או משהו כזה".

אלה, אם כן, עדויות המתלוננת ושני הנאשמים באישום הראשון של כתב
האישום, המכונה "פרשת השדות".

יצוירן כי המתלוננת עלתה על המכונית מרצונה, על פי גירסתה, וזאת
משום שרצתה להכיר את אותו מרדד שעירמו נפגשה לראשונה ערב קודם,
ואף התקרבה אליו מבחינה אינטימית מרד בערב הקודם, כי הרגישה
"משיכה ספונטאנית" אליו (עמ' 42 לפרוטוקול).

אין גם מחלוקת כי המתלוננת לא התלוננה אודות המקרה ב"פרשת השדות"
לפני אף אדם באותו ערב בו קרה המקרה, היינו היא לא התלוננה לא
בפני השומר שהזדמן למקום, לא בפני אחותה ליאורה, לא בפני אמה או
אביה, לא בפני המטפלת ולא בפני כל גורם אחר בקבוץ.
הנער מרדד לא נקרא להעיד בביתם"ש בתיק זה.

2. האישום השני - פרשת "הפגישה במפעל הרהיטים"

נעבור עתה לאישום השני בכתב האישום. הוא פרשת "הפגישה במפעל הרהיטים". אישום זה, כזכור, מיוחס לנאשמים אופיר, (אלר) ונדב ונושאו "סחיטה באיומים".

(א) מספרת לנו המתלוננת בעדותה: לשחרת המקרה שארע ב"פרשת השדות"

היינו ביום 12.8.88, בעת שהמתלוננת ישבה עם ילדים מקבוצתה באיזור החדרים שבהם כולם מתגוררים, הגיע אליה אופיר, קרא לה הצידה ואז השיבה לו המתלוננת שהיא איננה רוצה לבוא. אז אמר לה אופיר: "שאלו אני לא אבוא עכשיו אליו, שהוא קורא לי, הוא יספר את כל מה שאני ונדב עשו לי לילה קודם, לכל הקבוץ".

המתלוננת פחדה מאופיר, כי לדבריה, לאופיר יש השפעה גדולה מאד בקבוץ. לכן, כשאופיר קרא לה הלכה אליו, ואז אמר לה אופיר, שתומר נמצא במזכירות והוא מעוניין לדבר איתה. המתלוננת אמרה שוב לאופיר די, מטפיק, ואז השיב לה אופיר: "אני רציני בכל מה שאני אומר לך" ו"שהוא יספר" לכולם", ואז הלכה המתלוננת למזכירות (עמ' 22 לפרוטוקול).

כאשר הגיעו לאיזור המזכירות היה במקום תומר, ואז אופיר אמר למתלוננת, שתומר זהו רוצים לשכב איתה. שוב אמרה להם המתלוננת שאיננה מעוניינת ושהיא מאד עיריפה ורוצה ללכת לישון, אבל אופיר אמר לה, לגורסתה, "תסתמי את הפה" ושוב איום עליה, ואחרי כמה זמן אמרה לו המתלוננת שהיא במחזור. אופיר אמר לה שהוא לא מאמין ורוצה הוכחות. המתלוננת השיבה לו: "בסדר, אני אתן לך הוכחות". מיד אחרי זה אמר הנאשם אופיר שהוא מאמין לה והוסיף "שתומר רוצה רק חירפונים". שוב השיבה המתלוננת לאופיר שהיא מאד עיריפה, אך הוא המשיך לאיים עליה באומרו, שהוא יספר לכל הקבוץ את מה שקרה לפני כן. בסופו של דבר השיבה לו המתלוננת: "בסדר". אופיר הלך ואילו המתלוננת הלכה לחדרה, ותומר ביקש שהיא תלך לחדרו. המתלוננת לא

1 הלכה לחדרו של תומר, אח"כ הגיע תומר ודפק בדלת חדרה ואמר לה:
2 "יאל, אין פה אף אחד, בואי לחדר שלי והכל יהיה בסדר". המתלוננת
3 הלכה לחדרו של תומר ושם הושיב אותה תומר לידו ואמר לה: "שאני לא
4 אדאג, שאני בידים בטוחות, שהכל יהיה בסדר ושהוא לא יתן
5 לאופיר, נדב ואלי לנעת בי". לגירסתה, נתן לה תומר הרגשת בטחון.
6 באותו שלב הוריד תומר את תולצתו והוריד לה את תולצתה והשניים
7 נשכבו על המיטה. לגירסת המתלוננת, היה תומר טוב אליה, נתן לה
8 בטחון והיא הרגישה איתו בטוחה ושמישהו מקשיב לה. עוד אומרת
9 המתלוננת: (עמ' 23 לפרוטוקול) "הוא לא התנהג אלי בגרופליות ואני
10 הייתי צריכה מישהו שיקשיב לי ושיתן לי הגנה".

11 המתלוננת התעלסה באותו שלב עם תומר מרצונה, לאחר זמן מה נשמעו
12 דפיקות בדלת. אופיר היה בחוץ והוא צעק: "תומר, תוציא את הזונה
13 הזו מהחדר שלך ותביא אותה לחדר שלי". תומר ביקש מהמתלוננת להתלבש
14 מהר, והיא אכן עשתה זאת. ואיך שהתחילה לנעול את בעליה, תומר הלך
15 לאופיר וביקש ממנו להפסיק לצעוק. תומר פתח את הדלת ואז נכנסו
16 אופיר, נדב ואלי, ונדב התירשב על המיטה ודחף את המתלוננת לאחור,
17 כשהוא שואל אותה: "למה את מזדיינת עם כולם?" המתלוננת השיבה לו
18 שאיננה מזדיינת עם כולם, אחר כך יצאה החוצה ונדב שם עליה את ידו
19 ושאל אותה גם הוא: "למה את מזדיינת עם כולם?" הוא ביקש גם שהיא
20 תקיים יחסי טין רק איתו ועם אחריו.

21 העדה ראתה את תומר ואת אופיר מדברים בצד, היא איננה יודעת על מה.
22 אח"כ הוריד נדב את ידו מפנה והתחיל להתקדם לעבר תומר ואופיר.
23 המתלוננת עלתה לחדרה ונכנסה למיטתה. לחדרה במקרה זה, הכוונה היא
24 לחדרה ממש ולא לאותו חדר שבו התגוררה קודם לכן, היינו אצל חברתה.
25 היא ישנה באותו לילה בחדרה, "כי פחדתי שהם יגיעו לחדר של חברתי
26 ויתחילו לצעוק שם שוב הפעם. זה מה שהיה".

אצרון בענין זה, כי ב-2/נ, הודעתה של המתלוננת כפי שנמסרה סמוך
למקרה, הרינו ביום 19.8.88 שעה 10:30 במשטרת ישראל תחנת עכו,
לתוקרת רס"ר יפה אפריאט, מספרת המתלוננת בעמ' 5 להודעה, כי ביום
חמישי או יום שישי הגיע אליה אופיר לחדרה ואמר לה שהוא ותומר
רוצים לשכב איתה. המתלוננת אמרה לו שהיא איננה רוצה, לא איתו ולא
עם תומר ולא עם אף אחד, "ושאנחנו ילדי המשק", ואז אמר לה הנאשם
אופיר: "איך לך ברירה, או שאת שוכבת איתנו, או שרספר במשק מה
שקרה איתי, שאני רוצה לשכב עם נערים". המתלוננת מציינת בהודעתה
ב-2/נ כי המקרה אירע ליד מפעל הרהיטים במשק, וגם תומר עמד ושמע את
השיחה כשגם הוא רצה לשכב איתה, והיא באותו שלב הסבירה להם שהיא
במתחור, ואז אופיר אמר לה: "שאני סתם אומרת את זה וזה סתם
סיפורים ושהוא מכיר את הסיפור הזה". המתלוננת שאלה את אופיר אם
הוא רוצה הוכחות, וזה אמר לה כן, אבל לאחר סכך חזר בו ואמר שהוא
מאמין לה. אז הלכו שניהם וחזרו שוב, תומר ואופיר, כאשר אופיר
אומר לה שתומר רוצה רק "חירמונים", ואילו המתלוננת משיבה שאיננה
רוצה. שוב אומר לה אופיר: "שאין לי ברירה כי אחרת יפרסם אותי
במשק". המתלוננת על כך לא הגיבה.

תומר ביקש ממנה שהיא תבוא אליו בלילה לחדרו, אבל המתלוננת לא
עשתה זאת ונשארה יושבת בדשא. כאשר הלכה בחזרה לחדרה, סמוך לאחר
חצות, שוב בא אליה תומר וביקש אותה לבוא אליו, כי אין אף אחד
בחדרו. המתלוננת אכן נכנסה עם תומר לחדרו, ואז אמרה לו גם: "לא
איכפת לי לעשות זאת איתו". אבל לא עם אופיר ולא עם אף אחד אחר,
וזאת משום ש"תומר היה ילד שלי".

תומר הוריד את חולצתו והיא הורידה את חולצתה והשניים נשארו
עירומים בפלג גופם העליון והתמזמזו. באותו שלב אמר לה תומר שהיא
בידיים טובות "ושאין לה לפחד מכלום". המתלוננת מספרת כי היא
הרגישה משיכה לתומר, ואף היתה בטוחה לידו. תוך שהם מתעללים בחדר

נשמעו לפתע דפיקות בדלת, ולחדר נכנסו נדב, אלי, צפי ואופיר, ואופיר אז צעק עליה שתצא מהחדר ותבוא לחדרו, ואז אלי שם את ידו עליה, כשישבה במיטה של תומר ונעלה את נעליה, ואמר לה: "מה את עושה, סזדריבת עם כולם". המתלוננת לא השיבה לו ויצאה החוצה. תומר כל אותו זמן לא אמר דבר. כולם יצאו מהחדר, ואז אלי ונדב פנו אליה בצד ואמרו לה ש"אני לא אשכב עם אף אחד, רק איתם ואם הם ידעו שאני הולכת עם אחרים יפרסמו אותי בכל הקבוץ". דברים אלה מופיעים בעמ' 6 להודעה 2/1.

כולם הלכו לאחר מכן והכל נרגע, ואז נכנסה המתלוננת לחדרה, כאשר תומר הגיע אליה ושוחח איתה ואמר לה לא להתקרב לנדב, לאלי ולאופיר ולאף אחד, על מנת לא להסתכסך איתם. באותו שלב, אומרת המתלוננת ב-2/3, שוב התקרבה לתומר והתחילה להתעלס איתו, ובסיומה של התעללות זו גם קיימה עימו יחסי מין כאשר תומר שכב עליה והחזיר את איבר מינו בין רגליה וגם שם אותו בתוך איבר מינה, מבלי שהצליח, לדבריה, להחזיר את איבר מינו. בשעה 04:30 לערך אמרה המתלוננת לתומר שילך, ואכן הוא הלך והמתלוננת הלכה לישון.

גירסת הנאשם אופיר בענין זה היא כדלקמן:

אופיר מאשר כי הוא ותומר היו ליד הפזכידות באותו לילה שאלין מתייחסת המתלוננת והיא הגיעה לשם, תומר אמר למתלוננת שהוא מעונין לשכב איתה, והיא אמרה לו שהיא לא יכולה כי יש לה מחזור, ואז אמר לה אופיר: "אם את לא רוצה לשכב איתו, אז אל תשכבי, אבל אל תספרי סיפורים". לגירסתו (עמ' 652 לפרוטוקול): "אמרנו לה שאנחנו מאמינים לה שיש לה מחזור". שרחה לו התקיימה לאחר שהוא עלה לחדרה של רעל וביקש ממנה לא להפגש יותר עם אלי ונדב. מוסיף הנאשם בענין זה, כי אחר שהזהיר את המתלוננת מפני נדב ואלי, הוא ראה שאלי נדב עולים אל המתלוננת ואחר כך בא אליו אלי ואמר לו: "מדוע אמרת לה (הכוונה למתלוננת - מ.ל.) לא להפגש איתנו שהיא דווקא כן רוצה

להפגש איתנו, על פי טענתה? או אז עלה הנאשם אופיר ליעל ושאל אותה מדוע היא סיפרה להם על כך, ואמרתי לה: "שבשבילה, שהיא צעירה זה לא טוב להסתובב עם הרבה נערים, ופעם הבאה שהיא תסתובב עם כל מיני נערים, אני אלך לספר לאחותה" (עמ' 652 לפרוטוקול). לגירסת הנאשם, בשלב יותר מאוחר באותו ערב, הוא הגיע לתומר יחד עם אלי ונדב והבחין שיעל נמצאת שם. לאחר מכן הלך הנאשם לישון "ולא יודע מה היה". (עמ' 653 לפרוטוקול).

הנאשם נדב בעמ' 857 לפרוטוקול טוען כי הוא איננו זוכר ששאל את המתלוננת מדוע היא "מזדיינת" עם כולם, וכי תעשה זאת רק איתו ועם אחיו אלי. בענין זה אצטט מהפרוטוקול של ביהמ"ש בעמ' 857 שואלת התובעת את הנאשם: "אני אומרת שזה כן הפריע לך ולכן אתה שאלת אותה למה את מזדיינת עם כולם, כשהגעתם לחדר של אופיר". על כך משיב הנאשם נדב (עמ' 857 מול שורה 15): "לא זכור לי ששאלתי אותה". שואלת התובעת: "יעל מספרת את זה, יעל שוב משקרת גם בנקודה הזו, לגירסתך?" תשובת הנאשם: "לא יודע אם היא משקרת או לא, פשוט אני לא זכור לי שאמרתי מילה כזאת". שואלת התובעת שוב: "אתה לא זוכר, אבל יעל זוכרת את זה היטב, שאמרת לה למה את מזדיינת עם כולם, תעשי את זה רק איתי ועם אחי אלי, רציתם לשמור את יעל רק בשבילכם, רק בשביל שניכסם?" תשובת הנאשם היתה: "אני חושב שאם אני מחבב אותה וזכור פפריע לי הנקודה הזאת שהיא לא תשכב עם אף אחד, אז זה בטוח שאני גם לא אסכים שהיא תשכב עם אח שלי אלי, אבל פשוט זה לא הפריע לי וזה היום שלה, והיא רשאת לעשות מה שהיא רוצה".

בהודעתו של הנאשם נדב במשמרה, ת/4, אין איזכור כלל למרוחס לו באישום השני בכתב האישום.

02/11/92

ת.פ.ס. 290/90

בבית המשפט המחוזי בחיפה - 1459 -

(ד) זהו, אם כן, מצב הדברים באישום השני לכתב האישום, הרינו עדותה של המתלוננת מצד אחד, לעומת עדויותיהם של אופיר ונדב מצד שני. העדות שאליה אנו חייבים להתירחס בנקודה זו היא עדותו של תומר רון. תומר רון היה, עפ"י גרסת התביעה, שותף לאותה שיחה שקיים אופיר עם המתלוננת ליד מפעל הרהיטים, וכמו כן שותף לאחר מכן לנעשה בחדרו של תומר, כאשר הופיעו במקום הנאשמים אופיר, אלר ונדב, כפי שציינו לעיל.

לגרסת העד תומר רון (ראה עמ' 1242 לפרוטוקול), הוא ישב עם אופיר ליד מפעל הרהיטים, ואז בדיוק עברה במקום המתלוננת. העד (שהעיד מטעם ההגנה לאחר שהתביעה דחתה על עדותו) מסר לנו כי אכן הוא שאל את המתלוננת אם היא רוצה לשכב איתו, ואז אמרה המתלוננת שהיא במחזור ואופיר אמר ש"זה סתם סיפורים", ואז אמרה המתלוננת שהיא מוכנה להזכיר את זה, אך אופיר דחתה ואמר לה שהוא מאמין לה. מאוחר יותר הגיעה המתלוננת לחדרו, כפי שהם קבעו קודם לכן, באותה שיחה שנזכרה זה עתה. בחדר הם החלו להתעלס, ואז הגיעו אלר, אופיר ונדב. הם דפקו בדלת. בינתיים התלבשה המתלוננת ואז פתח העד תומר את דלת חדרו והמתלוננת יצאה ושוחחה איתם על המרפסת. תומר יצא וישב על הדשא בחוץ. לדבריו, היתה שיחה בין המתלוננת לבין אלר, נדב ואופיר שיחה "די שקטה" ולא היו במהלכה צעקות.

אחרי שהחבורה עזבה, הלכה המתלוננת לחדרה ותומר בא לחדרה של המתלוננת, כפי שנקבע ביניהם קודם לכן. שם, בהיותם בחדר, טוען תומר, הם התפשטו שניהם והיו עירומים לגמרי, הוא נשכב על המתלוננת והיא אשר שמה את איבר מינו בתוכה. לפני זה הוא שם קונדום על איבר מינו והוא סיים בתוך הקונדום. בסוף המגע המיני הלך תומר לחדרו. אם הזכרנו כבר את קיום יחסים המין בין תומר לבין המתלוננת, נציין כבר עכשיו כי באותו שבוע שאלו אנו מתירחסים בפרשה זו, קיים העד תומר רון ארבע פעמים יחסים מין עם המתלוננת. לגרסתו, בשום שלב של

02/11/92

ת.פ. 290/90

בבית המשפט המחוזי בחיפה - 1460 -

4 אותו קשר מיני שהיה לו עם המתלוננת, באותו שבוע קדימתי, היא לא
 5 הזכירה במילת אחת שמישהו עשה לה משהו בכוח, או שמישהו אירס עליה,
 6 או כדברי העד בעמ' 1248 לפרוטוקול, "שאלה: למעשה אפשר לומר שאתה
 7 היית הכי הרבה במחיצתה של יעל מכל האנשים שסבבו אותה בשבוע הזה,
 8 4 פעמים שכבת איתה, נכון?" תשובה: "כן". שאלה: "הרגשת במשהו מוגד
 9 בהתנהגותה, שאולי היא עצובה מדי, או מדוכאת, או שקורה איתה משהו
 10 יוצא דופן?" תשובה: "לא, לא שמתר לב למשהו יוצא דופן". שאלה:
 11 "והיא בשום שלב בקשר איתך לא הזכירה במילת אחת שמישהו עשה לה
 12 משהו בכוח?" - "לא". - "או שמישהו אירס עליה?" - "לא".

14 לפני שבגוד לדרון באישום השלישי - פרשת "בוסתן הגליל", ולצורך
 15 השלמת התשובה שהתרחשה באותו השבוע, כביא עתה את המשכם של הדברים
 16 על פי תיאורם של תומר וגל כסלו. אני מביא את הדברים לפני הדרון
 17 באישום השלישי, משום שכרונולוגית, לפי עדותו של תומר, הדברים
 18 התרחשו לפני האישום השלישי.

19 תומר מספר כי למחרת המקרה האמור, בו היה לו מגע מיני מלא,
 20 לגירסתו, עם המתלוננת, בא אליו חברו גל כסלו, המתגורר כיום מחוץ
 21 לקבוץ שומרת. תומר סיפר לו על קורותיו עם המתלוננת בלילה הקודם,
 22 ואז הופיעה המתלוננת במקום ותומר וגל שאלו אותה אם היא מוכנה
 23 לבוא איתם לבריקת השחיה במקום. המתלוננת אמרה לשניים שהיא
 24 מסכימה, ואכן היא באה עם תומר ועם גל לבריקה. לגירסת תומר (ראו
 25 עמ' 1244 לפרוטוקול), הייתה המתלוננת בבריקה כאשר רק חלק לבושה
 26 התחתון עליה, ואילו חזה היה חשוף. בהיותם בבריקה התפשטו גם גל

29 כסלו ותומר, וכך שחו, כאשר בעת השחיה נגעו, גם תומר וגם גל,
 30 בחזה החשוף של המתלוננת. לאחר כמה דקות יצאו מהבריקה, התלבשו
 31 והלכו לחדרה.

02/11/92

ת.פ.ס. 290/90

בית המשפט המחוזי בחיפה - 1461 -

יצוין כי בעת היותם בבריכה אמר גל כסלו לתומר, שהוא מעוניין לשכב עם המתלוננת. לגירסת תומר, הוא שאל את יעל אם היא מוכנה לשכב עם גל והיא הסכימה.

תומר נשאר בחדר עם המתלוננת וגל כסלו הלך לישון בחדרו של תומר. לגירסת תומר, אחר האירוע בבריכה, נבואו לחדרה של יעל, היא שוב התפשטה וגם הוא התפשט, הוא שם קונדום על איבר מינו, ולאחר מכן קיים יחסים מלאים עם המתלוננת, או בדבריו, "אך הכוונה... שהחדרתי את איבר מיני לאיבר מינה".

לאחר שתומר פקידים יחסים עם המתלוננת מרצונה הטוב והחופשי, הוא הולך לחדרו. נבואו לחדרו שואל אותו חברו גל כסלו אם גם הוא יכול לגשת לשכב עם המתלוננת? או אז משיב לו תומר שהוא איננו יודע, אך הוא רוצה לשאול את המתלוננת. ואכן, תומר הלך שוב לחדרה של המתלוננת, שאיננו רחוק מחדרו, ושאל אותה אם היא רוצה שגל יבוא לחדרה? המתלוננת לא סירבה והיא אמרה שהיא רוצה שיבוא מהר (ראה עמ' 1244 לפרוטוקול). תומר חוזר לגל וגל הולך אל המתלוננת לחדרה. לצורכי תיאור ההשתלשלות עם גל, נעבור בענין זה לעדותו של העד גל כסלו.

אזכיר רק, כי גל כסלו נולד בקבוץ שומרת והוא מתגורר כיום ברעננה, אליה עבר לפני כ-5 שנים. בני משפחתו של גל, והכוונה היא לסבא, לסבתא שלו ודודתו, אחות אביו, נמצאים בקבוץ שומרת, והעד גל כסלו מבקר אותם מעת לעת. גם במקרה הנוכחי, נשוא הדיון שבפנינו, היה גל בביקור משפחתי בקבוץ שומרת.

לגירסת גל, אכן, הנפין אותו תומר לגשת לבריכה לשחיה לילית עם המתלוננת. שחיה זו נערכה, לגירסת גל, בערך בשעה 01:30 או 02:00 לפנות בוקר, בעת השחיה הם התחבקו והתנשקו, כאשר הם, הכוונה לתומר, גל והמתלוננת, כאשר המתלוננת חשופה בפלג גופה העליון. אחרי השחיה הם חזרו לחדר המגורים, ותומר נשאר ביחידות עם

02/11/92

ת.פ. 290/90

- 1462 - בית המשפט המחוזי בחרפה

המתלוננת. טוען גל בעמ' 1271 לפרוטוקול, כי אחר כחצי שעה לערך
פאז שתומר התבודד עם המתלוננת, הוא חזר אליה, לחדרו, ושאל אותו
אם הוא רוצה לשכב עם המתלוננת? העד השיב בחיוב. לאחר תשובתו
ההיובית של גל לתומר, עזב האחרון את החדר כדי לעלות לשוחח עם
המתלוננת.

עלי לצייין כאן, שגל כסלו איננו נוכח בדיוק אם אותה שיתח עם תומר
לגבי השאלה אם הוא רוצה לשכב עם המתלוננת, היתה לפני שתומר דיבר
עם המתלוננת בעניין זה, או אחר שדיבר איתה, אבל לענייננו החשוב
הוא, כי בשלב זה גל כסלו מעוניין לקיים יחסים עם המתלוננת, ותומר
עולה לחדרה של המתלוננת לשוחח איתה. תומר חוזר לעד וטוען לו
שהמתלוננת רוצה לשכב איתו, ואז עולה גל כסלו לחדרה של המתלוננת,
כשהיא נמצאת על מיטתה. העד שוחח עם המתלוננת דקות מספר, שאל אותה
אם היא רוצה לשכב איתו. המתלוננת השיבה בחיוב, התחילה להתפשט וגם
הוא החל להתפשט.

לגירסת גל, באותו שלב הוא קיים יחסים פלאים עם המתלוננת כאשר הוא
ששמש בקונדום שקיבל מתומר או ממישהו אחר. לאחר שגל כסלו בא על
פורקנו, הוא התלבש, ישב עם המתלוננת מספר דקות ולאחר מכן ירד
לחדרו של תומר והשניים הלכו לישון. למחרת נסע גל כסלו לביתו.

ציונתי קודם את הגיליים של המתלוננת והנאשמים בפרשה זו. יש,
לדעתי, חשיבות גם לצייין את גילם של תומר וגל כסלו. תומר דון הוא
יליד 6 באוקטובר '71, כד שבעת המקרה היה בן 16 שנה ו-10 חודשים,
ואילו גל כסלו הוא יליד 18 במרץ '73, כד שבעת המקרה הוא היה בן
15 שנה ו-5 חודשים.

אצייין כבר יעתה, ולו רק לצורכי הבהרת התמונה כולה, כי אין מחלוקת
בתיק זה, שהיחסים של המתלוננת עם טידד, קרובם של הנאשמים נדב

ואלי ביטון, יחסים שהתבטאו בהתעלסות על המרפסת של חדרו המגורים בקבוץ שומרת, ולמחרת ההתעלסות בעת האירוע ב"פרשת השדות" במכונרת, נעשו מרצון, כאשר מידד מצא חן בעיניה של המתלוננת. כך גם היו היחסים עם תומר רון ועם גל כסלו, כאשר גם לגביהם טוענת המתלוננת, כי היחסים עימם היו מרצונה המלא, ללא כל ביטוי של אלימות פיזית או פילולית כלפיה.

אצרון עוד, שמערכת היחסים האמורה, היינו מגע פיזי מלא עם תומר רון וגל כסלו, כמעט שני העדים הללו, וההתעלסות עם מידד, אירעו כולם באותו שבוע של הפרשה שהתרחשה בתיק זה, היינו בשבוע שבו מיוחסים האישומים השונים לנאשפים בתיק זה.

האישום השלישי - "פרשת בוסתן הגליל".

נעבור עתה ל"פרשת בוסתן הגליל": נשוא האישום השלישי לכתב האישום. **לגירסת המתלוננת**, (עמ' 24 לפרוטוקול), למחרת האירוע הנזכר באישום

השני, כאשר היתה המתלוננת בחדרה בשעות הערב, שמעה דפיקות בדלת ונאמר לה על ידי מאן דהוא, (העדה אינה זוכרת אם היה זה נדב או צפי) לצאת החוצה. המתלוננת תחילה לא השיבה להם. הבאים החלו לצעוק בחוץ ואז יצאה המתלוננת כאשר, לדבריה, (עמ' 24 לפרוטוקול) "כר לא רציתי שהחברות שלי שישנות לידי ישמעו".

נדב שואל אותה או אם היא "משועממת" והמתלוננת השיבה בשלילה. הוא אמר למתלוננת שהיא נראית לו משועממת.

הנאשם נדב אמר למתלוננת שנוסעים לים ושהיא תבוא איתם. השיחה האמורה, עם נדב, היתה בנוכחות הנאשמים צפי, רני ואלי. המתלוננת השיבה לו שהיא איננה באה איתם משום שהיא עריפה ורוצה ללכת לישון ואז, לגירסתה, אדים עלה צפי באומרו: "שהוא יספר לכל הקבוץ והוא הולך לקרוא לאחותי שתראה אותי עם כל הבנים שם ושהוא יספר לה מה שקרה כמה לילות קודם" (עמ' 24 לפרוטוקול).

צפי המשיך לארזים עליה ואז "נשברה" המתלוננת ואמרה: "בסדר, אני
 אבוא". ואכן, המתלוננת יצאה אחריו הקבוצה לאותה מכונית שבה נסעה
 ב"פרשת השדות". מכונית זו עמדה ליד מזכירות הקבוץ.
 לגירסת המתלוננת (עמ' 25 לפרוטוקול) היא אמרה לכל הנוכחים, במהלך
 כל הנסיעה במכונית שיעזבו אותה, שהיא רוצה ללכת לישון. באומרה
 "לכל הנוכחים" מתכוונת המתלוננת בעיקר לצפי, אך גם לנוכחים
האחרים אשר היו במכונית והם נדב, אלי ורני.

המשתתפים לא הקשיבו לה, לדבריה, אמרו לה "לסתום את הפה" והכניסו
 אותה למכונית.

לגרסתה היה זה הנאשם נדב שלקח את ידה והכניס אותה למכונית. הם
 נסעו לכיוון השער של הקבוץ, לאחר מכן יצאו מן הקבוץ דרך שער זה,
 כאשר לדברי המתלוננת (עמ' 25) "וכל הדרך התחננתי לפניהם שירחיקו
 אותי לקבוץ שאני רוצה לישון והם לא הקשיבו לי ואמרו תסתמי את
 הפה".

נדב, אלי, צפי, רני והמתלוננת הגיעו לשפת הים של המושב "בוסתן
 הגליל" ושם כולם ירדו מהאוטו. היה זה בלילה, כאן אמרה המתלוננת
 לאלי בישון שהיא במחזור וזה, למענתה, השיב לה ואמר: לא משנה
 ושהיא תלך להוציא את הטמפון בו השתמשה בעת מחזוריה, בתחילה סרבה
 המתלוננת אך לאחר מכן נתרצתה, הלכה מאחורי המכונית והוציאה את
 הטמפון האמור. אלי הכניסה למכונית, לקח את ידה ואמר לה להתפשט.
 המתלוננת תחילה לא התפשטה ואז, טוענת המתלוננת, צעק עליה אלי
 ואמר לה: "יאללה תתפשטי".

אחרי שאלי צעק את המילים האמורות הוא החל להפשיט אותה. הוא הוריד
 לה את החולצה והמכנס והמתלוננת נשארה עירומה.

או אז נשכב עליה אלי כאשר המתלוננת ניסתה להתנגד ולבצוץ בו
 ולהיזז אותו מעליה, אך ללא הצלחה. הוא שכב עליה ואמר לה כל הזמן
 "תסתמי את הפה" וגם הצליח להתדיר את איבר מינו באיבר מינה.

02/11/92

ת.פ. 290/90

בבית המשפט המחוזי בחיפה - 1465 -

המתלוננת חשה בכאב וצעקה לו שזה כואב לה ועל כך השיב לה אלי:
"תשתקי, תשתקי".

אומרת לנו המתלוננת כי בשלב זה היא כבר לא התנגדה פיסית
והתנגדותה היתה יותר פילולית. היא ביקשה שוב מאלי שיפסיק ויקח
אותה לקבוצ אד, לדבריה, כבר לא היה לה כוח. באותו זמן היו
הנאשמים נדב, צפי ורני ליד המכונית והסתכלו במה שהתרחש. עוד
מספרת לנו המתלוננת בעדותה, כי בשלב מסוים נאמר לרני לשים את
ידו על החזה שלה והיה זה כאשר היא היתה בעת קיום המגע המיני עם
אלי או עם נדב. זירת האירועים במקרה זה היתה בתוך המכונית, במושב
האחורי, כאשר שתי הדלתות שליד המושב האחורי פתוחות. בעת שאלי שכב
עליה והיא עירומה, כאמור, נגעו בה נדב, צפי ורני. לאחר שאלי הגיע
לפורקנו הוא קם והתיישב, קרא לאחיו נדב והראה לו כיצד הוא מנגב
את איבר מינו. אלי יצא מהמכונית ואז נכנס נדב כאשר המתלוננת
עירומה. לגרסתה לקחו לה הנוכחים את הבגדים והסתירו אותם. נדב
נכנס וישר בשכב עליה כאשר גם הוא מצליח להחדיר את איבר מינו
באיבר מינה ובאותו זמן החל לצעוק "אוי אני גומר, אוי אני גומר,
תחזיקי מעמד".

לגרסת המתלוננת, באותו זמן שהתקיימו היחסים עם אלי ונדב היא
ביקשה שיפסיקו והם השיבו לה: "תסתמי את הפה". כאשר נדב סיים הוא
קם ממקומו ואז נכנס צפי למכונית כאשר פלג גופו העליון עירום אך
הוא לבוש במרנס. צפי נשכב עליה והחל לגעת לה בחזה ובישק אותה או
אז ביקשה המתלוננת בתחנונים מצפי להתזיר אותה לקבוצ וזה השיב לה:
"עוד רגע, עוד רגע, יש עוד אחד, רני".

לגרסת המתלוננת, צפי נגע בה רק בחזה. צפי יצא מהמכונית ואז נכנס
רני לתוכה כאשר המתלוננת עירומה והוא לבוש בבגדיו. הוא ליטף את
החזה של המתלוננת וניסה להכניס את ידו לאיבר מינה אך המתלוננת
סגרה את רגליה. היא אמרה לרני "שלא יעשה את זה והוא לא עשה את

02/11/92

ת.פ. 290/90

- 1466 - בבית המשפט המחוזי בחיפה

4 זה" (עמ' 26). לגרסתה אמרה לרני שלא יגע באיבר הפין שלה והוא אכן
5 לא נגע בו. עוד יצוין כי כאשר נגע רני בחזה שלה הוא שאל אותה
6 בשקט "אם אני בוכה ואמרת לי שלא".

7 בעת שרני שכב על המתלוננת, מספרת לו, כי שמעה צעקה מבחוץ והיא
8 מעריכה, אך איננה בטוחה, שהיה זה צפוי ששאל את רני מה קורה, למה
9 אתה לא מוריד את הבגדים? רני לא השיב לו, רני גם והלך והמתלוננת
10 נשארה במכונית עירונית.

11 לאחר מכן הביא לה אליו את בגדיה ואמר לה להתלבש והיא אכן התלבשה.
12 כולם חזרו לקבוץ. המתלוננת הלכה לחדרה ולאחר כשתי דקות, עלו
13 הנאשמים אריק ושלוש לחדרה. כאן מתחילה ההתרחשות המיוחסת לנאשמים
14 באישום הרביעי לכתב האישום, שאליו נחזור מאוחר יותר.

15
16 גילסת הנאשם נדב לגבי פרשת "בוסתן הגליל" היא כדלקמן:

17 הנאשם הגיע עם אחיו אליו לקבוץ כדי לבקר את אופיר. לאחר מכן הוא
18 עלה עם צפיר למרפסת חדרה של המתלוננת שבו היתה המתלוננת. אליו הגיע
19 לאחר מכן ושאל את המתלוננת אם היא מעוניינת לבוא לטייל. המתלוננת
20 הסכימה וביקשה לפגוש את כולם ליד המזכירות על מנת שהחברים האחרים
21 לא יראו אותה. ליד המזכירות עלתה המתלוננת לרכב וכולם נסעו
22 לכיוון "בוסתן הגליל". ברכב היו הנאשמים: נדב, צפיר, רני וכן אליו
23 ביטון. בהגיעם לחוף הים שליד "בוסתן הגליל" ירדו כולם מהרכב. אליו
24 דיבר עם המתלוננת כאשר הנאשם לא שמע אודות מה היתה השיחה.

25 אז נכנסה המתלוננת לרכב ואלי אתריה. אחר כך, כאשר אליו יצא מהרכב,
26 הוא אמר לנאשם נדב שהמתלוננת קוראת לו. נדב הגיע שוב לרכב, ראה
27 את המתלוננת שזכתה על גבה, כשהיא עירומה ואז, כפי שהיה גם ב"פרשת
28 השדות", המתלוננת שוב ביקשה ממנו שישכב איתה. נדב התפשט, נכנס
29 לרכב, שכב על המתלוננת ואז התעלסו השניים ("התחרטנו"), אך גם

30

31

במקרה זה לא הצליח איבר מינו להזדקף. אומר בענין זה הנאשם נדב
 (עמ' 824 לפרוטוקול): "אני מאד רציתי לעשות את זה, אבל פשוט לא
 היה לי עם מה לעשות את זה. כי לא ניסיתי אפילו להחזיר, כי לא היה
 לי איך".

לגרסתו אמרה לו אז יעל שהיא מחבבת אותו וכי "יש לה משהו אליו"
 (עמ' 825 לפרוטוקול). כאשר הבחין הנאשם שהוא איננו מסוגל לקיים
 איתה יחסים יצא מהרכב ובעקבותיו נכנס צפיר לרכב. הנאשם נדב לא ראה
 מה ארע ברכב, אך הבחין שאחרי צפיר נכנס רני לרכב. גם לגבי רני הוא
 לא ראה מה מתרחש כאשר, בדבריו, (עמ' 825 לפרוטוקול): "לא
 התעניינתי בנושא הזה, אני פשוט הריתי חזק מהרכב".

אחרי זמן בא אליו אחיו אליר ואמר לו "בוא נתחזר לקבוץ" ואז הם
 נסעו בחזרה לקבוץ והלכו לכיוון החדרים. המתלוננת עלתה לחדר שלה
 והנאשם נדב נכנס לחדרו של אופיר. אחר זמן הגיעה יעל לחדר כאשר
 הנאשם נדב איננו יודע מי קרא למתלוננת לבוא. לנושא ההתרחשויות
 בחדרו של אופיר אתיחס, כמובן, כאשר אדון באישום הרביעי לכתב
 האישום.

גרסת הנאשם נדב ביטון היא לכן כי בשני המקרים, גם ב"פרשת השדות"
 וגם בפרשת "בוטתן הגליל" לא ניסה להדור למתלוננת וזאת משום שלא
 הייתה לו זיקפה. לדבריו, עובדה זו יצרה אצלו תחושה מאד לא נעימה,
 או כפי שהוא מעיד בעמ' 826 לפרוטוקול: "זה פשוט מביך".

עוד מוסיף הנאשם כי כל מה שעשתה המתלוננת עשתה מרצונה וכדבריו
 בעמ' 827 לפרוטוקול: "אני פשוט נדהמתי לשמוע את המילים ועל יעל
 כאן, על זה שהיא אמרה שהרביצו לה, או משהו כזה. זה דבר שלא היה
 מעולם. יעל תמיד עשתה הכל מרצונה, היא הייתה איתי בכלל מרצונה,
 היא זאת שרצתה שאני אהיה איתה, היא זאת שביקשה שאני אהיה איתה,
 זה מה שיש לי להגיד".

02/11/92

290/90.פ.ת

גברת המשפט המחוזי בחיפה - 1468 -

לדבריו, לא הופעלו על המתלוננת, לא אלימות פיזית ולא אלימות
 מילולית. בענין זה אומר הנאשם בעמ' 828 לפרוטוקול: "אף פעם יצל
 לא אמרה לא". לשאלה האם שמע משהו מיצל בעת אותן פגישות השיב
 הנאשם (בעמ' 828): "לא, אף פעם לא שמעתי התנגדות כלשהי...לא
 מבחינה פיזית ולא מילולית". בענין זה מתרחס הנאשם נדב לכל
המפגשים שהיו בינו לבין המתלוננת.

לדברי הנאשם צפי ההתרחשות בפרשת "בוסתן הגליל", בה הוא נאשם,
 היתה כדלקמן:

נדב אז אלי פנו אליו אם הוא רוצה להצטרף אליהם כדי לנסוע עם
 המתלוננת. לא נאמר לו לאן נוסעים ולא נאמר לו לשם מה נוסעים.
 הנאשם צפרי הסכים, הוא פנה לדני, שהוא חבר טוב שלו, ושאל את דני
 אם הוא מוכן לבוא איתם. הוא לא אמר לדני מה מטרת הנסיעה כי לא
 ידע עליה. דני הסכים וכך נסעו החמישה במכונית השייכת לאלי.
 בנסיעה זו נהג אלי במכונית. לידו מקדימה ישב הנאשם צפרי ואילו
 מאחור ישבו דני, נדב והמתלוננת. כל הנוסעים הגיעו לחוף הים של
 "בוסתן הגליל" ושם עצרו וכולם ירדו מהרכב. כולל המתלוננת. אלי
 דיבר בצד עם המתלוננת, כאשר שאר הנוכחים היו במרחק של 10 עד 15
 מטר מהם.

לדברי צפרי היתה המתלוננת באותו שלב "די עליזה ואף חיבקה את אלי"
 ואת"כ הלכה לכיוון הרכב.

הנאשם אומר לנו כי באותו שלב הוא הושב ששאל את המתלוננת אם הכל
 בסדר איתה אך איננו זוכר זאת במדויק. בכל אופן הוא שאל את אלי
 מדוע הולכת המתלוננת לרכב ואז השיב לו אלי שכך נקבע איתה שהיא
 תכונן, היינו מתפשט או משהו כזה. הנאשם איננו זוכר את המילים
 במדויק. לאחר סכן הלך אלי לכיוון הרכב, כאשר כל שאר הנאשמים
 נמצאים בקרבתו של הרכב, כך שניתן היה לראות מה מתרחש בתוכו.
 הנאשם צפרי ראה את אלי מתפשט ונשכב על יצל אך יותר מזה לא ראה

02/11/92

ת.פ. 290/90

בבית המשפט המחוזי בחיפה - 1469 -

1
 2
 3
 4 וזאת משום שלא הסתכל כל הזמן לכיוון הרכב. אלי נשאר בתוך המכונית
 5 עם רצף פרק זמן שהנאשם התקשה להעריך, בין 5 ל-10 דקות. הוא יצא
 6 מהרכב ואז נכנס במקומו נדב לרכב. גם לגביו חושב הנאשם צפן שהוא
 7 התפשט לפני כניסתו לרכב ושוב לא ראה בדיוק מה קורה ברכב. גם נדב
 8 היה ברכב כ-5 עד 10 דקות ואז נכנס צפן בעצמו לרכב. כאשר נכנס
 9 לרכב היתה המתלוננת עם סכנס קצר כאשר, לדבריו, מצב רוחה היה סביר
 10 וחיא חיוכה. אומר צפן בענין זה (עמ' 914 לפרוטוקול): "שאלתי
 11 אותה אם הכל בסדר ואם היא רוצה לקיים איתי יחסי מין, להתחרמן
 12 איתי... היא אמרה לי שהיא רוצה לנות 5 דקות, נשארנו בתוך האוטו,
 13 אני לא יודע מה הם עשו בחוץ. לאחר מכן התחרמנו, התנשקנו, 2 : 3
 14 דקות אני חושב זה לקח. זהו, אני לא יודע. אני הפסקתי באיזה שהוא
 15 שלב ושאלתי אותה אם היא רוצה שרני ירכנס אמרה לי שהיא רוצה שרני
 16 ירכנס. יצאתי החוצה ואמרתי לרני שהיא רוצה שהוא ירכנס".
 17 כאמור, כאשר יצא הנאשם צפן מהרכב נכנס רני במקומו ושוב לא הבחין
 18 צפן מה קורה ברכב. רני, לדבריו, נשאר בתוך הרכב כדקה ויצא ממנו.
 19 לדעת הצד התלובשת המתלוננת בעת שרני היה ברכב ואז כולם נכנסו לתוך
 20 הרכב וחזרו חזרה לקבוץ. בעת הנסיעה חזרה לקבוץ האוירה היתה
 21 רגילה, לא היה שום דבר מיוחד, כדברי הנאשם.
 22 בשולם לקבוץ עלתה המתלוננת לחדרה, ואילו הנאשם צפן, נדב, אלו
 23 ורני הלכו לחדרו של אופיר. בחדרו של אופיר (או בסביבתו) פגשו את
 24 אופיר, את ארזק ואת שלום. לאחר מכן הגיעה גם המתלוננת לחדר. כפי
 25 שאמרתי קודם, אתריחס למתרחש בחדרו של אופיר, הוא נושא האישום
 26 הרביעי, בהמשך.
 27
 28
 29
 30
 31

02/11/92

ת.פ. 290/90

בית המשפט המחוזי בחיפה - 1470 -

ד) נעבור עתה לנאשם רנני ולגרסתו בענין זה:

לגבי הנאשם רנני המצב הוא כדלקמן: אימו של רנני היא בת שמרת. בזמן האירועים בתיק התגוררו בשמרת סבו וסבתו וכן דודתו, אחות אימו. הנאשם רנני היה מבקר מגיל צעיר בחופשות ובחגים בשמרת ואז הכיר את הבנים שהם בני שכבת הגיל שלו ובהם תומר, צפי ואופיר. כמו כן הכיר את אריק, בעת שזה היה מבקר בקבוץ וכן ראה שם מדי פעם את שלום. כמו כן ראה מסי פעמים בקבוץ את אלי ונדב. גם את גל ראה בקבוץ מספר פעמים. ביום שישי בערב של אותו השבוע הוא הגיע לקבוץ לביקור משפחה לכמה ימים.

ביום ראשון או שני, שוחח רנני עם תומר רון שהוא חבר טוב שלו ותומר סיפר לו שבאחד הימים הקודמים הוא שכב עם המתלוננת וכי למחרת הלכו גל, המתלוננת ותומר לבריכה ושם הם התפשטו ושחו שלושתם עירופים כאשר הם נוגעים זה בזה. אחרי זה הם חזרו לחדרו ושם שכב תומר איתה וקיים עימה יחסי מין מלאים. תומר סיפר לו גם שהוא שאל את המתלוננת אם היא רוצה שגם גל יבוא וישכב איתה והיא השיבה לו בתשובה ואז תומר קרא לגל וגל הלך ושכב איתה.

זה היה, אם כן, "רקע הדברים" לגבי המתלוננת אותם שמע רנני מתומר. בפרשת "בוסתן הגליל" הוא הצטרף לנסיעה לאחר שצפי קרא לו להצטרף. צפי אמר לו שנוסעים לטירול וכי אלי ונדב יהיו גם הם נוכחים וגם המתלוננת. צפי לא אמר לו מה מטרת הנסיעה אלא רק הסביר לו ש"נוסעים לטירול". הנאשם רנני לא ידע לאן נוסעים. כאמור, כולם נכנסו למכונית כאשר אלי בנהג במכונית, צפי יושב לידו ואילו המתלוננת יושבת בין רנני לבין נדב.

בעת הנסיעה איש לא דיבר בתוך המכונית וכדברי הנאשם בעמ' 1036 לפרוטוקול: "באותו היתה מן מבוכה כזאת, אולי בגלל יעל שהיתה באוטו, לא יודע, אף אחד לא דיבר, היתה דממה באוטו ונסענו". לאחר דקות ספורות, בנסיעה מהירה, הגיעה המכונית לשפת הים של

"בוסתן הגליל". בעת שהגיעו לשפת הים יצאו כולם מהמכונית ואז הבחין הנאשם דני באלר הולך עם יעל, כשהוא מחובב איתה, והם מתרחקים מהאוטו למרחק של כ- 30 מטר. שם נעמדו אלר והמתלוננת ושוחחו ביניהם. כעבור זמן קצר התקרבו דני יחד עם נדב ועם צפי לאלי ולמתלוננת והוא הספיק לשמוע את אלר אומר למתלוננת שתלך לאוטו, תחכה לו ותמכונין. המתלוננת הלכה לאוטו וכעבור כשתי דקות הלך גם אלר בעקבותיה ונכנס למכונית.

לדברי הנאשם דני הם עמדו תחילה במרחק מהאוטו אך מאחר שהיו סקרנים הלכו לכיוון האוטו הוא יחד עם הנאשמים נדב וצפי. בהתקרבם למכונית לכיוון השמשה הקדמית, והיה זה כאשר במקום שרדה חשכה, הוא ראה את אלר שוכב על המתלוננת.

הראש של אלר והראש של המתלוננת היו קרובים אליו בעת שהגיע למקום. נדב דחף את ידו של דני לכיוון החנה של יעל ולדבריו (עמ' 1037):

"לא היה לי נעים עם כל המצב הזה, הירתי במבוכה לראות אותם ככה, אני מהר התרחקתי מהאוטו וכולם התרחקו מהאוטו, וזהו ואחרי זה לא התקרבתי לאוטו, היינו במרחק אני הושב, התרחקנו מהאוטו משהו כמו 20 מטר, בערך 15 מטר מהאוטו".

לאחר שכן הבחין באלר יוצא מן המכונית ונדב ניגש לאלר, שוחח איתו, ונכנס לרכב ושוב נשארו שאר הנוכחים במרחק מהמכונית. כאשר נדב יצא מהרכב, נכנס צפי למכונית ואז נשאר הנאשם דני עם אלר ונדב במקום עמידתו במרחק מהרכב. אחרי כמה דקות יצא גם צפי מהמכונית וקרא לו. הנאשם דני ניגש אליו ואז אמר לו צפי שהוא דיבר עם המתלוננת, והמתלוננת רוצה שדני יוכנס אליה למכונית. "נכנסתי אליה לאוטו, נכנסתי לבוש, התירשבתי בספסל האחורי, יעל ישבה לידי. ליעל הייתה מסרוקת "קרת" כזאת, היא ישבה לידי, השיער היה לה על הפנים, התכופפה ככה והשיער היה לה על הפנים. בהתחלה לא אמרתי כלום, הסתכלתי עליה, חשבתי שהיא בוכה, לא רודע, חשבתי שהיא בוכה. אז אני שואל אותה - יעל מה את בוכת? אז היא הזיזה את השערות והסתכלה

אלר ובצחוק, היא עונה לי בצחוק, רני מה פתאום, כאילו היא צוחקת עלי, מה פתאום איזה מטומטם מה אני שואל אותה כזאת שאלה.

רני מה פתאום, ככה היא צחקה ואמרה לי, מה אני בכלל שאלתי אותה את השאלה הזאת אם היא בוכה. התקרבנו היא ישבה יותר קרוב לדלת הנגדית. התקרבנו אחד לשני התחלתי ללסוף אותה, טמש אחרי כמה שניות (אמרה) שדי לא נעים לה, ורשר הפסקתי ויצאתי מהאוטו. חבר'ה אחרים היו במרתק מסויים מהאוטו, נוגשתי אליהם ואמרתי להם בואו בחזור" (עמ' 1037-1038 לפרוטוקול).

או אז נכנסו כולם למכונית וחזרו בתורה למשק. הנאשם זוכר שבנסיעה בתורה היו שיחות בין הנוכחים במכונית וכדברי הנאשם (עמ' 1038 לפרוטוקול): "צחקנו קצת, אני זוכר שיעל היתה במצב רוח דר טוב, אני זוכר שאלר שאל אותה עם מי היתה לה יותר כיף, איתו או עם תומר, והיא ענתה לו בצחוק שהיא לא יודעת, והיא צחקה כזה לא יודעת. היתה בקיצור באוירה טובה".

הנוכחים הגיעו לקבוץ, והורידו את המתלוננת במקום. הנאשם מצייין כי בעת הנסיעה ל"בוסתן הגליל" לא היו שום צעקות במכונית והיתה דממה. גם כשהגיעו לשפת הים ונכנסו לרכב לא היו שום צעקות. כאשר הוא נכנס אל המתלוננת לרכב הוא שאל אותה אם היא בוכה משום שהוא חשב שהיא בוכה ואז המתלוננת צחקה וענתה לו שלא. לדבריו, "היתה אוירה טובה" והוא הרגיש ש"המתלוננת צוחקת". היא אמרה לו: "מה פתאום השאלה הזו אם היא בוכה?" גם בדרך תורה אומר הנאשם (ראה עמ' 1039 לפרוטוקול): "היינו גם במצב רוח דר טוב.....".

סיכומם של דברים מפיו של הנאשם רני: "היתה אוירה טובה, לא היה שום דבר" (עמ' 1039 לפרוטוקול).

בשובם לקבוץ נפרדו מיעל וכל הנוכחים האחרים פנו לחדרו של אופיר. ההתרחשויות בחדרו של אופיר תוארו להלן.

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

02/11/92

ת.פ. 290/90

בבית המשפט המחוזי בחיפה - 1473 -

4. נעבור עתה לאישום הרביעי, "הפרשה בחדרו של אופיר".א) גירסת המתלוננת בנושא זה היא כדלקמן:

בשובם לקבוץ מן ההתרחשות נשוא האישום השלישי, הריבו פרשת "בוסתן הגליל", תורה המתלוננת לחדרה ומס' דקות לאחר מכן (המתלוננת מעריכה זאת כשתי דקות) הגיעו הנאשמים אריק ושלום לחדרה. אריק צעק מאחורי הדלת: "בואי לחדר של אופיר, אופיר רוצה לדבר איתך". לדבריה הם החלו לדפוק בדלת ולצעוק: "יאללה יה זונה, תצאי החוצה" (עמ' 27 לפרוטוקול). לאחר שהם החלו לצעוק הלכה המתלוננת לחדרו של אופיר ושאלה אותו מה הוא רוצה? בחדרו של אופיר היו אז הנאשמים נדב, צפי, אריק, שלום, רני ואלי.

המתלוננת טוענת כי היא הסכימה ללכת לחדרו של אופיר עקב אותן צעקות: "זונה תצאי החוצה". אומרת לנו המתלוננת: "לא רציתי שהילדות מהחדר מולי ישמעו, פשוט פחדתי".

המתלוננת הלכה לחדרו של אופיר, כאמור, ושם הושיב אותה אופיר על המיטה. כובו אורות החדר וכולם יצאו החוצה ורק נדב נשאר איתה בחדר. יצוירן כי לפני כניסתה לחדר ראו הנוכחים "סרט כחול". נדב נשאר עם המתלוננת וכדבריה: "צדווה עליך להתפשט". המתלוננת אמרה לו שוב: "נו, די, מספיק, אני רוצה ללכת לחדרי" אך נדב לא שמע בקולה והפשיט אותה עירומה.

לאחר מכן הגיע אריק, כאשר האור בחדר כבוי וכן הגיעו נוכחים נוספים שאותם שמעה המתלוננת מתלחשים בחדר. אריק נשכב עליה והתחיל להתדיר את איבר מינו לאיבר מינה ואחר זמן מה הודלקו אורות החדר, המתלוננת הספיקה ללבוש מכנס אך לא הספיקה ללבוש את חולצתה. היא כיסתה את החזה החשוף עם החולצה ואז מרשהו לקח לה את החולצה. אופיר אמר לה באותו שלב ששלום רוצה לשכב איתה והמתלוננת השיבה בשלילה ואז אופיר אמר לה (עמ' 27 לפרוטוקול): "שהוא הולך לקרוא לאחותי שהיא חדר מעליו".

02/11/92

ת.פ. 290/90

בבית המשפט המחוזי בחיפה - 1474 -

ואכן, אופיר התקרב לחדר אחותה והתחיל לצעוק לה: "לואורה, שתד
למטה ותראה באיזה מצב אני". המתלוננת ביקשה מאופיר שלא יקרא
לאחותה והוא אכן לא קרא לה עוד. בזמן זה היה צפוי לידה והמתלוננת
ביקשה אותו שיפסיקו את שהלך העניינים ויתנו לה ללכת לחדרה אך צפוי
צחק ואמר: "עוד מעט, עוד מעט".

המתלוננת שמעה את רגלי אומר: "יאללה, תנו לה ללכת" אך אף אחד לא
שמע לו. הם שוב כיבו את האור והתלחשו בתושר. שלום נשכב עליה כאשר
המתלוננת היתה עם מכנס והוא אונן עליה. המכנס שלה היה לבן ובתום
האוננות בא שלום על סיפוקו הוא גמר ואמר: "אני גומר, אני גומר".
(עמ' 27 לפרוטוקול).

לאחר מכן לבשה המתלוננת את חולצתה ואז שוב הודלקו אורות החדר.
לדבריה, היו כל הנאשמים שהוזכרו קודם בחדר. היא התקדמה לעבר הדלת
וכל הזמן "הם נגעו בי". אופיר אמר לה שהיא תבוא בעוד שתי דקות
והמתלוננת השיבה: "בסדר, בסדר".

היא אמרה לאופיר שהיא עולה לחדרה. אכן, המתלוננת עלתה לחדרה ואחר
פרק זמן מסוים אופיר או צפוי דפקו בדלת חדרה ואמרו לה שאריק רוצה
לשכב איתה. המתלוננת לא פתחה את הדלת אך הם נכנסו פנימה משום
שהדלת לא היתה נעולה. היא איננה זוכרת מי בדיוק היה זה שנכנס,
אך היא חושבת שאופיר ואריק נכנסו. לאחר מכן השאירו אותה עם אריק
לבד בחדרה. פרשת התרחשות בחדרה של המתלוננת הוא נושא האישום
החמישי לכ"א ואילו נתייחס בהמשך.

גירסת אופיר למרחש בחדרו, ושוא האישום הרביעי, היא כדלקמן:

אופיר מאשר כי בלילה מסוים העירו אותו "התבר'ה" כאשר כוונתו
לאריק, שלום, רני, צפוי, אלר ונדב. נדב ביקש ממנו לצאת לרגע מהחדר
כי הוא רוצה לדבר שם עם המתלוננת ולפני כן מישחו שם סרט כחול
בוידאו שלו בחדרו והמתלוננת, שהגיעה למקום אמרה ש"זה מגעיל", אז

02/11/92

ת.פ. 290/90

בבית המשפט המחוזי בחיפה - 1475 -

כיצד את הוידואו, הנוכחים יצאו מהחדר, למעט נדב שנשאר בו עם המתלוננת.

הנאשם איננו זוכר במפורט מה ארץ בחדר, כאשר לדבריו זכור לו רק שבשלב כלשהו הוא נכנס לחדר ואז מרשהו "אמר לי על תעשי את זה עם שלום והיא אמרה שהיא לא רוצה כי היא עיופה ושיהיה ברזם אחד התווכחו איתה שם ואני לא יודע מה היה ולא יכולתי לראות מה היא עושה עם עצמה וגם רציתי לישון". (צירוף זה הוא מעמ' 653 לפרוטוקול).

או אז נרגש הנאשם אופיר למתלוננת, ספר לה ואמר לה: "אם את רוצה לעשות את זה אז תעשי ואם לא אז תצאי כי אני ערוף ורוצה ללכת לישון".

הנאשם אופיר זוכר שהמתלוננת נשארה אז עם שלום בחדרו והוא חזר לחדרו לאחר כ-10 דקות אך לא ראה מה היא עושה עם שלום. לאחר מכן הוא הלך לישון בחדרו.

גירסת נדב למתרחש בחדרו של אופיר באישום הרביעי היא כדלקמן:

המתלוננת אכן הגיעה לחדרו של אופיר כאשר הנאשם נדב איננו יודע מתי קרא לה. החדר היה תשוך והוא שמע קולות של אנשים המתעלטים עם המתלוננת על הפיסה. אז קרא לו אחיו אלי לצאת איתו רגע. בחוץ היתה ספה ועליה הם ישבו ו"נימנמו". אומר לנו הנאשם נדב בעמ' 825 לפרוטוקול: "לאחר שהתעוררתי באתי להכנס לחדר, ואז יעל יצאה החוצה ועלתה לחדר שלה. לאחר מכן צפר בא אלי ועלינו אני והוא לחדר של יעל". את אשר התרחש בחדרה של יעל נתאר כמובן כאשר נדון באישום התשיעי לכתב האישום.

נזכיר שוב כי גרסתו של נדב, לאורך כל הדרו, היא שמעולם לא שמע התנגדות מצידה של יעל, לא מבחינה פיסית ולא מילולית בכל מהלך המפגשים ביניהם.

0
1
2 צפי מספר לנו בעדותו כי הוא הגיע לחדרו של אופיר וגם המתלוננת

(ד)

3 הגיעה לשם וזאת מבלי שהוא יודע מי קרא לה. באותה עת ראו הנוכחים
4 "סרט כחול" בחדרו של אופיר.

5 המתלוננת התיישבה על המיטה. המתלוננת אמרה ש"הסרט הכחול" בווידיאו
6 מגעיל אותה ואז כיבד את הוידאו, אח"כ דיברו כל הנוכחים בחדרו של
7 אופיר אחד עם השני, כאשר חולצתה של יעל היתה מונחת על כתפיה, או
8 כדברי הצד: "החולצה היתה תלויה עליה".

9 המתלוננת בשארה לבדה עם אריק וכולם יצאו מהחדר. לאחר מכן יצא
10 אריק מתר מאד מהחדר. הנאשם צפי המשיך אז לשבת במרפסת חדרו של
11 אופיר שבו היתה הספה. שלום נכנס לחדר ויצא משם לאחר זמן ואז גם
12 יצאה המתלוננת ועלתה לחדרה. סיכום דבריו של הנאשם הוא, כי ברגע
13 שהמתלוננת רצתה להשאר עם אריק לבד, יצאו כולם מהחדר ולא חזרו עוד
14 אליו. הוא לא ראה מה התרחש בין אריק לבין המתלוננת או בין שלום
15 לבין המתלוננת.

16
17
18 גלטתו של רני למתרחש בחדרו של אופיר היא לדלקמן:

(ה)

19 הוא נכנס לחדרו של אופיר, לאחר שובם מ"בוסתן הגליל". מישתו שם
20 "סרט כחול" בווידיאו של אופיר. הנוכחים ישבו זמן קצר וצפו בסרט
21 ואז הגיעה המתלוננת למקום. התיישבה ואמרה שהסרט מגעיל אותה.
22 מישתו כיבה אז את מכשיר הטלוויזיה, הוא איננו זוכר מי, והמתלוננת
23 ישבה איתם פרק זמן קצר. רני יצא אז מהחדר עם עוד אדם שאיננו זכור
24 לו. כעבור זמן מה הוא זוכר שראה את אריק בחוץ, וזאת הוא זוכר
25 משום שאריק נכנס לחדר כשהוא, רני, היה בחוץ. בצאתו מחדרו של
26 אופיר הסתובב רני באזור הדשא ומאחר שהוא השתעמם רצה לתזזר לחדרו
27 של אופיר כדי לראות סרטים. הוא ניגש לכיוון החדר, פתח את דלת
28 חדרו של אופיר ובתוכו הכל היה חשוך. הוא לא ראה דבר, אך שמע
29 קולות ולחשושים. הנאשם הבין אז שהמתלוננת נמצאת במקום. הוא עמד
30 בכניסה לדלת ולא נכנס לחדר החשוך וכדבריו (בעמ' 1040 לפרוטוקול):
31

02/11/92

ת.פ. 290/90

בבית המשפט המחוזי בחיפה - 1477 -

"לא היה נעים לי, לא רודע, להפריע, אמרתם שיעזבו את יעל. לא הייתה שום תשובה". אומר לנו הנאשם רנר כי הוא עמד בסיטואציה לא נעימה כאשר בחדר מתרחשים דברים והוא איננו יכול להבחין במעשים הללו מחמת החושך. הוא סגד את הדלת של החדר ויצא. ספור לצאתו, ממש כמה שניות לאחר מכן, הבחין באריק היוצא מן החדר ובשלום הנכנס לחדר, לאחר שאריק יצא. או אז הלך הנאשם רנר לישון.

גילסת אריק לגבי ההתרחשות בחדרו של אופיר, נשוא האישום הרביעי.

היא כדלקמן:

בערב האמור הוא ישב במרפסת חדרו של אופיר יחד עם אופיר ושלוש. הם הבחינו ברכב שבו נסעו יעל עם החברים (הכוונה לנסיעה בשוא האישום השלישי - פרשת "בוסתן הגליל") ולאחר מכן הבחינו גם ברכב החוזר ובו נדב, אלי, צפי רנר והמתלוננת. כל הנוכחים ברכב, למעט המתלוננת, הגיעו למרפסת חדרו של אופיר. המתלוננת עלתה לחדרה שלה. הוא איננו זוכר מי ביקש ממנו ופשלום לגשת לקרוא למתלוננת מתדרה אך הוא כאמור עשה זאת ועלה למתלוננת יחד עם שלום. המתלוננת ישבה אותה עת במרפסת ושלוש אמר לה שתגיע לחדרו של אופיר, שרוצים אותה. השניים ירדו ממרפסתה של המתלוננת וחזרו לעבר חדרו של אופיר ואכן, לאחר מס' דקות, הגיעה המתלוננת למקום. אותה עת ישב הנאשם אריק על המרפסת וכולם, למעט רנר, נכנסו עם המתלוננת לחדרו של אופיר. הנאשם שמע את מכשיר הטלויזיה פועל וכן שמע את המתלוננת אומרת: "תכבו את זה, זה מגעיל אותי". הנאשם הבין אז שהנוכחים בחדרו של אופיר ראו "סרט כחול". כאמור, הטלויזיה כובתה וכולם, חוץ מנדב, אלי והמתלוננת יצאו מחדרו של אופיר לעבר המרפסת של החדר. אחר דקות ספורות יצא גם אלי החוצה ואחריו יצא נדב. נדב קרא לנאשם אריק ואמר לו (עמ' 1084 לפרוטוקול): "שיעל רוצה אותי".

30

31

הנאשם נכנס לחדר והמתלוננת היתה אז על המיטה עירומה. הנאשם התפשט ונשכב עליה, כדבריו (בעמ' 1084): "התחלנו להתמזג ולהתנשק כשליפת, זה קרה ממש מס' דקות, כולם נכנסו לחדר וזה הפריע לי. כמתי, שמת' מכנסים, לקחת את החולצה ביד ויצאתי החוצה. רני עוד ישב בחוץ. וזהו, ישבתי בחוץ". לאחר מכן נשאר שלום עם המתלוננת בחדרו של אופיר ואחרי ששלום יצא מהחדר, הלכה המתלוננת לחדרה. דקות ספורות לאחר מכן קורא צפי לנאשם אריק ואומר לו שיעל רוצה אותו בחדרה.

בנושא זה נדון באישום התמישי של כ"א, היינו על ההתרחשות בחדרה של המתלוננת באותו לילה.

הנאשם אריק טוען כי בשלב שהיה בחדרו של אופיר הוא לא ביצע כל אקט מיני עם המתלוננת אלא רק התנשק והתמזג איתה וזאת משום שלא הספיק לעשות כלום.

הנאשם טוען בתוקף, כי אין לו הלק במרשה הפיוחסת לו באישום הרביעי וזאת משום שהוא היה עם המתלוננת לנד. הנאשם מצדיק, כמו כן, כי גם בפעמים אחרות היה עם המתלוננת לנד בחדרה במהלך המפגשים ביניהם.

עוד טוען הנאשם אריק כי גם בעבר, עוד לפני ההתרחשויות בתיק זה, נפגש עם המתלוננת ושוחח איתה והיה זה ב-4 חודשים לפני המקרה הנדון כאן. בעת חניגת יום העצמאות, אופר לנו בענין זה הנאשם אריק (עמ' 1082 לפרוטוקול): "4 חודשים לפני המקרה, יום העצמאות. נפגשתי איתה ודיברתי איתה, התמזגנו וגם התנשקנו, היא סיפרה לי על המשפחה שלה".

בענין זה גם מוסיף הנאשם ומסביר כי באומרו "התמזגנו" כוונתו היא: "לרפנו אחד את השני והתנשקנו".

צירוף הנאשם שלום לגבי ההתרחשות בחדרו של אופיר היא כדלקמן:

המתלוננת ישבה במרפסת חדרה והוא הלך לקרוא לה יחד עם אריק כדי שהיא תבוא לחדרו של אופיר. המתלוננת הגיבה על פנייה זו ואמרה: "אוף, אין לי כוח" אך יחד עם זאת, כמה שניות לאחר מכן היא באה לחדרו של אופיר. בעת בואה לחדרו של אופיר פעל מכשיר הטלויזיה. במקום היו גם אלי ונדב. דלת החדר של אופיר הייתה פתוחה. הנאשם שלום ישב בחוץ עם כמה חברים ואילו המתלוננת נשארה עם אלי ועם נדב בתוך חדרו של אופיר. אח"כ בסגרה הדלת. לדברי הנאשם הוא בא להסתכל מהחלון מה קורה אך לא ראה כלום כי החדר היה חשוך. אח"כ נפתחה הדלת וכולם נכנסו לחדר, כולל הנאשם שלום.

בשלב מסוים נשאר אריק לבד עם המתלוננת וכדבריו בעמ' 1155 לפרוטוקול: "ואחרון שאריק היה איתם, אני גם הציתי להיות איתה". עוד מוסיף הנאשם בהקשר זה (עמ' 1155): "אמרתם לה שאני גם רוצה לשכב איתה או משהו כזה".

בעת אמירת דברים אלה אין שלום זוכר מי עוד היה בחדר אך ייתכן שכולם היו בחדר. כאשר אמר הנאשם שלום למתלוננת שהוא רוצה לשכב איתה, היא נשכבה על המיטה ושאר הנוכחים יצאו מן החדר. במשעמד זה היא הייתה לבושה במכנס בלבד. לגרסתו, יצאו כולם מהחדר ואז הוא התקרב אליה, הוריד את בגדיו ונשאר עירום. באותו שלב שוב נכנסו כולם לחדר. הנאשם לבש אז את מכנסיו והוציא את כולם החוצה ושוב נשאר עם המתלוננת לבד. הוא התקרב אליה וכדבריו (עמ' 1156 לפרוטוקול): "ורק נגעתי בה והיתה לי שפוכה מוקדמת כנראה. היא אמרה לי: לא גורא תבוא מחר והיה יותר טוב".

באותו שלב של "השפוכה המוקדמת" היתה המתלוננת לבושה במכנס ופלה גופה העליון חשוף.

עוד מוסיף שלום, כי כאשר הוא קרא למתלוננת מחדרה היא הייתה במצב רגיל, "מבסוטה", והנאשם לא ראה משהו חריג בהתנהגותה. לשאלה איך

היתה התנהגותה של המתלוננת כאשר ביקש ממנה הנאשם לשכב איתו אומר לנו הנאשם (עמ' 1157 לפרוטוקול): "אני ראינו שהיא "מבסוטה", ראיתי לפני זה שאריק היה איתה גם מבסוט, אמרתי אולי גם אני אהיה מבסוט".

לדבריו, כאשר ביקש לשכב איתה לא הגיבה המתלוננת בשלילה (בעמ' 1157 לפרוטוקול): "היא לא אמרה כלום, היא הסכימה בחיוב, נשכבה על המיטה וזהו". לשאלת הסניגור אם היא הביעה איזה צורת התנגדות אומר הנאשם בצורה חד משמעית: "לא, שום דבר".

עוד מוסיף שלום כי הוא לא הגיע למקום בכוונה לשכב איתה. בהמשך אומר שלום בענין זה (עמ' 1159 לפרוטוקול): "בכלל לא חשבתי שאני אשכב איתה אבל ראיתי את אריק אמרתי בבסה אולי היא תרצה. היא הסכימה אז אמרתי למה לא?"

5. נעבור עתה לאישום החמישי בכ"א, היינו: "הפרשה בחדרה של המתלוננת"

שארעה בהמשך לאותו ערב שתחילתו ב"בוסתן הגליל", המשכו בחדרו של אופיר וסיומו בחדרה של המתלוננת.

בענין זה מוסרת לנו המתלוננת כדלקמן:

המתלוננת הזרה לחדרה מהארוצים בחדרו של אופיר ואחרי זמן מה בשמעה דפיקה בדלת ואופיר או עפר אמרו לה שאריק רוצה לשכב איתה. המתלוננת לא פתחה את דלת החדר והם נכנסו פנימה. הדלת לא היתה בעולה.

המתלוננת הושבת שאופיר נכנס יחד עם אריק. לאחר מכן יצאו הנוכחים והשאירו אותה עם אריק לבד. לדבריה הוריד אריק את המכנס שלה והיא אמרה לו שרפסיק ושהיא עריפה אך לא היה לה כוח להתנגד לו פיסית. לגרסת המתלוננת (עמ' 28 לפרוטוקול): "אמרתי לו שאני לא רכולה ושאני מתי מעריפות ושיתן לי ללכת לישון והוא אמר עוד מעט, עוד מעט ואז הוא הוריד לי את המכנס ואמר לי: "חולצה לא חשוב".

הוא החזיר את איבר סרנו באיבר סרני והתחיל להתנועע בתוכי, אחרי
 כמה זמן אמר: "אני גומר, אני גומר". אח"כ הוא קם, ירד למטה ואני
 שמעתי את אופיר אומר: "דינת אותה? אז הוא אמר כן. אופיר אמר אני
 לא מאמין לו. תראה את הקנדום".

לאחר מכן, כאשר שכבה המתלוננת במיטתה, שוב נשמעו דפיקות בדלת ואז
 נכנסו לחדרה נדב וצפי. נדב שאל אותה האם איננה מתרחצת אחרי מה
 שהיא עושה והמתלוננת השיבה בחיוב. אז אמר לה נדב: "טוב, בואי
 עכשיו להתרחץ".

המתלוננת לא השיבה לו על כך אך נדב לקח את ידה ודחף אותה למקלחת.
 המתלוננת ביקשה שיפסיק, גם צפי היה איתו באותו זמן. המתלוננת
 ביקשה מצפי ומנדב להפסיק משום שאין לה כוח יותר ואז הפשיט אותה
 נדב או צפי, פתחו את המים במקלחת והתחילו להסתבך במקום, גם נדב
 וגם צפי. הם גם סרבו את המתלוננת. אחרי כמה זמן נדב אמר לצפי
 לצאת מהמקלחת ואז צפי יצא מהמקלחת. נדב התירשב על האסלה, דחף
 אותה עליו והחזיר את איבר המין שלו לאיבר המין שלה כשהוא אומר
 לה: "אל תדאגי, במים הולך יותר חלק ולא יכאב לך". לגרסת המתלוננת
 הוא כל הזמן ביקשה ממנו שיפסיק אך הוא לא הפסיק. עוד מוסרפה
 המתלוננת כי לא היה לה כוח להתנגד פיסית ולכן היא רק ביקשה
 מילולית שיפסיק ושיתן לה ללכת לישון.

אחרי זה קם הבאשם נדב מן האסלה וצפי אמר לה שגם הוא רוצה אך
 המתלוננת השרבה בשלילה. אז אמר לה צפי: "טוב, אני אבוא למחרת"
 והמתלוננת אמרה לו: "בסדר" וצפי ומנדב יצאו אז מהחדר.

ההתרחשות האמורה במקלחת ארעה בשעה 05.30 לפנות בוקר.
 אחרי שהשניים עזבו, הלכה המתלוננת לבית הוריה הנמצא בקצה אחד של
 הקבוץ. המתלוננת אמרה לאמה כי היא עירפה ורוצה לישון. האם שאלה
 אותה אם היא עירפה או חולה ואז אמרה המתלוננת לאמה שכואב לה הראש
 והאם נתנה לה גלולה להרגעת הכאב. המתלוננת לא סיפרה לאמה דבר כי

לדבריה: "התבררתי" (עמ' 29 לפרוטוקול).

כאשר קמה משנתה הלכה לבריכת או לדבריה: "הייתי עם חברות שלי".

ניגש עתה לגירסתו של הנאשם אריק לפרשה בחדרה של המתלוננת:

לגירסתו של אריק, אתר הארוע בחדרו של אופיר הלכה המתלוננת לחדרה. לאחר מספר דקות הלך צפיר לדבר עם המתלוננת וכשהוא תזר, הוא הרא לו ואמר לו "שיעל רוצה אותך" (עמ' 1085 לפרוטוקול).

הנאשם אריק עלה אליה לחדרה. המתלוננת שכבה במיטתה ללא לבוש שיכסה את הפלג העליון של גופה, אך לבושה בפלג גופה התחתון. הנאשם אריק נשכב עליה והוריד את חולצתו. לדבריו (עמ' 1085), "התחלנו עוד פעם להתנשק ובאמצע הפסקתי כי הפריעה לי המחשבה שהם יכולים להכנס עוד פעם לחדר ולפגוע בפרטיות וירדתי לפטה למרפסת".

לדבריו, כפי שגם התייחס למקרה הקודם שהיה בחדרו של אופיר, גם במקרה זה, חוץ מאשר להתמוזז עם המתלוננת, לא עשה "כל אקט מיני". וביתר פירוט: "אני התכוונתי שהתנשקנו והתמוזזנו. לא הספקתי לעשות כלום. לא בפעם הראשונה ולא בפעם השנייה".

לצורך השלמת התמונה אזכיר כאן, כי גם אריק מספר לנו כי למרות שוחח עם שרון דותן ואמר לה: "שרון, לכי תראי איך היא רוצה את זה", והכוונה למתלוננת. או אז עלתה שרון לשפלה, ואילו אריק חיכה למטה.

קודם לעלייתה של שרון לחדרה של יעל, נשמעו מחדר זה צעקותיהם של אופיר וצפיר.

לשם שלמות הדברים, אביא כבר עכשיו את עדותה של שרון דותן בהקשר

זה, כפי שנמסרה לביהמ"ש בעמ' 434 לפרוטוקול. לגרסתה של שרון (לראורה, אחותה של המתלוננת, לא הוזמנה ע"י התביעה להעיד במשפט זה). היא ישנה בחדרה של לראורה ובערך בשעה 02.00 בלילה הגיע אופיר ודפק בדלת ואמר: "לראורה, דופקים את אחותך". העדה יצאה

התוצאה ובמקרה שזולה, בבנין השני במקום מואר, ראתה את יעל ואת
אופיר מדברים. אחר כך זה ירדה העדה למטה ושוחחה עם הבנים שהיו שם
וביניהם צפר, אופיר, תומר, אריק ורני. הנוכחים סיפרו לה שהם
"מתעסקים" עם המתלוננת ואז אמרה להם העדה שרעזבו אותה, שלא נראה
לה כל הסיפור והיא עלתה חזרה לחדרה של אתותה של המתלוננת, היא
ליאורה.

אחר כך זה אריק בא ואמר לה (עמ' 434 לפרוטוקול): "בואי, אנחנו
רוצים שתראי איך היא רוצה את זה". אז ירדה העדה למטה וראתה את
תומר עולה לחדרה של יעל וכן ראתה את אופיר ורני במרפסת השנייה.
אחר כך זה עלתה העדה למרפסת של יעל ושמעה מבעד לדלת שהיא ותומר
מתווכחים אם יהיה אור או לא יהיה אור בחדר. היא ירדה שוב למטה
וראתה את כולם, הייבנו, כל הניצבים קודם, בכניסה לחדרה של יעל. אז
הזרה שרון דותן לשם: עמ' 435 לפרוטוקול "ואמרת להם שילכו משם,
אם לא אני מעירה את שני הבנים".

על כך אז אמר לה אופיר: "את יכולה ללכת, את לא מפתידה אותנו".
העדה חזרה אז לישון.

נציין, כי העדת הראי בת כותתם של תומר, צפר ושל אופיר, ומכירה
אותם שנים רבות.

בהמשך תקירתה אומרת העדה (לעו"ד גלעד עמ' 437) כי "סתם" הענין
לא נראה לה, שכולם מתעסקים עם המתלוננת, "באותו רגע לא נראה לה
שכולם היו אצלה בחדר, זה ענין של הרגשה. ומה שלא נראה לי זה
שילדה בת 14½ מתעסקים איתה". היא רצתה לספר על כך למחרת לאביה של
המתלוננת, כי בעיניה היה זה מקרה חריג.

בסוף עדותה הסבירה שוב העדה כי באיום שאם הם לא יעזבו היא תעיר
את שני הבנים, היא השתמשה "משום" (עמ' 443 לפרוטוקול) שלא נראה
לי, זה ענין של מוסריות, מבהינת מוסרית זה לא נראה לי".

גירסת צפי לפרשה בחדרה של המתלוננת היא כדלקמן:

הוא נדב אכן הגיעו לחדרה של יעל. הוא איננו נזכר אם הוא או נדב שאלו את יעל אם היא מעוניינת להתקלח. יעל השיבה בתרוב ואז שלושתם בכנסו למקלחת. הוא איננו נזכר אם הם התפשטו בחוץ או בתוך המקלחת והוא איננו נזכר אם הוא נשאר עם מכנסיו הפצרות או עם תחתוניו. בכל אופן, יעל עמדה מוחתת לפני המקלחת, עם צפי ונדב כשצפי צומד שם זמן קצר.

בשלב כלשהו פנה אליו נדב וביקש ממנו שהוא רוצה לשוחח איתה בחדרות ושצפי יצא החוצה. הוא יצא החוצה, התנגב והתלבש ואחר מסי דקות גם נדב יצא. או אז שאל הנאשם צפי את המתלוננת אם היא מעוניינת לקיים יחסים מיין איתו. היה זה בחדרה של המתלוננת לאחר המקלחת. המתלוננת אמרה לו שהיא מאד עירפה ושלא אכפת לה שהוא יבוא למחרת. אז עזבו השניים את החדר.

למחרת בלילה הוא עלה עם אופיר, תומר ורני לחדרה של המתלוננת. כאשר מי מהנוכחים מנגן בגיטרה. המתלוננת הדתה במקום והנאשם צפי הזמין אותה לשיתה ב-"4 עירופים". באותה שיתה שאל אותה צפי אם היא רוצה לקיים יחסים מיין איתו, וזאת בהמשך לשיתה מהערב הקודם, ואז השיבה לו המתלוננת שהיא איננה רוצה, שהיא עירפה. היא נכנסה חזרה לחדרה ואחר מסי דקות כולם ירדו משם.

באותו שלב נכנס תומר לחדרה של המתלוננת ואופיר התרגז על נדב. עלה לאחותה של המתלוננת, היא לאורה, ואמר לה שתלך תדבר עם אחותה.

ניגש עתה לעדותו של הנאשם נדב, לגבי ההתרחשות בחדרה של יעל, נשוא האישום החמישי לכתב האישום.

בענין זה אומר נדב כדלקמן: לאחר ההתרחשות בחדרו של אופיר ולאחר שהמתלוננת יצאה החוצה ועלתה לחדרה, צפי בא אליי והם עלו יחד לחדרה של המתלוננת.

בחדרה רצתה המתלוננת שהנוכחים, הירנו, צפי ונדב יתקלחו איתה יחד

נכנסו שלושה למקלחת. המתלוננת ביקשה לסגור את האור וסגרה אותו בעצמה, ושלושתם היו מתחת למים הזורמים במקלחת. המתלוננת ביקשה מנדב לומר לעפר לצאת כי היא רוצה להשאר איתו ביחידות. נדב פנה לעפר ושאל אותו אם הוא מוכן לצאת החוצה, ואכן עפר יצא.

מתחת למקלחת נשארו רק הנאשם נדב והמתלוננת. נדב התישב על אסלת השרותים והמתלוננת באה והתישבה לו על הרגליו ולדברי נדב: (עמ' 825 לפרוטוקול): "לא התפתח שום דבר, פשוט קמתי מיד, היא גם קמה, אז קמתי ושפתתי את עצמי עוד פעם, התרחצתי במים. יצאתי החוצה, התנגדתי התלבשתי". בזמן זה נכנס עפר למקלחת. הוא לא ראה מה היה שם בין עפר לבין המתלוננת כי הוא היה מהוץ למקלחת.

בעת שנדב התלבש, יצא גם עפר מהמקלחת. התלבש גם הוא והשניים ירדו למטה. השעה הייתה מאוחרת והנאשם-נדב נסע לביתו.

יצוירן כי לגירסת הנאשם הוא לא שמע אף פעם מהמתלוננת את המילה "לא", או הבעת התנגדות כלשהי, וכן לא הייתה במערכת היחסים איתה אלהמות מרלולית או פיזית.

נסכם זאת מדברי הנאשם נדב בעמ' 828 לפרוטוקול: "אף פעם יעל לא אמרה לא". ברטור זה נאמר לגבי כל המסגרים שהיו בין הנאשם נדב לבין המתלוננת.

נעבור עתה לאישום השישי והאחרון בכתב האישום הוא האישום המכונה

"פרשת חוף הים" והמיוחס בתוק זה לנאשם מספר 1 - הרנו, לאופיר.

א) לגירסת המתלוננת בא אליה אופיר בעת שישבה בדשא עם חברים, התישב לידה ואמר לה שאמר רוצה לפגוש אותה. המתלוננת השרבה לו בשלילה. אופיר התקרב אליה ואמר לה: "תמשיכי יעל, אם את לא הולכת לאסר אני צועק שאת מזדיינת עם כולם ומספר את הכל". עקב איום זה הלכה המתלוננת לאסר, כאשר זה נמצא ליד מפעל העץ, בסביבת המזכירות. במסגרת של אסר רשב אז אילן, שהוא חברו של אילי, אסר אסר לה כי

02/11/92

ת.פ. 290/90

בג"ד המשפט המחוזי בחיפה - 1486 -

4 בוסעים לים, ואכן המתלוננת נכנסה לאותה מכונית אך בכל מהלך
 5 הנסיעה ביקשה מאלי להחזיר אותה לקבוץ. במכונית ישבו אלי, אילן
 6 והמתלוננת בלבד. הנוכחים הגיעו לים (באזור בוסתן הגליל), אלי יצא
 7 מהמכונית וצירפה על המתלוננת להתפשט. המתלוננת לא התפשטה, אז בא
 8 אלי אליה והפשיט אותה ואמר לאילן, חברו, שרכנס למכונית. אילן
 9 נכנס למכונית ללא תולצה והעדה גם איננה זוכרת אם הוא היה עם
 10 מכנס, אילן התל כגעת בה, ותוך כדי כך, הסתכל עליה ושאל בת כמה
 11 היא, המתלוננת השיבה לו שהיא בת 14%. אז קם אילן מעליה ואמר לה
 12 שיש לו אחות בת 14%. הוא נעשה עצבני והלך לאלי. אילן שוחח עם אלי
 13 ובינתיים המתלוננת התלבשה. אלי נכנס לאופו ושאל את המתלוננת אם
 14 היא עושה את זה מרצונה או "שאני ואחרי נדב מכריחים אותך לעשות את
 15 זה"? (עמ' 33 לפרוטוקול). באותה עת הוא גם צעק עליה, ואז, אומרת
 16 לנו המתלוננת, כי מפחד היא השיבה לו שהיא עושה את זה מרצונה.
 17 אילן התישב במושב הקדמי, של הרכב, ליד אלי, מאחר שלא רצה יותר
 18 לשכב עם המתלוננת מתחת גילוי הצעיר, והשלושה חזרו לכיון הקבוץ.
 19 עוד מוסיפה המתלוננת כי בדרך אמר אילן לאלי שצריך לעזור למתלוננת
 20 כדי שאופיר "וכל אלה לא יעשו לה את מה שעושים לה עד עכשיו". אלי
 21 השיב על כך ואמר: "אל תדאג, הכל יהיה בסדר". כך חזרו כולם
 22 לקבוץ. עליו לצרין לגבר אישום זה, כי כל העדות לגביו נמסרת בסתר
 23 עדותה של המתלוננת ולאחר שהיא נשאלה פעמיים אם יש לה דבר מה לספר
 24 ואז מסרה לנו, המתלוננת, גירסה זו.

גירסתו של אופיר בענין זה היא כדלקמן:

27 22 הארועים בתיק ארעו בהסכמתה של המתלוננת והיא לא הראתה שום
 28 סימני סרוב ולא התנגדה, וכדברי הנאשם בהודאתו ת/3 פרום 21.8.88
 29 "והיא ביוזמתה תיתה תולכת ושוכבת עם כל הנאשים".

בנסודה זו אומר הנאשם אופיר (בעמ' 808 לפרוטוקול) בהתייחסו לאותה
 יוזמה של המתלוננת: "אם היא לא הייתה רוצה אז היא הייתה אומרת:
 לא".

אצילן כבר עכשיו כי לגבי אישום זה, הנאשם אופיר לא נחקר כלל על
 ידי התובעת, אילן עזרן לא נקרא לעדות על ידי התביעה, וכמו כן, לא
 הגיע לבית המשפט הנאשם מספר 2 אשר כתב האישום נגדו הופרד ואשר
 חלקו, על פי צוודות כתב האישום, הוא החלק הארי בפרשה.

אמנם העדה דינה פלף, בעדותה בעמ' 404 לפרוטוקול, מספרת לנו כי
 בהיותה יושבת על הרשא, בקירבת המתלוננת, הגיע אחד הבנים אליה
 (היא איננה זוכרת מי היה אותו בן), ואמר לה שמחכים לה ליד
 המזכירות "ואם היא לא תבוא היא יודעת מה יקרה". אז אמרה דינה
 למתלוננת לא ללכת אך זו השיבה שאין לה ברירה פשוט, והיא הלכה.

בהמשך נזכרה העדה שאותו בן קבוע שאמר את האיום האמור היה הנאשם
 אופיר וכי מי שתרכה ליד המזכירות היה אלו.

מאידך, לא נזכר איום זה בהודעתה של דינה פלף במשמרה, סמוך למקרה,
 וכאשר היא נחקרה בענין זה על ידי הסניגור (עוה"ד גלעד) היא אומרת
 בעמ' 416:

"ש. מדוע במשמרה כאשר את מדברת על הנושא את מזכירה את

הדחיפה הקלה ואין זכר לנושא החמור יותר של האיום?

ת. זה לא כתוב בעדותי?

עו"ד גלעד: לא.

העדה: אין לי הסבר לכך".

אתיחס כמובן לכל הנושא בהקשר של כל שאר האישומים בתיק כאשר אדון
 במתלוננות העדים בפרשה זו.

ג. סיכום עמדת המתלוננת מול עמדת הנאשמים:

נוכל לסכם את גירסת המתלוננת כדלקמן:

כל המגעים הארנטימיים עם כל הנאשמים בפרשה זו בוצעו שלא בהסכמתה ושלא מרצונה, תוך ניצול פהדיה מפרסום מוגזיה המינימום ברבים. הנאשמים סתמו את המגעים באירועים בפגיעה שלא כדין בשמה הטוב בקבוץ שמרת. הנאשמים הפעילו עליה במספר מקרים גם לחץ פיזי והמתלוננת הפכה להיות "כלי" בידיהם ואיבדה, בשלשלת ההתרחשויות הנזכרות בכתב האישום, את כושר עמידתה טולם.

סיכום עמדת הנאשמים בחיק היא כדלקמן:

כל המגעים הארנטימיים שהתקיימו בין הנאשמים לבין המתלוננת, בשוא כתב האישום, נעשו בהסכמתה המלאה, ללא כל הבעת התנגדות מצדה ובוודאי שלא באלימות פיזית או פילולית. לא היה כאן מקרה של הסלת פורא על המתלוננת הקטינה מצד הנאשמים, אשר כולם, למעט אחד, קטרנים, או סתירת הסכמתה למגעים, תוך שימוש באירועים, כי מעשיה עימהם ופורסמו ברבים וישימו אותה ללעג ולקלס בעיני החברה הקיבוצית בשמרת, בו התגוררה. בצורה מקוצרת ומתומצת ניתן אירוא לומר כי בתיק זה יהיה צורך להכריע בשאלה אם היתה הסכמה מצד המתלוננת למגעים שקיימו הנאשמים איתה אם לאו.

ד. "ראיות חיצוניות" בתיק:

כאן עלי לומר כי אין בפנינו שום תעודה רפואית המצביעה על פגיעה כלשהי במתלוננת. יש בפנינו תעודה רפואית של ד"ר שוורץ רעקב, ממחלקת נשים ויולדות בבית החולים בנהררה, אשר לפיה, בתאריך 19.8.88, בשעה 19.00, בבית החולים הממשלתי בנהררה, בדק את המתלוננת לאור תלונתה כי נאנסה על ידי מספר גברים במשך מספר

02/11/92

ת.פ. 290/90.

בבית המשפט המחוזי בחופה - 1489 -

פצעים. ד"ר שוורץ קובע בתעודה שהוגשה לו כמוצג ת/2: "בבדיקה גופנית לא נמצאו סימני חבלות".

לא זאת גם זאת. ד"ר שוורץ קובע כי בבדיקה הנניקולוגית שנערכה נמצא שקרום הבתולין של המתלוננת נשאר שלם. ד"ר שוורץ מצוין בתעודה הרופא כי לא נמצאו קרעים בקרום הבתולין אצל המתלוננת.

ד"ר שוורץ העיד בפני (בעמ' 445 לפרוטוקול) והסביר לי כי גם אם טוענת המתלוננת שהיא נאנסה על ידי מספר נערים והיתה חדורה של פמש של חלק מהנערים לתוך גופה, אין שום מניעה שגם במקרה כזה, קרום הבתולין שלה ישאר שלם.

במהלך השנים שהוא משמש כרופא נשים, הוא נתקל במקרים דומים שבהם קרום הבתולין נשאר שלם, זאת חרף חדירה של איבר מין. הדבר גם ידוע בספרות המקצועית (ראה עמ' 446 לפרוטוקול).

בתשובה לשאלת התובעת, הסביר הרופא כי אצל נערה שקרום הבתולין שלה הוא רחב, הכניסה לנרתיק היא רחבה ויש מקרים שקרום הבתולין נשאר שלם עד הלידה ורק בזמן הלידה יש קרעים בקרום הבתולין. הרופא מתחסס כאן לסוג מסוים של קרום בתולין שהוא גמיש או רחב.

לשאלת הסניגור (עו"ד לוצקי) אם אישה נאנסת על ידי מספר גברים, ויש לנו מידע שהיו עוד "חדירות" באותו פרק זמן, האם במקרה זה גם קרום הבתולין ישאר שלם? על כך השיב העד (בעמ' 448) כי יש מקרים ששלוש-ארבע שנים בעל ואישה מקיימים יחס מין ואישה באה ללדת וקרום הבתולין שלה נשאר שלם. מוסר הרופא: "אני פה זה משנה פעם או עשר? אם הקרום רחב אז הוא נשאר שלם".

ד"ר יעקב שוורץ משמש כסגן מנהל מחלקת נשים ויולדות בבית החולים המשלתי בנהריה ומשמש כרופא נשים משנת 1954. נדמה לי כי אין מחלוקת בין הצדדים לגבי מופחיותו של עד זה וניתן, לכן, לאמץ את

עדותו ביחס לקרום הבתולין של המתלוננת אשר בשאר שלם, גם לאחר הארועים שארעו בתיק זה.

בסיכום ניתן לקבוע, על פי תעודת הרופא, שהוגשה בהסכמה, ת/2, כי בבדיקה גופנית של המתלוננת ביום הגשת תלונתה במשטרה, 19/8/88, המישה ימים אחר הארוע האחרון, לא נמצאו סימני חבלה בגופה. כמו כן, ניתן לקבוע, כי בבדיקה הגניקולוגית שנערכה באותו יום, נמצא קרום הבתולין שלה שלם.

המצב החוקי

העבירות המיוחסות לנאשמים בתיק זה הן עבירות של "אינוס", לפי סעיף 345(ב)(1)(5) + סעיף 26 לחוק העונשין תשל"ז-1977. "ניסיון לאינוס" - עבירות על סעיף 345(ב)(1)(5) + סעיף 32 + סעיף 26 לחוק העונשין תשל"ז-1977. וכן, עבירה של "תקיפה מינית", עבירה על סעיף 348(ב)+סעיף 26 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

עבירות אלה הן "עבירות מין" מסימן ה' לפרק י' לחוק העונשין. כן הואשמו הנאשמים בעבירות של "סחיטה באיומים" - עבירות על סעיף 428 סיפא + סעיף 26 לחוק העונשין תשל"ז-1977, עבירות מסימן ו' לפרק י"א של חוק העונשין.

ברי, לצדדים שגם ב"עבירות המין" וגם בעבירות הנוגעות ל"סחיטה באיומים", חריבת התביעה להוכיח מעל לכל ספק סביר את המעשים הפליליים והכוזבה הפלילית של הנאשמים בעת ביצוע העבירות.

ברי, בוודאי, לצדדים כי בעבירות המין המיוחסות לנאשמים בתיק זה, על התביעה להוכיח, ובמידה שלמעלה מכל ספק סביר, ש"הבעילה או הניסיון לבעילה" נעשו שלא בהסכמתה החופשית של המתלוננת, עקב שימוש בכח או גרימת סבל גופני, או הפעלת אמצעי לחץ אחרים, או איום באחד מאלה.

על פי כתב האישום, מיוחסת לנאשמים במסגרת "עבירות הפרג" העבירה של בעילה של אישה או ניסיון לבעילותה, שלא בהסכמתה החופשית וזאת תוך ניצול מצב הפונע ממנה התנגדות, וכן כאשר העבירה בוצעה בנוכחות אחדים שתברו יחד לביצוע האונס בידי אחד או אחדים מהם. בעבירה של "תקיפה מרובית", (לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין), מיוחסת התביעה לנאשמים עבירה של ביצוע מעשה מגונה באדם, שלא בהסכמתו.

העבירה של "סחיטה באיומים", עניינה, בין השאר, באיום על אדם בעל פה או בהתנהגות, בפגיעה שלא כדין בשמו הטוב, או בציונות הפרט שלו, באיום לפרסם דבר הנוגע לו, או בהפלת אימה על אדם בדרך אחרת, והכל כדי להניע את האדם לעשות מעשה או להמנע ממצשה שהוא רשאי לעשותו. אם נעשו המעשה או המתדל מפני איום או הפלת אימה כאמור, או במהלכם, עונשו גדל. (זהו הסרפא של סעיף 428 לחוק העונשין בו הואשמו הנאשמים).

השאלה המרכזית, היא לכן, השאלה של "ההסכמת החופשית" של המתלוננת בתוקף זה למעשיהם של הנאשמים - האם היתה הסכמת כזו, אם לאו.
שאלה זו קשורה כטובו, בנושא ה"סחיטה באיומים", הרינו, האם הטילו הנאשמים מורא על המתלוננת, לפגוע בשמה הטוב, וזאת כדי לבצע את אותם מעשים מרובים שבוצעו בה על ידם?
 יוצא, אם כן, כי "הא בהא תלדה", הרינו: אם תוכח אי ההסכמת החופשית של המתלוננת במקרה זה, הרי שיש לנבועת מכך שהנאשמים הטילו מורא, פחד ואימה על המתלוננת שהם יפגעו בשמה הטוב, ובכך סחטו את "הפרג המרוב" ממנה.

1. מבחני הפסיקה.

בענין "ההסכמה התופשת" לגבי הבעילה או הניסיון לבעילה ברצוני לצוין, כי הפסיקה כיום "מקלה" מאד בהוכחת יסוד זה, ולפעמים די אפילו בהתנגדות קלה ביותר כדי להחליט על פיה כי הנאשם ידע שהוא פועל בניגוד לצוין הנבעלת.

בענין זה, אני מפנת את הצדדים לע"פ 235/90, 523 מרדכי חודי נגד מדינת ישראל, פס"ד מ"ו (1) עמ' 209, אומר בנושא זה בית המשפט העליון, מפי כב' השופט דב לורין בקטע 9 לפסק הדין:

"מרת שאפנה לבחון האם הצמידה המתלוננת את ג'אסם על חוסר רצונה במגע עימו, אצוין כי פסיקתנו מקלה מאד בנקודה זו ולפעמים די אפילו בהתנגדות קלה ביותר כדי שבכריע ונאמר כי הנאשם ידע שהוא פועל בניגוד לצוין הנבעלת. כל מקרה יבחן לגופו ויתכן שבנסיבות מסוימות די יהיה אף במילים ספורות הנאמרות בלחש כדי להצמיד את הנוצל על מעותו".

ובהמשך אומר כב' השופט לורין בענין זה:

"ומכאן שלעיתים די אף במילים ספורות כדי להביע התנגדות. על בית המשפט לבדוק הנסיבות הכוללות ולהכריע האם באותן נסיבות היה סיפק במשעי ובדבר הנערה בכדי להצמיד את הנוצל על מעותו".

השאלה הניצבת בפני בית המשפט היא לעולם, אם הוכח, כי הנאשם בעל אישה שלא כדון ונגד רצונה, מור שימוש בכח (ראה ע"פ 316/85 גרינוולד נ. מדינת ישראל פס"ד מ' (2) עמ' 564, 577).

התנהגות של המתלוננת עשויה, כמובן, לסרע בהכרעה בשאלה "האם הסכימה לבעילה", או לחילופין, במידה ולא הסכימה לבעילה, "האם הצמידה את הנאשם על חוסר הסכמתה".

עוד אצטרך כאן, כי אין לשלול קיומו של אונס אף כאשר בשלבים הראשונים של הארוע לא הראתה המתלוננת כל התנגדות, ולכאורה, אף שרתפה פעולה בתהליך האינמימי. אך כאשר טוענת אישה לאונס בנסיונות שכאלו, עלתה להוכיח בראינות חזקות שקיפתה נקודת תפנית, נקודה שממנה לא רצתה עוד בקיום המגע המיני וזה נכפה עליה. נקודת תפנית זו נקראה בפסיקה "שינוי לבבות" (ראה שוב ע"פ 523,235/90-מרדכי חדד נ. מדינת ישראל שהוזכר קודם).

אשר לשאלת "המתירנות".

בע"פ 185/88 משה יהלום נ. מדינת ישראל וערעור שכנגד, פד"ו ט"ג (1) עמ' 541, בעמ' 548 אומר כב' השופט י. מלץ:

"יתרה מזאת, טענת המערער-לפיה אודת המתירנות שהסתלוננת השרתה עליו בעת שהצטרפה לבילוי ערמו, שיצרה תחושה כי היא נענית לרמזיו הפוסקים, היא שהובילה לקיום המגע המיני לבסוף היא טענה, שובית משפט זה כבר דחה בעבר: בע"פ 106,45/79, בעמ' 226-227 (פרשת "מיטרני" - פס"ד ל"ג (3) עמ' 225 - מ.ל.). דחה השופט שמגר את הטענה לאמור:

"הסניגורית המלומדת, גברת לידסקי, הצביעה על כך שהמקרה הוא במידה רבה תוצאה של התנהגותה הבלתי נכונה של המתלוננת שנעתנה להזמנתו של אדם שאותו לא הכירה כלל. זאת ועוד, בתקופתינו המתירנית, כך גורסת הסניגורית המלומדת, יכול היה מיטרני להבין מהתנהגותה של המתלוננת כי יש בהצנתה להזמנתו ובהמשך שהותה עמו בדירה משום הסכמתה במקצת.

אינני סבור כי המקרה שלפנינו הוא תולדה של תפיסות מתירניות אלא היפוכו של דבר. לו סבר מיטרני כי יש בהיענות להזמנה משום הסכמה מכללא לקיום מגע מיני הרי

צריך היה לעמוד על מעותו ברנע שגילתה המתלוננת את התנגדותה למעשרו והבהירה לו כי איננה מתירנית; הרי התנהגות פעילה והיתר הם תרתי דסתרי. זאת ועוד, לו אכן הייתה הנחתו המוקדמת של מרטנר כי נערה הנענית להזמנתו וגם מסכימה להיזדווג שבאים בעקבות זאת, מסכימה ממילא גם למגע מיני, לא היה כל מקום להפעלת כח.

מה שבא לידי ביטוי במקרה זה אינו תולדה של מתירנות כלשהי, אלא של המנסליות של רבים מאלה שהורשעו באשמת אינוס, שלפיה נערה המזדמנת לחברתו של פלוני הגברתן, עושה כן, למעשה, על סיכונה היא, כי לפי תפיסתו היא חריבת לנהוג בכל עת בהסכמה, וזאת לא מתוך שיקולי מתירנות אלא מתוך כניעה לרצונו. זוהי התפיסה שבה אנו נתקלים מעת לעת בבית משפט הזה והיא אינה אלא אחד מביטויי האלימות המצויה, שבה משוחזעת חברתנו יתר על המידה".

כב' השופט מלך מאמץ, בע"פ 185/88 ("יהלום"), גרשה לו ואומר: "דברים אלה היפים גם למקרה שלפנינו הינם תשובה ברורה למענתו זו של המערער".

ושוב לפסק דין מרדכי חדד נ. מדינת ישראל שאליה התייחסתי קודם; אומר בית המשפט הצליון לגבי התנהגותה של המתלוננת (קטע 7 לפסה"ד):

"יתכן שעל המתלוננת היה להתנהג אחרת, אך לא בכך עלינו לדון, אלא שופה עלינו לבדוק אם הוכח כי גאסם בתורו וחדד בתורו ידעו שאין היא מעוניינת במגע המיני עימם; יכול שיקרה כי התנהגותה של מתלוננת כלשהי

02/11/92

ת.פ. 290/90

בית המשפט המחוזי בחיפה - 1495 -

במקרה של עברת מין פלוגנית, תראה כבלתי נבונה, בלתי
 סבירה ואפילו אווילית וכי תעלה מסקנה שניתן היה לפגוע
 מראש את התפתחותן של הנסיבות שנוצרו, עובר לביצועו
 של המעשה. כבר היו דברים מעולם, ולא על פי אמת מידה
 ? נבתי אם נתקיימו הסודותיה

של העבירה. השאלה הניצבת בפני בית המשפט היא לעולם, אם הוכח כי
 הנאשם בעל אישה שלא כדון ונגד רצונה תוך שימוש בכח", (ע"פ 316/85
 גרינוולד נ. מדינת ישראל מ' (1) 564 בעמ' 577).

אין בודאי מחלוקת כי התנהגותה של המלוננת עשויה לסרע בהכרח
 בשאלה אם היא הסכימה לבעילה, או לחילופין, במידה שלא הסכימה
 לבעילה, האם היא העמידה את הנאשמים על חוסר הסכמתה זה? האם גילתה
 אפילו בפילים ספורות, התנגדות קלה ביותר, כדי שניתן יהיה להכריע
 ולומר כי הנאשמים פעלו בניגוד לרצונה? ואם היתה "נקודת תפנית"
 אצלה בשלב כלשהו, האם הוכיחה בראיות חזקות את "שינוי הלבבות"
 האם גילתה התנגדות והבהירה כי התנהגותה אינה מתרננת?
 שאלות אילו יוכרעו ב"מבחן המהירמנות" שאליהם לעדים בתיק.

בנושא זה של שאלת "הסכמת האישה", יורשה לר להפנות את הצדדים גם
 לע"פ 277/76 מרדכי בוגנים נ. מדינת ישראל, פ"ד ל"א(1) עמ' 561
 בעמ' 565 בו אומר כב' השופט זיתמן כדלמטה:

"כאמור, בשאלה המכרעת בענין זה-והלוא היא שאלת
 "הסכמת האישה"-עומדת גרסתה בסתירה גמורה לגרסת
 המערער. אין צורך להסביר ששאלת ההסכמה עשויה להיות
 קשה ועדינה ביותר, בעיקר באותם מקרים שבהם קדמו
 לבעילה קשרי ידידות ואהבה והפתלוננת פוזת בכך
 שהסכימה ליחסים אינטימיים, ובלבד שלא יגרעו למגע

02/11/92

ת.פ.90/290

בבית המשפט המחוזי בחיפה - 1496 -

1 פירגי מושלם. ברור שהאשה רשאית להציר גבול להסכמתה
 2 ושסכאן ואילך התנגדותה עשויה להיות התנגדות ממשית
 3 ורצינית. דובר כאן על התנהגותה "הסתירנית" של בחורה,
 4 אך שוב אין צורך להדגיש שהחוק שומר על כל אישה
 5 ושאיפילו אישה מופקרת רשאית שלא להיבעל על כרחיה. אלא
 6 מה? מבחינה עובדתית עלולה האישה עקב התנהגותה להימצא
 7 במצב שבו יש "צורך בראיות חזקות ביותר", כדי להוכיח

8 "שינוי לבבות" מטעם האישה והתנגדות אמיתית וראויה לשמה", כדברי
 9 מ"ס הנשיא ד"ר חשין בע"פ 65/55 רבצ'יק נ. היועץ המשפטי, פס"ד ט'
 10 בעמ' 1378 ה-1. השינוי מהסכמה להתנגדות צריך להיות ברור מחומר
 11 הראיות" (ההדגשה שלי - פ.ל.).

12 האם הוכח בתיק שבעניינו, כי המתלוננת הקטינה גילתה התנגדות ממשית
 13 ורצינית למעשי הנאשמים? האם היו בתיק זה ראיות חזקות בשאלה זו?

14
 15
 16
 17
 18
 19 לצורך השלמת התשובה, ברצוני גם לצרף את ע"פ 579/76 פרג'ון זאח'
 20 נ. מדינת ישראל, פ"ד ל"א(3) עמ' 219. בו פסק בית המשפט העליון כי
 21 במצבים מסוימים ניתן לפרש את התנהגותה של המתלוננת בצבירות
 22 שכן כמבטאת הסכמה לבעילה, גם אם בלינה פנימה לא רצתה ולא
 23 הסכימה.

24
 25 אומר בית המשפט העליון. פסי כב' השופט אשר, בעמ' 223:

26 "לדעתנו ניתן לראות בהתנהגותה של המתלוננת סימנים
 27 מובהקים להסכמתה לקיים מעור מין עם הנאשמים. בשעות
 28 הערב הצטרפה המתלוננת לחבורת צעירים ויצאה עימם
 29 לפיזול... אפילו בגילה הצעיר לא יתכן שהמתלוננת לא
 30 חשדה בכוונותיהם של הנאשמים, שעה שנסעה עימם בלילה
 31 למקום בלתי ידוע... היא... לא עשתה דבר כדי לעזוב את

החברות והיו לה הזדמנויות לעשות כן... היא יכולה...
להסתלק מהמכונות או לפתוח לתקים צעקה... גם בהיותה
בביתו של הנאשם... לא הקיפה המתלוננת קול צעקה
שיכולה הייתה להביא לעזרתה את הדיירים האחרים של אותו
בית.

בתי המשפט הדגישו פעמים רבות שאישה, המתנגדת ברצונות
לקיום מגע מינרי עם גבר, נותנת ביטוי לכך בהתנהגותה
ומנצלת הזדמנות ראשונה הניתנת לה כדי להסתלק או
להזעיק עזרה". (פס"ד זה גם הובא בפרשת מרדכי חזד נ.
מדינת ישראל שציינתו קודם לכן).

כאן אומר בית המשפט העליון מפני כבי' השופט דב לורן בענין זה בקטע
11 של פסק הדין:

"ומכאן בראה שאם הבעילה נעשתה בניגוד לרצון
המתלוננת, הרי שנאסם לא ידע על כך. ודעתי היא שטעותו
לו הייתה גם סבירה וגם כנה. מסקנה זו מתחזקת עוד בכך
שהמתלוננת לא עשתה כל ניסיון לברוח "מהזירה" גם לאחר
שנאסם יצא ועזבה לנפשה, לא ניסתה לברוח מחלונות
הזירה, שלא היו מסורגים, ואף ביקשה לנצול את החדר"
(בהמשך בא אותו ציטוט מפסק דין "פרג'ון" שהבאתי
לציל).

האם בפרשה שבפנינו נתנה המתלוננת ביטוי ל"אי הסכמתה" בניצול
ההזדמנות הראשונה שהייתה לה להזעיק עזרה? ביצע פעולה כאשר הודע
השומר לרכב ב"פרשת השדות" למשל? האם באזור המגורים ניצלה אותן
ההזדמנויות שהיו לה, כדי להסתלק מהמקום?

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

באשר להמנעות המתלווננת מלהגיש תלונה מייד:

בענין זה יורשה לי להפנות שוב לצ"פ 277/76 מרדכי בוגנים נ. מדינת ישראל פ"ד ל"א (1) עמ' 566 בו אומר כב' השופט זיתקון:

"... לכך יש להוסיף את המחלל לגלות את האמת לפני האם ולבקש מייד רוח והצלה מידי המשטרה. שחל זה מוסבר בפסק הדין כתוצאה ממשטר הפחד והאימים שהפיל המערער על המתלווננת. הלוא היא אמרה שהיא פהדה ממנו ומתבררו פן יתנקמו בה ובמשפחתה, והשופטים, לא לו בלבד שהאמינו לה, אלא הם ראו בעצם המחלל להתלונן תיזום לעדותה בדבר האיומים והפחד. אך לי נדמה, שיש כאן משום מעגל קסמים. לפני בסיון

הסכים, מחלל להתלונן מתירשב יותר עם גרסת הנאשם (שלא היה על מה

להתלונן). לכל היותר עשוי הוא להתירשב. הן עם גרסת המערער והן עם גרסת המתלווננת (שלא התלוננה בשל איומים ופחד). אם כך, כיצד יכול הוא לחזק דוקא את גרסת המתלווננת, אלא אם נצא מן ההנחה (המעורבה עדיין הוכחה), שאמנם היו איומים ופחד ושהם גרמו למחלל להתלונן? "

כב' השופט זיתקון בקטע קודם בפס"ד זה (בעמ' 566 מול האות א') אומר בנושא זה של המנעות מלהגיש תלונה מייד:

"... אך אנו, השופטים, אין לנו הכלים לבחון כליות ולב, ובמקומם נזקקים אנו לאמצעי עזר מסויימים. פעם שאלו האם צעקה הנערה?-ואני מסכים שהמבחן היה ערכו היום מועט. מאידך גיסא סביר להניח, שאם בכלל תגיש האישה תלונה, תעשה זאת בהקדם האפשרי, ואני מתקשה להבין, מדוע בסנעה המתלווננת מלהגיש את תלונתה מייד ומדוע לא ביקשה את הגנת המשטרה, כשראתה עצמה בידו עברייני אלום."

לעומת עמדתו זו של כב' השופט ויתקון, אומר כב' השופט ברנזון
 (בדעת מיעוט בתיק) בעמ' 570 (סול האות ד') כדלקמן:
 "האין זה ידוע שלא אחת מעדיפות נשים, ובפרט עלמות
 צעירות, המותקפות או מחוללות על ידי גברים אלזמים,
 למתול על כבודן בלי לתת לזה פומבי כדי שלא לחשוף את
 כאבן וסבלן ברבים ולהיות נושא להקירות משטריות
 ומשפטיות?"

הנה מוצאים אנו שתי עמדות שונות ביחס למחדל בהגשת התלונה. מחד,
 גישת כב' השופט ויתקון (דעת הרוב בערעור האמור) המריחס לעובדה
 זו, לפי נסיון החיים, חשיבות, מאחר שהיא מתישבת יותר עם גרסת
 הנאשם, לעומת עמדתו של כב' השופט ברנזון, הסבור, כי פנסיון חיים
 יש ללמוד שנשים אשר מותקפות במקרים כאלה, אינן מעונינות לתת
 לעובדה פומבי כדי שלא לחשוף את כאבן וסבלן.
 מכל מקום: במקרה שבפנינו אין חולק כי המתלוננת לא התלוננה לא
 בפני אימה ולא בפני אחרים בפרשה זו. עוד נוגע בנושא זה בהמשך.

לסיכום הדין, בעמדות השונות בתחום "ההסכמה התופשית" ו"המתירנות"
 אבא גם ע"פ חדש, אשר טרם פורסם: ע"פ 610/91 הפאל חיון נ. מדינת
 ישראל. ע"פ זה נשמע בפני המשנה לנשיא-כב' השופט מ.אלון וכב'
 השופטים א.ברק וג.בר. כאן אומר בית המשפט העליון (מפי כב' השופט
 ג.בר) בקטע 4 לפסק הדין:

"נקודות המורפה אשר עוררו בנו ספקות בדבר הצדקת
 הרשעתו של הסערער, הן רבות, ואצירן להלן את העקרונות
 שבהן:

א. על פני הדברים, גירסת התביעה הינה מוזרה ביותר,
 ומעוררת תמיהות. המתלוננת הודתה בעדותה, כי ברתסה
 עם גברים בוקסת היא בגרשה "מתירנות". שמחליטה היא

בקלות לקודם יחסר מכו עם גברים, ושכפועל פקרומת היא
 מגעים כאלה לעיתים קרובות, יתרה מזאת, היא גם מסרה
 שהמערער מצא חן בעיניה, וכאשר החליטה לנסוע איתו
 מבית המלון, בו נפגשו השניים, לדירתו ולעלות עימו
 לדירה, הייתה למעשה נשירתה להסכים לקיום מגע פיזי עם
 המערער. (ההדגשות שלי - מ.ל.)

מהימנות העדיין:

1. בלור

ברי, לצדדים כי תיק זה תרץ על פי מימצאי מהימנות שאיורחם
 למתלוננת, לנאשמים, ולעדים האחרים שהעידו בפני,
 מימצאי המהימנות יצטרכו להשיב על השאלה אם גירסת המתלוננת היא
 הגרסה הנכונה, הרינו כי כל המגעים האינטימיים עם כל הנאשמים
 בוצעו שלא בהסכמתה ושלא מרצונה, תוך ניצול פחדיה מפרסום ברבים,
 או שמא גירסת הנאשמים נכונה, על פיה כל המגעים האינטימיים
 שהתקיימו בין הנאשמים לבין המתלוננת, הנזכרים בכתב האישום, נעשו
 בהסכמתה המלאה, ללא כל הבעת התנגדות מצידה וללא כל אינפורם מצידם.

ברי לצדדים, כי גם ספק קל שבקלים בגירסת המתלוננת יש בו כדי
 להביא לזיכוריהם של הנאשמים מהעבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

2. עדות המתלוננת - עדות יחידה מרשיעה.

בתיק זה נמצאה, כאמור, עדות המלוננת מול עדותם של הנאשמים, כפי
 שפרטתי בהרחבה לעיל.
 לאמרתו של דבר, גירסתה של המתלוננת, זו המרשיעה, נרצבת בעדות
 החידה ועל פיה יצטרך בית המשפט להבוע אם אשמתם של הנאשמים הוכחה
 מעל ומעבר לכל ספק סביר.

אומר בענין זה של "עדות יחידה", בית המשפט העליון, בע"פ 414/89, יוסף בן-רום מנג'ל נ. מדינת ישראל (מרים פורסט) מפני כב' השופט מלץ:

"בית משפט זה כבר עמד לא אחת על תובת הזהירות המוטלת על שופט שעה שהוא נמצא בפני מצב כזה של עדות יחידה מול כפירת נאשם. בפרשת צסיס נ. מדינת ישראל (ע"פ 509/75 פס"ד ל"א (3) בעמ' 733) עמד לדיון צרעור על הרשעה בעבירת שוחד שהתבססה על עדות יחידה. באותו ענין אמר בית המשפט: "אולם תנאי לכך (להרשעה על פי עדות יחידה ה.מ.) שהשופט ישקול את ערכה של העדות היחידה בשבע עיניים, מעל ומעבר לזהירות הרבה שלה הוא נדרש כרגיל". (שם בעמ' 735).

ובהמשך: "על השופט לנתח את העדות ולתת את דעתו על הסתירות והפגמים שהוא מגלה בה. מצא כאלה, ואף על פי כן הגיע למסקנה שעיקרי הדברים הם אמת, עליו להבהיר את שיקוליו ולהסביר כיצד הגירסה מתקיימת עם אותן תהיות ואי דיוקים". (שם עמ' 736 מול האות ג').

אם דברים אלה נכונים בעבירת שוחד - נכונים הם בלתי שאת בעבירות מין". (ההדגשות שלי - מ.ל.).

פסק דין 2009 בנשוא של שקולת מהימנות העדים, הוא פסק הדין בע"פ 2780/90 עזרא קצירו נגד מדינת ישראל (מרים פורסט), ובו אומר ביהמ"ש העליון, מפני כב' הנשיא שמגר, בקטע 4 לפסה"ד:

"מקובלת עלינו מעמתו של הסניגור המלומד, שהרשעה על יסוד עדותו של עד יחיד דורשת שיקול זהיר ביותר, כדי

שלא תצא תקלה מלפני ביהמ"ש, כאשר הוא מתבסס על דברים שאין להם חיזוק כלשהו בראיות נוספות. אולם, יחד עם זאת, מסורה ההחלטה בדבר מתן האמון בדברי עד בידיו של ביהמ"ש השומע אותו, הן בחקירתו הראשית והן בעת שדבריו מועברים בשבט הביקורת של החקירה הנגדית; כאמור, בסעיף 53 לפקודת הראיות (נוסח חדש) התשל"א-1971, ערכה של עדות שנע"פ ומהימנותם של עדים הם ענין אשר על ביהמ"ש להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט. אמת המידה האמורה ישימה גם במקרה של עד יחיד...". (ההדגשה שלי - מ.ל.).

פרק זמן ארוך מאז המקרה ועד העדות בביהמ"ש.

הערכה העדויות בתוק זה, הן של המתלוננת והן של הנאשמים ועדים אחרים, היא מלאכה קשה ומסובכת. הקושי העיקרי נובע בכך, שבמקרה דנן הוגשה תלונה במשטרה, על ידי המתלוננת, ביום 19.8.88. באותו יום מסרה המתלוננת את הודעתה המפורטת במשטרה, היא המוצג ב/2. מאז מסירת הודעה זו במשטרה, עברו שנתיים ו-10 הודשים עד שהמתלוננת העידה עדות ראשית בביהמ"ש. אין לי ספק שפרק זמן של 2 שנים כמעט, מאז אירוע המקרה בגורו הועמדו הנאשמים לדין, ועד מסירת העדות בפני ביהמ"ש, לאורך 8 ישיבות, הוא פרק זמן ארוך ביותר. לקחת בחשבון גם את העובדה שהמתלוננת עמדה במשך ישיבות ארוכות על דוכן העדים וחקירתה נמשכת לאורך כמעט 400 עמודים בפרוטוקול ביהמ"ש.

הסניגורים הנכבדים הקרו את המתלוננת על כל פרט ופרט, וזאת כדי למצוא פירוכות וסתירות בעדותה, היו גם שאלות שהעדה נשאלה, שהיו מביכות, מאידיד, אל נשכה לרגע כי ב"דין נפשות" עסקינן, ומאחר שהעדות המרכזית בתוק היא של המתלוננת, כפי שנראה להלן, אין ספק שעדות זו חייבת חקירה פאומצת ומעמיקה.

המתלוננת אינה מתרגשת על זוכן העדים.

4. עו"ד קרנן, בסיכומיו, (עמ' 1020), מפנה את תשומת ליבנו לעובדה, שהעדה כאשר מסרה את עדותה לא התרגשה, לא נראתה נסערת, מתוחה, נרגשת, אף כי היתה חייבת להיות כד נוכח החוויות הקשות שעברה, למענתה. הסניגור הגדיר את עדותה כעדות "מגלגל להניד עפעף".

אכן, נראה היה שהעדה אינה מתרגשת ויודעת לשלוט היטב ברוחה, וכן חושבת ושוקלת היטב לפני שהיא עונה לשאלות המופנות כלפיה. העדה עשתה עלי רישם של צעידה אימפולסיבית, בעלת כושר הבנה טוב, המוכנה בפשטות היטב "למערכה" עם הסניגורים הנכבדים. מאידך, צר לי לציין, כבר בשלב זה, כי היו סתירות מהותיות ורצוניות בעדותה של המתלוננת, סתירות אשר לא מצאתי להן הסברים מניחים את הדעת, כבר שאפרט בהמשך.

5. ביהמ"ש קובע עמדתו, בין השאר, על פי התנהגות העד.

צרכה של עדות שבצ"פ בנושא המהימנות של עד, הוא אכן ענין של ביהמ"ש להתליט בו על פי התנהגותו של העד, וכן נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט, כבר שקובע סעיף 53 לפקודת הראיות (נוסח חדש) תשל"א-1971. ביהמ"ש מחליט בנושא מהותי זה על פי התרשמותו הכללית מן העד, ועל פי אותות האמת המתגלים במהלך המשפט, כאשר ברור הוא שהתרשמות זו היא התרשמות מדרך תגובותיו של העד על זוכן העדים, מדרך התנהגותו, כולל התנהגותו במהלך הפרשה כולה, ומראיות נוספות המוצגות בפני ביהמ"ש. אינני שוכח לרגע כי העדה היתה בת 14.5 בלבד בעת קרות הפרשה המיוחסת לנאשמים בתיק זה, וכי זהו גיל צעיר ורך שבו צדיקן הנערה הוא בתהלך של התגבשות ועמידה. אינני מתעלם גם מכך שהעוירות כאן בוצעו, לגורסת המתלוננת, בפרק זמן של מספר ימים, פחות משבוע ימים, בתוך קבוצ שבו החיים הם "חיים במשפחה אחת".

02/11/92

ת.פ. 290/90

בית המשפט המחוזי בחיפה - 1504 -

5. הנאשמים מוכרים לעדה.

הנאשמים היו מוכרים לעדה, ברובם, מימים ימימה וגרו איתה, בחלקם, בשכונות. ברורה לו לכן התרגשה הקשה אשר צריכה להיות לעדה, בעת שהיא עומדת על דוכן העדים ומעידה נגד הנאשמים בפרשה זו, עדות שיש בכוחה להביא להרשעתם ולשליחתם מאחורי סורג ובריח, שמעתה גם עדויות שונות לגבי התנהגותה של המתלוננת במהלך תקופת התבגרותה, נסיונה עם צעירים, מערכת היחסים הקרירה שבונה לבין אחותה פחד, וחוסר הפחדות כלפי אימה ואביה החורג, פאיוד.

7. מטפלת הקבוץ על המתלוננת.

העדה זהבה דומן, שהיתה מטפלת בקבוץ וטיפלה גם במתלוננת, סיפרה לו כי העל היתה נערה שקמה מאד בקבוץ, שהיתה רגישה למראה החיצוני שלה. העדה הגדירה את המראה החיצוני של המתלוננת כמראה "שגרה". עוד סיפרה העדה, בעמ' 1231, כי בעת שהמתלוננת למדה בכיתה ז', (כשנה-שנתיים לפני המקרה הנזכרו) רצו להוציא עיתון של קבוצת הנוער, ואז כתבה המתלוננת סיפור על אובססיות ומצבה החברתי לא היה טוב באותה עת, החליטה העדה דומן יחד עם המורה של המתלוננת, שהסיפור האמור, אותו כתבה המתלוננת, יושמד, וזאת כדי שהילדים האחרים לא יקראו זאת. היתה גם שיחה לעדה עם המתלוננת לגבי ההופעה ה"פרובוקטיבית" שלה, והעדה הציעה לה "ללכת עם תולצות בד ולא עם תולצות פריקו, לא לנפח את שגרה", אך הדבר לא פור, הצעה זו העלתה דומן לאחר שראתה את תגובת הבנים בקבוץ מן המראה של המתלוננת.

8. המתלוננת מחפשה קרבה של צעירים.

העדה דומן פלץ, גם היא קטינה מהקבוץ שומרת וחברתה של המתלוננת, סיפרה לו על המפגש שהיה למתלוננת עם חייל אשר שרת בבסיס צבאי הסמוך לקבוץ. העדה הגדירה את המתלוננת כנערה שאיננה בושמת

והמתלוננת לא דיברה, לדבריה, עם בנימין בהסתר. לדבריה, המתלוננת היא "בערה רומנטית והרומנטיקה חשובה לה" (ראו עמ' 409 לפרוטוקול), וכך היא חיפשה קודמה של עצמיהם. העדה דינה פלך מוסרת לנו את הערכה לגבי המתלוננת בעמ' 412 לפרוטוקול: "בנימין נרסו להתקרב אליה. זה נכון שבנימין נרסו להתקרב אליה. לא היה לה משי לקבל אהבה, ולכן יותר נמשכה אליהם. ועל אמרה כי שהוא צריכה משהו שיאהב אותה והיא חיובת מאד את תומר, אבל לא יותר מזה. כדוגמה ב"לא הייתה לה אהבה", כדוגמה שלא הייתה לה אהבה בבית והיא חיפשה אהבה מחוץ לבית".

מערכת היחסים עם האם.

אמא של המתלוננת, העדה פאנר קרייצמן, מגדירה, אמנם, את המתלוננת כ"ילדה רגילה" וכי מערכת היחסים בינה לבין הבת הייתה "מערכת יחסים רגילה" (עמ' 586). לדבריה, לא הייתה ליצול כל בעיה חברתית עם הילדים, היא הייתה מקובלת בחברה שלה בקבוץ. העדה העידה בפני על השתלשלות הדברים שהביאו לגלוי הפרשה ולתלונה בעקבותיה במשטרה. המתלוננת הייתה נרגשת מאד אותו יום בו סיפרה על האירועים לאחות הקבוץ אורה דגמרוטוב (עדה מס' 7 ברשימת עדי התביעה, אשר לא הוזמנה להעיד מטעם התביעה), ולאחריה לעדה.

הסיפור לאם ארע תוך כדי כתיב מצד המתלוננת וגם האם בכתה כשנודע לה מה קרה. באותו ערב התקיימה ישיבה במרפאת הקבוץ, בה השתתפה האחות דינמרוטוב, מזכיר הקבוץ, דורית בקר, שהייתה ממונה על המוסד החינוכי בו למדה המתלוננת, והאם פאנר.

כאן הוחלט על כך שהמתלוננת תתלונן במשטרה. ואכן, המתלוננת פנתה למשטרה ב-19/8/88 ומסרה שם את תלונתה.

02/11/92

ת.פ. 290/90

גבית המשפט המחוזי בחיפה - 1505 -

עדות הנכ"ס קרייצמן, העושה רושם של עדות כנה בעיקרה, אינה יכולה להאיר בפנינו, במידת הדרושה, את שורת ההתרחשויות נשוא כתב האישום. האם נכנסה לתמונה כאשר הפרשה כבר נסתיומה, היינו בשלב מאוחר, בשלב נה יכלה לתאר לנו את האירועים הנלווים ומצבה של המתלוננת.

אין לי ספק כי בשלב זה, לאחר שהמתלוננת ספרה על האירועים לאחזת הקבוצ, היתה היא בהתרגשות גדולה מאד במתואר. ואין לי גם ספק כי כאשר באה המתלוננת לביתה ופגשה את אמה לזה היה אחד האירוע האחרון בפרשה, היא נכנסה בזכירה לבית ואמרה שאינה חשה בטוב. גם ביום לבו, הבחינה העדה, באחד הימים, כי בתה נרגשת, אך כששאלה את המתלוננת לפרש הדבר, זו לא ספרה לה דבר.

בדיקה נוספת שערכה האם עקב היותה פומדנת ו"לא שקשה" משהבחינה בבת הנרגשת, לא העלתה דבר. היא ראתה אז את המתלוננת עם חברותיה. אומרת לנו העדה בעמ' 584: "אז חזרתי הביתה ואמרתי לבעלי שאני הוסבת שנה בסדר".

10. המתלוננת אינה מתלוננת בפני האם ואינה עוזבת מקום מגוריה לבית

הנרקה.

כנכור, לא התלוננה המתלוננת בעת ההתרחשויות בפני אמה על הדברים התפורים בנות, לדבריה, המתרחשים עמה אותה עת ואשר הם נושאי משפט זה. היא גם לא ניסתה לעזוב את מקום מגוריה הקבוע ולעבור מיד לגור בבית הנרקה, וזאת כדי לנתק מגע עם המאוימים עליה והאונסים אותה או מנסים לאנסת, כגרסתה. היא הסתפקה רק באמירה כללית לאמה שהיא "לא מרגישה טוב", אך לא ישנה בבית (ראה עמ' 584 לעדות הנכ"ס קרייצמן). גם עובדה זו אומרת דרשני.

הסניגור המלומד עו"ד לוצקי, בסכומיו, מנסה להעקע את עדותה של האם ואף הצביע, בסכומיו, על סתירות פה רושם בעדותה. (ראה עמ' 1422

בסכומים). אמת כי האם אומרת בעמ' 583, כי עד היום אין המתלוננת כותבת לה לחבק אותה, ואילו בתמונה שהעלתן מיום 13/6/91 שהוגשה ב/5, נראית האם יובעת מהלך המשפט מחבבת את הבת. גם העובדה שהמתלוננת, אחר גלוי הפרשה, "היתה מתרחצת כמה פעמים ביום" (עמ' 583) אינה נזכרת בהודעתה של האם במשפחה, סמוך למקרה. אינני סבור כי סתירות אילו יורדות לשורשן של ענין.

לא יאת גם זאת: המתלוננת, לגרסת האם, מסרה לה כי 3 מחברי שומרת אנסו אותה והם "תומר, צפיר ואופיר" (עמ' 612). אין מחלוקת כי המתלוננת אינה טוענת בשום מקום כי תומר אנס אותה. להיפך: עם תומר קיימה יחסים מלאים בשבוע הקרוטר, מרצונה הטוב והחופשי משום שהשה אליו קרבה והוא השרה עליה אגירה של התחשבות ובפחית. האם ניתן לסמוך על תאורה של המתלוננת בפני אסא כתאור מדויק בפרשה זו? האם, הגב' קרייצמן, אינה מתכחשת גם לעובדה שהמתלוננת לא ספרה לה את מלוא הפרטים בפרשה. "היא לא ספרה לי את כל הפרטים ואני לא שאלתי אותה" (עמ' 616).

אינני סבור כי עדות האם, גם אם היא כנה בעיקרה, יכולה בתוקף לה להטות את הכף לתובת הנאשמים במידה כזו שתפוג את הסתירות, הספקות והתמיהות העולות מעדות המתלוננת בנושאים שונים. האם, גב' קרייצמן, אמנם הדגישה כי נתנה לבת את אהבת האם הדרושה לה, בהיותה בגיל ההתבגרות, אך דבריה אינם עולים, בעינין לה, בקנה אחד עם עדות חברתה הטובה של המתלוננת, עדת התביעה דינה פלג, אשר ספרה לנו, כי כזכור, כי למתלוננת לא היתה אהבה בבית "והיא חיפשה אהבה מחוץ לבית".

11. מורכבות אישיותה של המתלוננת.

אין להתעלם ממורכבות אישיותה של המתלוננת, כפי ששטעתי מעדותה של דהבה דותן - הטפלת, ומדינה, חברתה הטובה, מורכבות המחייבת גם היא, כמוכן, זמירות בהצבת עדותה, משום שכאן אנו עוסקים ב"דברי נפשות", כאשר עדות של המתלוננת יכולה לתרוף לשבט או לחסד את גורלם של הנאשמים בפרשה זו.

12. טכום עמדה בענין מהימנות המתלוננת: הטפס הסביר.

אסכם את עמדתי בענין מהימנות העדה-המתלוננת בשלב זה ואומר כדלקמן:

גם אם היו סימני אמת שנתגלו במהלך עדותה של המתלוננת, לא אוכל לומר שעדותה שיכנעה אותי במידה הדרושה במשפט הפלילי, הרינו מעל ומעבר לכל ספק סביר. מאחר שעדותה של המתלוננת היא העדות המרכזית בתיק, לא אוכל לקבוע, בצורה חד משמעית, כנדרש, כי הנאשמים עברו את העברות המיוחסות להם בכתב האישום, כפי שנוסח על ידי התביעה.

13. הסתירות בעדות המתלוננת - מבוא.

הסתירות שאפרט להלן בוגעות בעיקר לשאלות "ההסכמה והאיומים" שאליהם מתירחטת המתלוננת בעדותה. סתירות אלו בנושאים המרכזיים של "ההסכמה לבעילה" והאיומים כלפיה "לגלות את קלונה ברבים", יורדים כאן לשורשם של דברים. גם אם קיים גרעין של אמת בסיפורה של המתלוננת לגבי ביצוע החדירות לגופה, או הנסיונות לביצוע חדירות אילו, ע"י הנאשמים, או בנוכחות הנאשמים, הרי שהספק הסביר עקב הסתירות הללו ועקב עובדות מתמיהות אחרות, קיים בשאלות הקונקרטיים אם במקרה דנן בוצעו הבעילות (והנסיונות לבעול) בהסכמה, אם לא, ואם היו הפעשים פלונים ב"סחיטה באיומים", כפי שארסה המתלוננת.

גם אם העידה המתלוננת עדות אמת באותם חלקים בעדותה המתירחטים למעשים המיוחסים הפרושים שבוצעו בגופה, או הנסיונות לבצע מעשים

02/11/92

ת.פ. 290/90

בבית המשפט המחוזי בתל אביב - 1509 -

אילו, בתגלו סתירות בעדותה ונותרו גם סימני שאלה שלא קיבלנו עליהם מענה. חד משמעי וברור בשאלות הקרדינאליות, אם אותם מעשים, אותן בעילות או נסיגנות בעולה, בוצעו בהסכמה, אם לאו, ואם הוכחה כאן "הסתייגה באינשים".

יתכן גם יתכן שפה ושם ניתן לדשב סתירה שנתגלתה, גם אם היא מהותית, ולהסביר אותה בפרק הזמן הארוך שחלף מאז המסרה ועד פסירת עדותה של המתלוננת בבית המשפט. יתכן וניתן גם לבוא ולומר כי סתירה זו איננה יורדת לשורשם של דברים, גם אם היא קרובה, מאידך, משקלם המצטבר של הסתירות שאפרט להלן, (ובסוגריות אומר שאין הן כל הסתירות שנתגלו בתוק), יחד עם המהירות שהתעוררו בפרשה זו, הביאו אותי לכלל מסקנה, שקיים ספק סביר בנושאים העיקריים של "ההסכמה" ו"הסתייגה באינשים" של המתלוננת על ידי הנאשמים.

אומנם, מדובר כאן רק בספק סביר, אך ספק זה משקלו רב בעת הערכת העדויות, ויש בכוחו להביא להחייט גורסתה של המתלוננת באותן שאלות שעליהן קודם.

איננו סבור שאותן סתירות ותהיות שאפרט להלן, צריכות להביא בעקבותיהן החלטה לגבי חוסר מהימנותה המוחלט של המתלוננת. להיפך: אני חונד ופדגיש כי התרשמותי כי אותם תיאורים שמסרה העדה לגבי המעשים המינורים, ה"פיזיים", שבוצעו עימה, יש להניח כי היו מדויקים בעיקרם ושקפו את פני הדברים. באומרה "פיזי" כוונתי למעשה "התדירה" או "הנכיון לתדירה" בפני עצמו.

השאלה היא רק אם "המעשים הפיזיים" בוצעו בהסכמה אילמת, או בהסכמה שפה שלא, כמעט הנאשמים. בנושא זה נולד הספק בליבי.

14. התהוות.

ברן התהוות שלהן לא מצאתי מענה, יש גם תהיות לגבי מספר עדים שלא הוזמנו להעיד בפני ע"ר התביעה, וביניהם אביה החורג של המתלוננת (עד מס' 4 ברשימת עדי התביעה). אחותה של המתלוננת, ליאורה, (עד מס' 6 ברשימת העדים). האחיות אורה ויינשטוב, הראשונה לה בודע הסיפור במלואו מפני המתלוננת (עד מס' 7 ברשימת עדי התביעה), פיזי, שאיתו התעלסה המתלוננת יום לפני האירוע ב"פרשת השדות", נשוא האישום הראשון, (אילן ענרן שהוא עד תביעה מרכזי באישום השישי, אשר גם הוא (עד תביעה מס' 2 ברשימת העדים) לא הוזמן להעיד בבית"ש מטעם התביעה.

יצוין כי העד תומר רון, אשר הופיע ברשימת עדי התביעה, (עד מס' 9) לא הוזמן להעיד מטעם התביעה, אך הוזמן לאחר סכך להעיד מטעם הסניגוריה, יש יסוד סביר להניח, כי עדים אלו שצוינתו לעיל, היו יכולים לשפוך אור על פרשת ההתרחשויות בתיק זה.

תהיה נוספת היא חוסר התלונה מצידה של המתלוננת בעת האירועים שארעו בתיק זה. לדוגמה, למחרת האירוע ב"פרשת השדות", נשוא האישום הראשון, אין אנו מוצאים תלונה לא בפני אחותה ליאורה, לא בפני אימה, לא בפני אביה החורג, לא בפני המשפלת בקבוץ וגם לא בפני תומר רון, שהיה איש אמונה. חוסר תלונה במקרה זה בולט במיוחד בהתרחס לעובדה שהמתלוננת לא התלוננה בפני שומר השדות שניגש אל הרכב ובו הנאשמים ב"שעת מעשה", וגם כאשר חזרה המתלוננת לקבוץ ושוב ראתה את השומר קושב על הדשא, לא פנתה אליו להתלונן אודות המקרה שקרה לה נת צתה ב"פרשת השדות". שתוקה זו אומרת דרשני.

אעפוד על תהיות נוספות בהמשך הכרעת דין זו.

15. הסתירות.

16. ניגש עכשיו לאותן סתירות, שהן משמעותיות בהערכת עדותה של
המתלוננת בתיק זה:

17. כאשר בסתירות עסקינן, כדאי לפנות בענין זה לעד תומר רון אשר היה
18. אותו שבוע פעמים רבות במחיצת המתלוננת וגם קיים איתה יחסים
19. פיזיים, בהסכמה מלאה, 4 פעמים באותו שבוע סוער וקשה מבחינת
20. המתלוננת. בעמ' 1248 אומר לנו תומר רון כי הוא שכב איתה באותו
21. שבוע 4 פעמים.

22. לשאלה "האם הרגשת משהו מוזר בהתנהגותה, שאולי היא עצובה מדי או
23. מדוכאת או שקורה איתה משהו יוצא דופן" משיב העד תומר רון, איש
24. אמונה של המתלוננת, בעמ' 1248:

25. "לא, לא שמתי לב למשהו יוצא דופן.

26. ש: והיא בשום שלב של הקשר איתך לא הזכירה במילה אחת

27. שמישהו עשה לה משהו בכוח?

28. ת: לא.

29. ש: או שמישהו איים עליה?

30. ת: לא."

31. כאמור, העד תומר רון הוא עד חשוב בפרשה זו וגם הופיע ברשימת עדי
32. התביעה בתיק, לפני שהתביעה התלימה לזאת עליו. תומר רון היה אחד
33. משלושת הצעירים בתיק זה שאותם המתלוננת חיבבה ואשר עם שניים מהם,
34. גל כסלו ותומר רון, קיימה יחסי מין ועם אחד מהם, מידד, התגפפה,
35. התנשקה ו"התמזמנה".

36. כלפי תומר, גל ומידד הרגישה המתלוננת יחס חם במיוחד.

37. מכל מקום, תומר אומר בריש גלי כי בכל אותו שבוע שבו היו
38. התרחשויות הקשות כתוארה של המתלוננת, היא לא מסרה לו שמישהו
39. עשה לה דבר מה בכוח או שמישהו איים עליה, אם בסתירות עסקינן לא
40.

נוכל להתעלם מעדותה של המתלוננת, הן במשטרה והן בביהמ"ש, לגבי
היחסים שקיימת עם תומר דון;

ב-2/2 צמ' 7 אומרת לנו העדה (תלוננת במשטרה מיום 19.9.88)
כדלקמן:

"לא הייתה הדירה אצל תומר, לא בפעם הראשונה ולא השנייה".

לעומת זאת בעדות הראשית בעמ' 88 אומרת לנו העדה: "בפעם השנייה כן
חדר לתוכי". בהקירת הנגזרת בעמ' 92 אומרת העדה בענין זה:

"בפעם הראשונה כן חדר לתוכי" ובעמ' 95: "פעם שניה שכננו כמו פעם
ראשונה". בעמ' 292 שוב חוזרת בה העדה ואומרת: "הוא לא חדר לתוכי"
ואילו בעמ' 354 חוזרת ואומרת: "הוא אף פעם לא חדרד לי".

תומר לעומת זאת מוסר בצורה חד משמעית כי הוא קיים יחסים מיני מלאים
עם המתלוננת באותם מפגשים שקיים איתה.

לא הצלחתי לעמוד על מהות השינוי שחל אצל המתלוננת לגבי גירסתה
בדבר קיום היחסים עם תומר. האם חדר תומר לתוכה בפעם הראשונה
ובפעם השנייה, או שמא לא חדר בכלל לתוכה, כפי שהעידה בנ/2 (ובעמ'
354 לפרוטוקול), או שמא יש להתירחם בענין זה לנאמר בעדותה הראשית
בעמ' 88, כי בפעם השנייה הייתה הדירה מצידו של תומר לתוכה, או שמא
נתירחם לנאמר בעמ' 92, בהקירת הנגזרת, שבה אומרת העדה כי בפעם
הראשונה שהיתה במחיצתו של תומר, חדר תומר לתוכה.

בהתייחסות ל"פרשת השדות", נשוא האישום הראשון, אומרת העדה בעמ'
180 לפרוטוקול כי בהיותה בשדות: "הייתי בכלל עם חולצה, לא הורדתי
את החולצה בכלל".

בעמ' 192 לפרוטוקול אומרת לנו העדה: "מידד לא הוריד לי את
החולצה, לא לי ולא לנ".

לעומת זאת, אם נפנה לתחילת ההקירת של העדה בפרוטוקול ביהמ"ש נמצא
בעמ' 20 את האמירה הבאה: "אני ומידד נשארו במכונית, התחלנו לגעת
אחד בשני, הוא הוריד לי את החולצה והוריד לעצמו את החולצה והורידו

איונה 3 דקות ככה. ואז פתאום האומר את אופיר, נדב ואלי מצרפים דרך
ההלון של הסכונות והם התחילו לצחוק ולצעוק. באותו שלב הייתה גלי
תולצת. כשהם נכנסו לאופו אני הספקתי ללבוש את תולצתי".

בצמ' 192 לשאלת הסניגור כיצד תרגש את האמור בענין זה עם צמ' 20
שצייטפנו זה עתה. אומרת לנו העדה בעמ' 193: "אני כנראה
התבלבלתי...כן. בהקידה הראשית, מתי שבאתי להקירה הראשית זה היה
ביום הראשון, אני הייתי קצת נרגשת, אולי התבלבלתי בפרט הזה".

קיימת תשיבות כמובן גם לתאור פרשת יחסיה עם גל כסלו באותו שבוע
קריטי בקבוצ שמת. במה דברים אמורים?

גל כסלו הוא חברו של תומר דון וכפר שכבר אמרתי קודם, מובן גל
כסלו, גם הוא בריש גלי, כי באותו שבוע קיים יחסים מינידים מלאים
עם המתלוננת. אין למתלוננת כל טענות בפרשה זו כלפי גל כסלו, כפי
שארן לה טענות כמובן כלפי תומר דון (ארש אמונה) וכלפי סידד,
שאותו חיבבה כבר בערב הראשון (ערב לפני "פרשת השדות"), בו הכירה
אותו והתעלסה עמו.

לגבי יחסי המתלוננת עם גל כסלו אומרת העדה, המתלוננת, בעמ' 87:
"תומר לא ביקש ממני לשכב עם אופיר, נדב או אלי. הוא ביקש ממני
לשכב עם גל. אני לא סרבתו. תומר ביקש ממני לשכב עם גל ואני פחדתי
לאבד את תומר ולכן הסכמתי לשכב עם גל אך לא שכננו ממש".

לעומת זאת אומרת העדה בביהמ"ש בעמ' 214: "תומר לא בא אלי ואמר
לי שגל רוצה לשכב איתי, תומר בא ואמר לי שגל רוצה לדבר איתי ורק
אז בא גל ואמר לי אם אני רוצה להזדיין איתו, ככה הוא אמר לי".

אז בשאלה העדה:

"ש" זאת אומרת שתומר לא אמר לך שגל רוצה לשכבת איתך?

ת: הוא לא אמר לי".

כיצד מתקשר, אם כן, האמור בעמ' 87, על פירו תומר ביקש ממנה לשכב עם גל, עם האמור בעמ' 214, לפירו תומר לא בא אליה ואמר שגל רוצה לשכב איתה, אלא רק בא ואמר לה שגל רוצה לדבר איתה?

הסברה של המתלוננת בענין זה מצויר בעמ' 215:

"תראה, אני לא יודעת אם זה סותר או לא, אני רוצה לתקן את עצמי שתומר אמר לי שגל רוצה לדבר איתי ורק אז גל בא ואמר לי את מה שאמרתי קודם....". אני תיקנתי את עצמי ואמרתי שכשיו את האמת...."

ש: לפה אמרת אי אמת ב - 10.7.91?

ג: אני לא לא אמרתי אמת, כנראה שאני שכחתי את אהו פרט או שהתבלבלתי אבל זה לא אי אמת."

אציקן גם כי בהודעה 2/1, בעמ' 7, אומרת העדה שתומר אמר לה שגל רוצה לדבר איתה ואז גל נכנס לתדר ותומר יצא וגל שאל אותה "אם היית רוצה להזדוין איתו?"

נושא פנייתו של תומר לנו אל המתלוננת בבקשה שהיא תשכב עם חברו גל כסלו, במקשה שנענתה בחיוב על ידי המתלוננת, מאוחר יותר, איננו נושא שולר שיש להתעלם ממנו. הוא נושא השוב, מה גם שהוא מתרחש ממש באותו שבוע שבו ארעו ההתרחשויות באישומים המיוחסים לנאשמים בפרשה זו.

יש כמובן הבדל מהותי בשאלה אם תומר פנה אליה ואמר לה שגל רוצה לשכב איתה, לבין הטענה שתומר אמר לה רק שגל רוצה לדבר איתה. זהו הבדל בין שתי גרסאות שונות, ונראה לי שהסבר שמסרה העדה בענין זה לגבי הסתרה האמורה, איננו מניח את הדעת.

02/11/92

ת.פ. 290/90.

בבית המשפט המחוזי בחיפה - 1515 -

נעזר בפרשת גל כסלו. השאלה היא האם קרימה המתלווננת בשבוע האמור
 יחסים פלאים עם גל כסלו?
 אומרת לנו המתלווננת בענין זה בעמ' 87: "עם גל לא שכננו ממש".
 בעמ' 88 מוסיפה העדה: "גל לא חדר לתוכי. תומר כן חדר לתוכי באותו
 לילה".

ב-2/1, עמ' 8, הרינו הודעתה במשמרה מיום 19.8.88, אומרת לנו
 המתלווננת כדלהמן: "...אבל לא החדיר לי בכלל את איבר מינו אלא
 התמצממו...אני רוצה לצרין שגל כמעט לא עשה שום דבר תוך כמה
 ששנא אותי בגוף...לא הגענו בכלל למגע של לשכב ממש".

השאלה שאכן נשאלת לגבי גל כסלו היא "האם ישרים אדם עצמו רשע"
 ויכניס עצמו לסכון של העמדה לדין בגין בעילת המתלווננת הקטומה?
 גל כסלו בענין זה, בעמ' 1271, אומר לנו בצורה חד משמעית: "אמרה
שרוצה לשכב איתי אחרי שתומר עלה ודבר איתה ואמרה לו שהיא רוצה
 לשכב איתי".

העד אומר בעמ' 1271, בהמשך: "שכננו". הוא גם השתמש ב**הומוזום** שלסה
 למטרה זו מתומר. בעמ' 1272 כשנשאל העד בצורה חד משמעית:
 "ש. ושכנת איתה ברחס מין, חדרת לתוכה?"

ב-12

מה היה תלאת?

אחרי שנמרת התלבשת".

מענה זו סותרת את גרסת המתלווננת לגבי יחסיה עם גל כסלו. לפיהם
 אמנם התעלסה איתו ("התמצממה"), אך יחד עם זאת ליחסי מין מלאים
 איתו לא הגיעה.

בפנה עתה לעדותו של תומר בענין זה:

תומר אומר לנו (בעמ' 1245) שהוא שאל את יצל אם היא מוכנה לשכב עם
 גל ויצל השיבה: "כן". הרינו, יש כאן אימות לגרסה שמסרה יצל בעמ'
 87, ואשר טמנה חזרה בה במהלך עדותה, כפי שתארת ליצל.

יש בכך גם אימות לשענתו של גל על פרה הנר אליו תומר ואמר לו שהמתלוננת רוצה לשכב איתו. אומר לנו תומר בענין זה בעמ' 1244: "גל שאל אותי אם הוא יכול לשכב עם יעל אמרת שאשאל אותה".

שערכת יחסיה של המתלוננת עם גל כסלו שהייתה כאן תשומת לב נוספת: עם גל כסלו לא הייתה המתלוננת בתוסף ידירות לפי עדותה. (ראה עמ' 219 לפרוטוקול). היא ראתה אותו אמנם פעמים הרבה בקבוץ, אך לא הייתה לה "משיכה ספונטנית" אליו. כפי שהייתה לה למרדך. היא גם לא בטחה בו כמו בתומר ולמעשה לא החליפה איתו מילים קודם לכן. לפי גירסתה של המתלוננת היא לא רצתה לקיים עם גל יחסים פנימיים. (ראה עמ' 220 לפרוטוקול).

מרדך, המתלוננת מאשרת שגל כסלו שכב עליה לאחר שהוא היה בלוי תחתון ועם תולעת. לדבריה, כפי שציינתי כבר קודם, היא "התמזמה" עם גל. בעצמת השאלה, לגבי אותם יחסים עם גל כסלו, שלהם טרענת המתלוננת כאן: האם במקרה זה, כשהיא איננה מסירה את הקשין היכרות קרובה, לא הייתה לה אליו משיכה, היא לא מצאה בו "איש אמן", כפי שמצאת בתומר, למעשה לא החליפה איתו מילים קודם, כיצד היא מגישה למצב אינטימי עם צעיר זה?

לא זאת גם יאת: גל אומר לה בצורה בוטה שהוא רוצה "להזדוין אותה" ולגרוסת המתלוננת היא לא רצתה לקיים יחסי מין איתו. מדוע אין היא אושרת זאת לגל בצורה ברורה? מדוע היא רק אושרת לגל שהיא "מבולבלת ולא מרגישה טוב"? מדוע היא לא אושרת לו במילה אחת: "אינני רוצה איתך" או: "דחי"?

תשובת העדה בעמ' 221 לשאלה זו היא: "אני לא יודעת. אני פשוט פרויקט גרופה. אני אמרת לו שאני מבולבלת, שאני לא מרגישה טוב וזהו".

לשאלה שהפנה ביהמ"ש בענין זה אל העדה: האם אמרת לו (לגל) תשמע, אני לא רוצה". משיבה העדה תשובה: "לא אמרתי".

אל נשכח: ההתרחשות עם גל קורית באותו שבוץ ממש בו עוברת המתלוננת לגרסתה, את הארועים הטראומטיים הקשים כל כך. האם המנהגותה בפרשה עם גל יש בה כדי לחזק את גרסתה? האם אין בה, לפחות, לעורר ספק בדבר סבירות גרסתה? אין מחלוקת, כאמור, שגל לא אירס עליה והדבר גם מופיע בצדוטה (בעמ' 220 לפרוטוקול).

ושבו בחזרה לשאלה, אם אכן תומר ביקש אותה לשכב עם גל אם לאו, או נדריק הפעם ונאמר: האם הגיונית מענתה שתומר לא שאל אותה אם ברצונה לשכב עם גל, אלא גל שאל. אם כן, מדוע "חששה" העדה, סבירה, שאם לא תשכב עם גל תאבד את תומר? הרי תומר לא ביקש זאת, כלל, לגרסתה.

אומרת לנו העדה בצנין זה בעמ' 215: "אני אומרת שתומר לא ביקש ממני לשכב עם גל אלא ביקש ממני לדבר איתו".
ובעמ' 217:

"ש. מאיפה המתשבה? הני לי פשהו שגרם לי לחשוב, שאם לא תשכבי עם גל תאבדי את תומר, מה נרם לי לחשוב את זה?
ת. אני מצטערת. אני לא. אני פחדתי שפשוט גל ילך ויגיד לי דברים עליו ואז אני תאבד את תומר אבל לא...".

ובהמשך:

"ש. ...את רוצת לומר לנו, שבלי שתומר יבקש את הבנת, שאם לא תשכבי עם גל, תאבדי את תומר?
ת. ככה אני חשבת באותו זמן".

מן הדברים האמורים עולה בעליל שהמחלונת לא מצאה לומר לגל בצורה ברורה וחד משמעית שהיא איננה מעוניינת לקיים כל מגע איתו.

ואם בגל כסלו עסקינן, ושאלה אכן שאלה נכונה על ידי הסניגורים בעת הסיכומים: האם בדרך שבה קיבלה המחלונת את גל שאותו לא הכירה ממש בחזרת לשיתוף, מהמלת בחזרת בדר"כ את בן שוחתה?

נרגש לפרוט' בענין זה כאשר הוא מתארת את פגישתה עם גל, אותו אדם שהיא לא הכירה ממש: עמ' 222:

"אני הייתי עם הגופירה ועם התחנות שאני שוכבת בו.

ש. את לא הספקת להתלבש מאז שתומר עזב אותך? נשאלת עם תולצה ותחנות?"

ת. כן.

ובעמ' 222 בהמשך: "יכול להיות שכשגל בא לחדר אני הייתי עם מכנס ואח"כ הורדתי את המכנס".

ש. ולצורך השיתוף עם גל נשאלת עם תחנות? מה הגרזנה בזה?
ת. הייתי עם תחנות וחולצה".

נצרה עצירה בגילה של המחלונת, העוברת תודיה כה טראומטית של אונס קבוצתי ואשר דבסיונות לאונס, רצופים, כאשר היא נמצאת תחת איום מתמיד וממושך, לגירסתה, והרחסים המרניים התכופים מתקופים שיתוף בסחימה, מסוגלת באותם ימים סוערים ממש, נוראים מבחינתה, לקיים מערכת יחסי מין שלווה ורגועה עם תומר דון וגל כסלו, כאשר האחרון כלל אינו מוכר לה, אינו מושך אותה, ומערכת קשריה האינטימית עיפו נובעת רק מרצונה לשמור על קשריה עם תומר, איש אמונה?

האם נשעה אם נאמר, כי נסיון החיים מצביע על כך שהתגובה הטבעית, האנושית והמזוונת של קטינה במצב כזה, תהיה להיות מגעים אילוז?

אין מחלוקת, כי המחלונת היא השלישה הבלעדית על גופה ועל רצונותיה, וזכותה לקיים יחסי מין אינה מוגבלת בדרך כלשהי והיא

פניות לעשות בנושא זה בכל עת, בכל מקום ובכל העולה על דוחה. אין כל פסול בעובדה שהמחלוננת קיימת יחד עם מלאים עם תומר ו"התעלסה" (כמענתה) עם גל כסלו או קיימה עימו יחסים מלאים (כמענתו), וכן התעלסה עם מידד, שנמצא הן בעיניה.

השאלה היא רק אחת ובתהום אחר: נערת אצורה מאד בגילה (בת 14 והציר) הנאנסת תוך סחימה באיומים בדרך הקשה והברוטאלית המתוארת על ידי בתיק זה, האם תוכל באותו פרק זמן מפשע "לעבור לפלגמה אחרת", לנתק את עצמה מן המציאות הקשה ולקיים יחסי מין עם תומר דווקא ועם גל כסלו?

לשאלה זו יש השלכה בנושא המהימנות: שמא תיאוריה הקודרים של המחלוננת על ההתרחשויות אינם כה חד משמעיים, חדים וברורים, שמא קיימים גם "גווונים" אחרים בפרשה זו?

שאלות אלו, ברן השאר, הן המובילות לשאלת הספק הסביר שאלה התייחסתי קודם בנושא הבעולה ונסיונות הבעילה מצד הנאשמים בעקבות הסחימה באיומים של המחלוננת.

שאלות אלו מוסיפות למשקל המצטבר של עובדות אחרות ומתמיהות בפרשה זו, סתירות מסוימות ופירכות שהולידו את הספק בליבי לגבי תיאוריה של המחלוננת בשאלת "ההסכמה" או "אם ההסכמה" למעשי הנאשמים.

בחזור לענין הסתירות:

בארוץ פרשת "בוטנן הגליל", (האישום השלישי לכ"א), אומרת לנו המחלוננת, כי בעת הנסיעה להם לא היו כל דיבורים (עמ' 363 לפרו'). לעומת זאת, אם ניקח ונבדוק את הודעתה במשמרת, 2/1, עמ' 6 שורה 20, נמצא בה את הקטע הבא:

"אז יצאנו מהמשק לכיוון הים של בוטנן הגליל. כל הדרך אמרתי לכולם שיעזבו אותי, אני לא רוצה לעשות את זה, הכוונה לשכב איתם כי ידעתי שהם שוב רוצים לשכב איתי אבל הם לא התירחו אליי בכלל".

גם בעמ' 25 לפדותה הראשית אומרת העדה:

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

"וכל הדרך התחננתי בפניהם שיתזכרו אותי לקבוצ שאת רוצה לישון
זהם לא השעיבו לי ואמרו "תסתפר את הפה".

גם בניסוח כתב האישום, בסעיף 2 לעובדות האישום השלישי, מציינת
התביעה הכללית, כי "כל הדרך חזרה ואמרה (המתלוננת) שאינה רוצה
לשכב איתם ושיעזבו אותה".

הנה, אם כן, מתעוררת השאלה היכן דיוקה המתלוננת בדבריה? האם היה
זה בעמ' 363 לפרוטוקול, בעת אומרה כי בניסעה לים לא דיברו ולא
היו כל דיבורים עם הנוכחים במכונית, או שאם הדברים הנכונים
מופיעים בהודעתה, 2/1, או בתקירת הראשונה, עמ' 25, כי כל הדרך
פנתה אל הנוכחים שיעזבו אותה ושקרא לא רוצה לקרוב איתם סגע מינו?
לסתירה זו לא מצאתי, לפירוש העצמי, תשובה ברורה בשימוניה של
המתלוננת בתיק זה. סתירה זו נוגעת לנושא שהוזכר מאד בפרשה זו: האם
העמידה המתלוננת את הנאשמים על אי רצונה ועל אי הסכמתה לקרוב
יהיה עימם?

כבר ציינתי קודם, כי לא היתה מענה של אלימות פיזית מצד המתלוננת
בעת שנתקרה במשמרת והנה, בעמ' 25 לפרוטוקול, כאשר המדובר באותה
נסיעה לים בפרשת "בוסתן הגליל", אימרת לנו המתלוננת:

"הכניסו אותי למכונית, זה היה נדב, הוא לקח את ידי והכניס אותי
למכונית". מן המילים: "הכניס אותי למכונית" ו"לקח את ידי" ניבטת
נימה של כוח ושם "הפעלת שרירים". לעומת זאת, בהודעה 2/1 עמ' 8,
אומרת לנו העדה: "בגלל שפחדתי מהאיומים שלהם יצאתי ונכנסתי
לרכב". היינו, כאן אין כבר היסוד של הכניסת כוח לרכב, אלא כניסת
המתלוננת למכונית היתה פחמת האיומים והפחד בלבד.

יתכן והסתירה בין העובדה שהעדה נכנסה לתוך המכונית, לבין העובדה
שהעדה נכנסה לתוך המכונית במידה של כוח, כאשר היא עומדת בפני
עצמה, איננה משמעותית ומהותית כ"כ, אך יש לה השלכה בתיק זה כאשר

היא מאשרת ומאשרת לסמירת הנוספות שעליהן הצבעתי (ושכאמור אינן כל הסמירות הקיימות בתקופה, ואשר לא את כולן אשר). יש לה, כאמור, השלכת גם לגבי השאלה אם הופעל כוח כנגדה, היינו אם הוכנסה בכוח לשכונת, נושא שהועלה לדאשונה על ידה רק בחקירתה הראשית במשפט שלוש שנים אחר הארוע, ולא הועלה על ידה בדרך כלשהי בחקירתה, במהלך עדותה במשמרה, סמוך למקרה.

אוד סתירה ב"פרשת בחדרו של אופיר", נשוא האישום הרביעי, אומרת לנו המתלוננת ב-2/1, עמ' 10 שורה 1 - 2, כי באו לפרוא לה לצאת לחדרו של אופיר שני הברים של אופיר, אחד מהם הוא אריק, שהוא טיבנה, ואילו לגבי השנה אומרת העדה בהודעתה במשמרה: "לא ידוע לי כלל מי הוא ואיך נראה".

לעומת זאת "ניזכרת" העדה לפתע, בעדותה בבית"ש, בעמ' 26 לפרוטוקול ואומרת כדלקמן:

"ואז אחר כשתי דקות אריק ושלום עלו לחדר שלי ומעבדעה על שלום ואריק... אז הם התחילו לדפוק בדלת ולצעוק: יאללה יה זונה, תצאי הרוצה". הנה, אם כן, ניזכרת העדה שהאדם השני הוא הנאשם שלום. שקודם לכן, בהודעתה במשמרה, אמרה לגביו בצורה חד משמעית, כי אותו אדם "לא ידוע לה כלל מי הוא ואיך נראה" (הדגשה שלי - פ.ל.).

כאשר נתקרת המתלוננת על ידי סגנונו של הנאשם שלום זנור (בעמודים 395-396), בענין זה אומרת העדה: "אז שבאתי למשפט ניזכרתי שזה היה שלום. תראה, אני לא כ"כ יודעת להסביר את זה".

האם סבור בעניינו, כי כמעט שלוש שנים אחר הארוע עם אדם שלא זיהתה ולא היתה מסוגלת לתאר במשמרה, (כי לא ידעה "איך הוא נראה") - "העורר" זכרונה לפתע ויאפשר לה לזהות אדם זה בוודאות?

וסתמה נוספת באותו ענין: בהודעתה ב-2/1, עמ' 10, אומרת לנו העדה בהתייחס לניקודים של אריק ושלום בחזרה:

02/11/92

ת.פ. 290/90

בבית המשפט המחוזי בתל אביב - 1522 -

"ואז אמרו לי שאם לא אבוא לאופיר לחדר הוא הולך להודיע לאחותי מה
מסרה לי עם הבחורים ואז קמתי".

לעומת זאת, בעמ' 27, בעדותה הראשית, אופרת המלוננת:

"הסכמתי ללכת לחדר של אופיר בגלל שהם התחילו לצעוק שם: זונה תצאי
המוצה, לא רציתי שהילדות מהחדר מולי ישמעו, פשוט פחדתי, הלכתי
לחדר של אופיר...".

ואילו בעמ' 387, בתקירה הנגדית של הסניגור, אופרת העדה:

"אחרי שאמרתי להם שלא, ואז אמרו לי שאופיר הולך לקרוא לאחותי או
הלכתי, אריק אמר את זה".

ושוב בעמ' 389, בתשובה לסניגור: "תראה, אולי עכשיו אני שכחתי את
זה... אני... תראה... היה הרבה פעמים שקרא לי זונה והרבה פעמים
שהם איימו עליי, אולי שכחתי את זה, או שלא הוספתי את זה".

מה אם כן גרם לכך שהמלוננת תעזוב את חדרה ותיגוש לחדרו של אופיר
במסרה זה?

האם היה זה האיזום של הנאשמים שלום ואריק, או אחד מהם, בבואם
לחדרה, שהם "הודיעו לאחותה מה שמרה לה עם הבחורים", או שמא היו
אלה הצעקות: "זונה תצאי המוצה" והפחד שמא שכנותיה ישמעו זאת? שמא
הלכה לאופיר כתוצאת מכך שהבאים, שלום ואריק, אמרו לה שאופיר
הולך לקרוא לאחותה? - איזה גרסה היא הנכונה והמדויקת כאן?

שוב: כאשר סתירה זו עוסדת בפני עצמה, יתכן וניתן להסביר אותה
בפרק הזמן שחלף מאז מסרה את הודעתה במשטרה, אך גם סתירה זו
מצטרפת לאותן סתירות, שתארת קודם לכן, ויש בכוחה להצטרף ולהתחבר
לאותן "משקל מצטבר" של סתירות שהחזירו את הספק לליבי, כפי שתארת
לעיל.

0

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

סתירה נוספת בפרשת המתרחשת באישום הרביעי, בהדרג של אופיר;
אומרת לנו המתלוננת בעדותה הראשית בעמ' 27: "אופיר אמר לי ששלום
רוצה לשכב איתי ואני אמרתי לו שלא ואז אופיר אמר שהוא הולך לקרוא
לאתותי שהוא תדר מעליו".

לעומת זאת ב-2/3, עמ' 10: אומרת המתלוננת במשטרה: "ואז שלום אמר
לי תשכבי והתחיל להוריד לי את המכנסים כי התולצה היתה עוד ביד
של...".

הסברה של המתלוננת בענין זה מצוין בעמ' 392, בו אומרת העדה:

אופיר ביקש שאשכב עם שלום ושלום אמר לי תשכבי על המיטה.
"ש." ולמה זה לא מופיע במשטרה שאופיר ביקש?
"ת." אני כנראה נזכרת בזה פה".

בהמשך: מוצגת המתלוננת, בעדותה, כי אופיר איים עליה שהוא הולך
לקרוא לאחותה והתקרב לחדר של אחותה לכפר שבאמר בעמ' 393
לפרוטוקול: ואילו בהודעתה, 2/3, לא מוזכר דבר זה כלל.
תשובת העדה בענין זה: "אין לי תשובה לזה".

ועוד פורטה: בעמ' 27, שורה 30, אומרת המתלוננת כי שלום צעק: "אני
גומר אני גומר". עובדה זו איננה מופיעה כלל ב-2/3, הודעתה במשטרה
סמוך למפגש, כשזכרו של הארוע הקשה צדין מרי במוחה.

הסבר העדה בעמ' 396: "עכשיו נזכרת בקטע זה".
אצלי, כי המתלוננת מסבירה מדוע אותם קטעים שציינתם זה עתה לא
מופיעים בהודעתה במשטרה. בתשובה לשאלת הסניגור עו"ד דוטמן, אומרת
העדה (בעמ' 393 לפרוטוקול): "אז למה הוא לא מופיע במשטרה הקטע
האמור? (הקטע שבו אופיר, לדבריה, אמר לה ששלום רוצה לנשכב איתה
ואדם שהוא הולך לקרוא לאחותה, שהוא תדר מעליו, והוא התקרב לחדר
של...). המתלוננת משרבה בענין זה:

י"ב. במשפחה את לא אמרת שקרה דבר כזה. אז אולי
 תסביר לנו, זה קטע שאפשר לשכוח אותו?
 ת. זה לא קטע... תראה, אני באמת...
 ש. אז למה הוא לא מופיע במשפחה?
 ת. ארן לא תשובה לזה. אני באמת לא יודעת למה זה לא
 מופיע במשפחה. כשאני באה לפה, אז כשאני רואה את אותם
 כאשפרם אני נזכרת בדברים. אולי במשפחה אני פשוט, עוד
 פעם, בגלל שהיו תחת לחץ ומבולבלת, זאת אפשרת לא
 בדיוק הבנתי מה בדיוק קורה איתך, בגלל זה יכול להיות
 שנשכחתי את הקטע הזה ושכחתי הרבה קטעים, אבל זה קרה, זה
 לא משהו שאני ממציאה". (הציינוט מעמ' 393 לפרוטוקול).

אני מתקשה לקבל את הסברית של המתלוננת, כי זכרונה ברוב מתן
 העדות בברי"מ"ש, כמעט 3 שנים לאחר ההודעה במשפחה, עדות על פני
 התאור של הדברים שאותם מסרה המון מאד לשבוע ההתרחשויות בקבוץ
 שמת, בהודעה ספורטת במשפחה, הודעה המשתרעת לאורך 13 עמודים
 מלאים.

השת לקבל שאחרי כמעט 3 שנים, תזכור העדה טוב יותר פרטים שנחקנו
 בראשה בעת ההתרחשויות, ממש, ושאותם תארה במשפחה בפרוטוקול, ברוב
 19.6.88, המישה ימים בלבד לאחר האירוע האחרון שארע בפרשה זו, הוא
 האירוע בשוא האירוע השלישי לכתב האירוע, (פרשת "חוף הים").

זכרונה של אדם, בד"כ, איננו משתפר לאחר חלוף שנים ספורות ארוצ
 מסודרים. להרפך, עם חלוף השנים נשכחים פרטים של אירועים שונים,
 ועל כן לא מקובלת עלי גדרסתה של המתלוננת, כי זכרונה "השתפר"
 בהשוואה לתאור שמסרה סמוך לפקרה, לתוקרת המשפחתית.

יש, לכן, להתיר-הס בהסתריגות לאותן עובדות ש"נתחדשו" בעדותה
 בברי"מ"ש ואשר זכרן לא בא בהודעתה במשפחה.

מפורט גם בציינו העובדה כי המתלוננת, בעמ' 202 לפרוטוקול,

בהתייחסות לעדותה במשפחה, 2/3, משובה בחקירתה הנוגדית:

ש"א. את מסדת עדות במשפחה, אחר כך שתתמס עליוה דאית אותה, את

העדוה הזו?

ת. כן.

ש. מתרי?

ת. היא הראתה לי.

ש. מתרי?

ת. באותו זמן.

ש. מרי?

ת. התוקרת יפה.

ש. אחר כך זה?

ת. אחר כך זה.

ש. כן. מעולם לפני שבאת לפה להשיד לא דאית את העדוה הזאת.

אין לד הפתק?

ת. לא. כשאני הלכתי למשפחה אז כשאני התמתי על זה, אז יפה

הראתה לי על מה שקרה וזהו.

שופט: השאלה הייתה אם אחר כך זה קיבלת איזה שהוא העתק מהעדוה

הזו.

ת. לא, לא.

שופט: או אם אחר כך זה קראת את העדוה הזו בעצמך?

ת. לא, לא קראתי.

שופט: אולי הקריאו לד אותה?

ת. לא, לא הקריאו לי, לא דאיתי אותה בכלל.

שופט: לא הקריאו לי אותה, לא דאיתי אותה בכלל ולא קיבלתי

העתק ממנה. אני קראתי אותה רק באותו יום שמסרתי אותה,

בכורך? נו התשובה הנכונה?

ת. כן.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
0
11

ש. ולפני שבאת למשפט בפעם הראשונה לחקירה הראשית לפני כמה חודשים גם לא קראת את עדותך?
 ת. לא.
 ש. למרות שהגברת...
 ת. אני לא צריכה את העדות שלי במשטרה כדי לדעת מה קרה לי, הרי אני זוכרת את זה בעצמי".

אם כן, יש לנו כאן תשובה חד משמעית על פיה לא קראה העדה ולא הקריאו לה את עדותה במשטרה לפני שהגיעה לעדותה הראשית בביהמ"ש. לצומת זאת, מצויה סתירה ברורה לעדויות אלו, בעמ' 68 לפרוט' פול עורה 23, בו אומרת העדה את המילים הבאות: "זה נכון שניום שישי, יומיים לפני פתיחת המשפט, ישבתי עם עורכת הדין גברת גוטמן בפרקליטות, איתנו עברנו יחד על עדותי".
 יוצא, אם כן, שהעדה אכן עברה על עדותה לאחר שמסרה את עדותה לתוקלת המשטרתית, והיה זה יומיים לפני פתיחת המשפט בביהמ"ש המחוזי בחיפה. לא מצאתי הסבר מניח את הדעת מדוע היתה צריכה העדה המתלוננת להסתיר עובדה זו בפני ביהמ"ש ולפסוק לי בחקירתה, כי מאי מתן העדות במשטרה לא ראתה עדות זו, וכי היא לא הנקראה לה בשום הזדמנות אחרת, סתירה זו אומרת גם היא דרשני.

16. תהיות נוספות.

צמוד לסתירות שציינת לעיל, קיימות בפרשה זו גם מספר תהיות שלא קיבלו, לדאבוני הלב, מענה מניח את הדעת. מדוע היתה המתלוננת צריכה להכחיש את אותו טעם שהיה לה עם החייל בנסיון הצמוד לקבוע שמת? בעניין זה שמעתי את עדותה של העדה איריס פורת, חברתה של אחותה של המתלוננת, והיא סיפרה לי כי באחד הטיוולים באזור "מפעל הסרוגים" של הכבוץ, בשעות הערב, שוחחה המתלוננת עם חייל מעבר לגדר של בסיס צבאי, ובאירוע זה שלב אותו חייל עבר את הגדר והתרחש

ליד המתלוננת. לדבריה של העדה, המהירשנים עלו (עמוד 1226 לפרוטוקול), "הם דברו קצת והוא התחיל לנשק אותה ולהבק אותה והוא ניסת לגעת לה בחזה. היא אמרה לו: "די, די", אבל לא בצורה תקיפה ולא קמה והלכה." העדה מוסיפה שאחרי כמה דקות היא אמרה למתלוננת "בואי נלך", והיא קמה והלכה איתה.

שמענו על מגעים עם הירל באותו בסיס צבאי, גם מפני העד יוסף ערן, כיום תושב מגדל העמק ובעבר חבר קבוץ שמרת. עד זה אמר לנו (עמוד 1228 לפרוטוקול): כר הוא זוכר שראה את המתלוננת, לפחות פעמיים, יושבת ליד הש.ג. של הבסיס הצבאי הסמוך לקבוץ, והיה זה במהלך השנים 88-1987. הירל נתקופה שאיננה החוקה כדי פן האירועים נשוא האירועים שבפנינו.

גם חברתה של המתלוננת, עדת התביעה דינה פלך, אמרה לנו בעדותה, כר היא זוכרת מקרה שהמתלוננת שוחחה עם הירל ליד "מפעל הסרוגים". הצגתה עם הירלים מהבסיס האמור לא הייתה מקובלת, לגירסת העדה, בשמרת, או כפר שהעדה הגדירה: הדבר "לא היה מכובד". הסיבה לכך הייתה, שתברר הקבוץ לא ראו בעיון לפה מפגשים מעין אלה, וכדבר העדה (עמוד 412 לפרוטוקול): "שאנחנו לא נרצור עם החיילים קשרים. אמרו לנו לא ליצור קשרים".

המתלוננת, לעומת כל העדים הללו, סכתשה את קשריה עם אותו הירל אשר שרת בבסיס הצבאי הסמוך לקבוץ.

אומר כבר עתה, כי לא מצאתי כל סיבה מדוע היה מקום להכתוש את אותה פגרה (או פגישות) שקיימה המתלוננת עם החייל, אין בפגישות אלה שום פסול, אציון כר המתלוננת סכחשה את הפגישות עם החייל כאשר היא מציינת בעדותה בבית"ש, כי לפני ומקרה האמור בכתב האירועים, או נדווק ונאמר לפני המגע מרצון עם מייד, שהיה ערב לפני

האישום הראשון, (ושמותו הסתומה, כמובן, אותו ערבו), לא היה לה כל נסיון קודם, עם גבר אחר.

אומרת לנו העדה בעמוד 40 לפרוטוקול, בתשובה לחקירת הסברגור: "גם בעבר היתה לי מערכת ספונטנית לבחורים, אבל אף פעם לא נגעתי בהם והם לא נגעו בי". ובהמשך, בתשובה לשאלה בדלגמן:

"ש. לפרזת שאף פעם לא היה לך קשר פיזי עם גבר, את נצמדת אליו ומתבקת אותו ומשזמזמת אותו? (הכוונה למידד - כ.ל.ל.)

ת. לא היה לי נסיון קודם כל. הוא התחיל לגעת בי, מידד. אני התחלתי לגעת בו, וזה לא דבר שלומדים בבית ספר. זה דבר שפתאום זה בא. מידד היה יונס הקשר ביננו ולא אני."

גם בהמשך, בעמוד 43, כשהיא מתייחסת למידד, אומרת לנו העדה: "יוני היתה פעם ראשונה שנגעתי בגבר". (צירינתי כבר קודם כי את מידד הכיזה המתלוננת רק באותו לילה, או בדבריה, בעמוד 42 לפרוטוקול. "ב-22.30 בלילה, באותו יום זו היתה הפעם הראשונה שראיתי אותו"). במהלך פגישת זו היתה אותה התעללות, עם מידד, שעליה הצבעתי קודם לכן.

הנה, אם כן, על פי עדותה של איריס פורת (הנתמכת בעדות יוסף ערן ודינה פלף) שצירינתי קודם, המגע עם מידד לא היה המגע הראשון שהיה למתלוננת עם בן המין השני. המגע הראשון שהיה לה בנושא זה, הוא אותו קשר עם החייל שנישק וחרבק אותה וניסה לגעת בתזה.

הדבר השני המעורב תהיות רציניות בחיק, הוא העובדה שהמתלוננת לא מצאה לנכון להתלונן, בשום שלב, אודות כל אחד מהמקרים החמורים לגרסתה, בסניף אנשים שהיא יכלה וזויתה לת ההזדמנות להתלונן בפניהם. כבר הצבעתי על כך בתמציתיות קודם לכן, אך נראה לי, כי

עובדה זו היא מהותית ומחייבת מלוא תשומת הלב. לא קיבלנו תשובה
 מנרתח את הדצב מדוע לא התלוננת המתלוננת במשך כל אותו שבוע
 דרמאטי, שבו ארצו המעשים הקשים והטראומטיים, בתאורה, לא בפני
 אחותה לראורה, לא בפני האם, לא בפני אביה החורג, לא בפני
 המשפלה, לא בפני תומר וגם לא בפני אדם כלשהו בקבוץ, שבפניו יכלה
 להתלונן ללא כל קושי ובאורה תופשר.

בעניין זה, נראה לי, כי טעות "הבושה" מפני מסירת התלונה, אינה
 עומדת למתלוננת. נסיון התריס מלמד שאם נערה צעירה, בת גילה של
 המתלוננת, עוברת במשך שבוע כמעט, חודיות טראומטיות כה קשות
 כאובסס קבוצתי ברציפות, כאשר נולדת בקרבה ההרגשה, שהיא הופכת
 להיות "סמרטוט". היא לא תמצא שום אפשרות להתלונן בפני מאן דהוא
 אנדות המפרת החסור כל כך, הנעשה כנגד רצונה ובסתירה באינטים
 ולבסוף לפגוע בעזרת התלונה, הרשנות המקרים והמשכסם?

לא השתכנעת בתיק זה, כי הכוונה לשמור על שמה הטוב בקבוץ ובחברה
 הביאה לרדו כך, שהמתלוננת תבחר ותעדיף שלא להתלונן אודות
 האירועים הקשים והמרים שעברה במהלך השבוע האסור בקבוץ שמרת
 ובסביבתו. אוברקטיבית אין זה סביר והגיונו כי "שמירה על שמה
 הטוב" תהיה צדפה בעיננה על הילול כבודה כנערה, קיום חסר מין
 עימה בכוח ובאירוסים כאשר מערומיה גלויים בפני הנוכחים, גם נערה
 צעירה בת ארבע עשרה וחצי לא "תמלא פיה מים" במקרה כזה. תוסר
 סבירות זה יש בו כדי לכרסם בגרסתה בעניין אי הסכמתה למעשים.

לא זאת, גם זאת: באירוע הראשון, במסגרת בשדות, שהיה לדברי
 המתלוננת כרוך בהתנגדותה תוך השמעת צעקות ורוע רב על ההתנהגות
 כלפיה, מגיע השופר של קבוץ שמרת למקום, ממש סמוך להתרחשות. גם
 כאן לא עשתה המתלוננת דבר כדי להתלונן בפניו על המעשים
 הטראומטיים שנעשו בה זה, עתה, ממש באותם רגעים, בסיונות האובס
 הסבוצתי, וכן לא מצאה לנכון להתלונן לאחר מכן, עם שובה לקבוץ,

בפני השומר שאותו ראתה רושב על הדשא. מחדל זה גם הוא אומר
דרשני.

כאמור, התייחסתי למחדל זה כבר קודם ואני מביא אותו שוב, בעת
הדין בתהיות שהיו בפרשה זו.

לא ברור לי, כמו כן, מדוע הסתירה המתלוננת את פרשת יחסיה עם גל
כסלו, פרשה אליה התייחסתי כבר קודם לכן, הורגו הפגזשה האינטרסית
שהיתה לה עם עם עד זה.

בתקירתה הראשית לא הזכירה העדה ולא התייחסה כלל למערכת יחסיה עם
גל כסלו (אם בר העדה על מערכת יחסיה עם תומר), ונושא יחסים
אלו הוצגה לראשונה במשפט זה רק בעת תקירתה הנגדית על ידי
הסגורדים הנכבדים.

ועוד: הפזירות שהתרחשו בתיק זה ארצו, בחלקם הגדול, באותה מערכת
הדרום בקבוץ שמרת, אשר בה מתגוררים אנשים שונים. ראיון מערכת
הדרום זו בעת שמרכבו ביקוד במקום. כאן, בפגזרים, קורטמו היחסים
בהסכמת עם תומר דון, עם גל כסלו, ובלילה שלפני "פרשת השדות", עם
פידד. כאן גם ארעה "הפרשה בחדרו של אופיר" (ארשום מס' 4)
ו"הפרשה בחדרה של המתלוננת" (ארשום מס' 5). העדויות ששמעתי לגבי
אותם אירועים מצביעים על כך שהם נעשו "בריש גלר", בפרהסיה,
זמבלי שמערכת היחסים נשמרה בצורה דיסקרטית וסמויה.
יעויין כמו כן, כי אותה התעללות של המתלוננת עם פידד, ארעה
בפרססת חדר המגורים, שבו התגוררה המתלוננת אותה עת.

אם האירועים האמורים בוצעו באזור מגורים בו מתגוררים גם אחרים,
אזור פתוח לכל, כאשר האירועים בוצעו לעיתים ברעש ותוך ביטוי
צחוק וצעקות, כאשר המתלוננת נראתה גם נוסעת בכלי רכב פתוח לקבוץ

עם צעירים, וברניהם גם צעירים שאינם בני הקבוץ, כיצד ניתן לומר
 שמערכת זו, שאיננה ברציפות במשך כשבוע, ניתן היה להסתיר בפני
 שאר המתגוררים בקבוץ, הידוע כהברה קפנה וסגורה הגדולה
 שהשתלשלת הדברים, כמעט יום אחד יום, הופכת ל"נחלת הכלל". האם
 מצריות זו אינה נוגדת את הגירסה, לה שוענת המתלוננת, כי הנאשמים
 ארצו עליה ב"פרסום הדברים". וכי מתוך רצון לשמור על שמה הטוב
 היתה מוכנה גם לסבול התצללות מיותרת המורה לגרסתה, או נדרים
 ובאמר מקרי אובס קשים ורצופים? אילו היו הדברים מתרחשים בקבוץ
 שמרת בהסתר ובצנעה, בתדיר חדרים, תוך שמירת על סודיות מוחלטת
 מצד כל המשתתפים ומניעת "דליפת הפרשה" - נראה, אך בתנאים שתוארו
 לי בעדותות השונות, ואשר ראיתי גם במהלך ביקורי במקום, כל נסיון
 של "הסתר וצנעה" נידונו מלכתחילה לכושלון. המתלוננת היתה, לכן,
 חייבת להיות ערה לעובדה זו בהיותה גרה וזרה במקום, ואם משום מה
 לא היתה צרת לדברים, אומר גם דבר זה דרשני.

מכל מקום, ספק בעיני אם בנתונים אילו יש הגיון בטענת המתלוננת
 כי "מילאה פיה מיים" ונכנעה לנאשמים מהשש ה"פרסום ברבים" ופגיעה
 בשמה הטוב.

מכל מקום, האמור לעיל מטיל סימן שאלה בשאלה הקרדינלית כאן. אם
 אכן האיומים שארצו עליה הנאשמים, על פי גרסתה, אכן היו בפועל,
 או שמה לא היו איומים כלל, כפי שמועצת הנאשמים בפרשה זו.

והחלה נוספת: כיצד ניתן לירשב את גרסתה של המתלוננת על "פרשת
 השדות", נשוא האיומים הראשון, כאשר לעדות תומר במשטרה, הוא הבחין
 במתלוננת כשהיא הולדת מהשדות צוחקת ועליונה? תומר רון עשה עלי
 רושם מהרמזן. אין לו כל מניע לפגוע במתלוננת שהסריכה עיניו בפרשה
 גם לאחר גילוייה. תומר הוא איש אמונה של המתלוננת ועל פי עדותה
 היא קיימת איתו יחסי מין עלאים, בהסכמתה המלאה, משום שהוא השרה
 עליה "הרגשת בפתון". האם בערה שעברה זה עתה פרשה קשה של נסיונות

אובס ב"פרשת השדות", עם אותם נסיונות חזירה מינית בכוח ובאיומים לגופה, כיצד יכולה היא לאתר ארוע פראנומטי זה לחזור מניירת העבודה כשהיא צוחקת ועלונה, כפי שמוען תומר בעורה ברורה וחד משמעית? כיצד יכולה המתלוננת להמשיך בשגרת החיים שלה, כפי שהיארה בפנינו, לאחר שנעשו מעשים כה חמורים בגופה? כיצד יכולה להמשיך בשגרת עבודתה, לאחר לילות כה קשים שעברה בפרשה זו, כמענתה? אין חולק כי למחרת "פרשת השדות" הלכה המתלוננת לעבודתה (כמענתה) כרגיל.

תהיה נוספת, שלא קיבלתי עליה תשובה מניחה את הדעת, היא מדוע, במהלך אותם אירועים שעוברת המתלוננת, אין היא נועלת את דלת החדר? בנושא זה בחקרה העדה והיא משיבה (בעמוד 30) כדלקמן:

ש" מדוע הדלת לא הייתה נעולה?

ת. כשהסברתי במקרה או במקרים שהדלת לא נעולה, כי קודם כל במקום לא נועלים דלתות. חוץ מזה כבר לא היה לי כוח לחשוב, אחרי שהם עשו את מה שהם עשו לי, שכבת על המיטה ולא חשבתי על שום דבר, זה לא היה לי בראש לנעול את הדלת".

תשובה זו ניתנה על ידי העדה במהלך הקידמה הראשית על ידי התובעת המלומדת. גם בחקירתה הנודית של העדה בשאלה שאלה מתובנת זו, וכך מופיע הדבר בפרוטוקול בית המשפט (בעמוד 127):

ש" כשאת שוכבת במיטה, את נעלת את החדר?

ת. לא, לא נעלתי את החדר.

ש" אם לא נעלת את החדר, את זוכרת אם היה מפתח לחדר?

ת. כן, אני חושבת שהיה מפתח.

ש" היה מפתח, ואני מבין שידעת שהם לחדר שלך מהחדר של

אופרד יכולים להגיע אליך, היית מודעת לזה?

ת. ובכן.

ש" ולפרוט זאת לא נעלת את החדר?

ת. לא, לא נעלם את החדר".

אצרון כי שאלת אלט התייחסו לאי נעילת חדרה של המתלוננת לאחר שובה לחדרה מפרשת האירועים הקשה שעברה, לשענתה, בחדרו של אוסר. בזכור, לאחר תום הפרשה בחדרו של אוסר, החלה הפרשה בחדרה של המתלוננת, אותו חדר שמשום מה לא ננעל על דה.

המשובה שנתנה העדה לתובעת, כפי שציינת לעיל, כי "במקום אין נועלים דלתות", אינה מניחה את דעתה כאשר בהתרחשות בה אליפיה נסקינן, התרחשות עליה העידה המתלוננת בהתבנה. הגרובי וסביר יותר שהמתלוננת, אם אכן אירעו הדברים כפי תיאורה, הינה חוזרת לחדרה ונעלת מיד את הדלת, כאשר היה מפתח לחדרה, והיא יכולה לנעול אותו בנקל ולא משאירה את דלת החדר פתוחה. להיכן "נעלם" החשש ההגורובי שם יגרעו הנערים האליפיים מחדרו של אוסר ומשכנן במסכת האליפיות המרניות כלפיה גם בחדרה? מדוע לא הקדיפה המתלוננת במקרה זה "הדופה למכה"? והרי בפועל תגרעו חלק מהנאשמים לחדרה וארעה "הפרשה בחדרה", לפי גרסתה.

כאן עלר לצרון כי המתלוננת בשאלה מדוע לא הלכה לרשון באותה תקופה אצל הוריה ובכך הייתה מונעת מעצמה את כל המסכת הקשה שעברה עליה. על כך השיבה, שהיא נמנעה מלרשון אצל ההורים וזאת משום שתיהם סחרה שהם רחשו במשתו, או כגירסתה, בעמוד 31 לפרוטוקול, בתשובה לשאלות התובעת: "לא רציתי שהם ידעו, כפי שהסברתי, לא רציתי שאף אחד ידע, לא רשנתי עם ההורים שלי בלילה כי אז הם היו הושדים שמשנתו לא כשורה".

הסבר זה מעורר גם הוא שאלות: כבר עמדנו על כך שהחשש לפרסום הפרשה ברבים אינו נראה סביר במסגרות מקום ההתרחשות ומספר המשתתפים בו, ההליכה לבית ההורים יכולה להיות כאן "ענין הצלה"

פירודי זבל כדי למנוע המשך ההתנכלות, לה מוענת העדה. היא לא אחזה
 בצווגן זה. הסברה לכך אינו פניה את הדעת, ולפתות מעורר ספק בכנות
 גרסתה.

17. עובדות המחזקות גרסת המתלוננת?

ב"כ המדינה, בסכופיה, הצביעה בפני על מספר עובדות המחזקות את
 גרסתה של המתלוננת בפרשה כולה. הנה אומר הנאשם אופיר (בעמ' 692
 בעדותו), כי שמו בארשום הראשון, "פרשת השדות", את המתלוננת
 אומרת לנדב את המילה "די". הנאשם אופיר, כשנתקר על משמעות מילה
 זו, אופר (בעמ' 692): "די זה דה. לא יודע מה הבנת מזה. היא
 אמרה די ונדב יצא החוצה". לגרסת אופיר המילה "די" לא נאמרה
 בצעקה (עמ' 690) ובמקבולתה יצא נדב מהרכב.

בהודעתו במשטרה, ת/3, מתאר אופיר כי למחרת "פרשת השדות", כאשר
 הבהין שאלו ברטון ואחריו הנאשם נדב הגיעו, אמר מיד למתלוננת כי
 "תצלה לחדרה ולא תראה את אלר ונדב ע"פ שלא תעשה שום דבר עם אלר
 ונדב, ואכן נכנסה לחדר ואני הלכתי לחדר".

ברבתיים הבהין הנאשם אופיר כי אלר ונדב נכנסו לחדרה של
 המתלוננת, ובשובם בא אלר ברטון לחדרו ושאל מדוע אמר אופיר
 למתלוננת להסתגר, שעה שהיא מעוניינת לפגוש אותם? לאחר שאלר ונדב
 עזבו אותו ערב את המקום, הלך הנאשם אופיר למתלוננת ושאל אותה
 מדוע ספרה לשכניהם על האזהרה שקיבלה ממנו והמתלוננת השיבה שפתחה
 מהם. אומר כאן, הנאשם אופיר, ב-ת/3 עמ' 3 שורה 11 ואילך:

"ואז הסברתי לה אם את לא רוצה לעשות את זה, הסוכנת
 לשכב איתם. אז למה היא עושה את זה, וכמו כן הסברתי לה
 שהיא ילדה המשנה ואני אלך לספר לאחותה מה שהיא עושה כי
 בשבילה שהיא קטנה זה לא טוב".

בעדותו של אופיר בביתם"ש (בעמ' 745) הוא מאשר שאכן אמר לפתלונבת
בהודעות האמורה לעיל:

"אמרתי לה שאם היא תעשה את זה עוד פעם אני אספר
לליאורה, אני לא נזכר מה היא אמרה לי."

אופיר מאשר גם שספר לפתלונבת פעם בתדרו ופעם בתדרה על אותו רקע,
זכן בר השתולל בתדרה כאשר ראה שם את תומר והמתלונבת לבושים
בתחנותיהם בלבד כשהמתלונבת בחליצה וכדבריו בהודעתו (ת/3):

"ואז אני התהלתי להשתולל והעפתי מספר דברים ואמרתי לה
שתמירש לה על מה שהיא עושה, כמו כן מיד הלכתי לאחותה
ליאורה וספרתי לה כל מה שקורה..."

(ליאורה לא הוזמנה, כזכור, להעיד ע"י התביעה, אף כי שמה נזכר
כעדה מס' 5 ברשימת עדות התביעה).

ב"כ המדינה מצביעה, כמו כן, על "תחושת האשם" של הנאשם אופיר
והנאשם צפדי, שהלכו לשוחח עם אביה התורג של המתלונבת כדי להפריק
את השמועה ש"הסתובבת" אז, כי פגשו במתלונבת מרגנית בכוח ותוך
שמוש בארזים.

בענין זה אומר הנאשם צפדי בעמ' 992:

"הגיעת אלינו שמועה שמדובר שרעל, אני לא יודע, איד
מדברים שעה היה בכוח, בארזים, הדברים לא היו ככה,
החלטנו שנלך לדבר, להבהיר את העניינים, אולי זה רק
שמועה, הלכנו לארזה קרויצמן".

כזכור, לא הוזמן גם עד התביעה, מר ארזה קרויצמן (עד תביעה מס' 4
ברשימת עדות התביעה) להעיד בנושא זה.

אני מסכים כי הנאשם אופיר לא בעל, ולא ניסה לבעול ולא התעלס עם
המתלונבת בשום שלב, אך הוא פעל בצורה עם שאר הנאשמים כאשר אילו

כיסוי לבעול, בעליו והתעלסו עם המתלוננת, ודרגו על כך כדינם.
 אחד עם זאת, הביטוח "דל" הנאמר שלא בצעקה ב"פרשת השדות", על ידי
 המתלוננת, ומרד אחריו יוצא נדב מהמכוננית, המילים "אספר לאתומך"
 הנאמרים במטרה להזהירה מפני המשך היהסיים עם נדב ועם אלו, כפסד
 של אופיר בענין ההחנהגות ה"מחידנות" של המתלוננת, והפגישה עם
 אביה החורג כדי "לטהר את האוירה", אין בכוחם להטות את הכף
 לחובתו, להתעלמות מהספקות המכרסמים בגרסתה של עדת התביעה
 המרכזית, ולהביא להרשעתו בעבירות הפיזיות לו בכתב האישום.

אולי זה המקום, כאשר "באיומים" עסקינן, להתייחס לעדות עדת
 התביעה הקטיבה דינת פלף. עדה זו העידה על "מבשר רצח" שהנאשם
 אופיר (וכן דן לצפר) שיגר לו לעבר המתלוננת בהיותה עם המתלוננת
 בבריכת המתלוננת ספרה לה על התרחשויות עימה אותה עת ואז בכתה
 הן בבריכת ותן בדרך הנרה. עדה זו גם מסרה לו כי המתלוננת ספרה
 לה שהנאשם "איימו עליה שהם יפרסמו את זה בקבוץ שהיא מתגלחת
 איתם ושהקבוץ יאמין לזה ויהיה לה שם אחד - הכוונה שיחשבו עליה
 מחשבת אחרת, הם גם איימו שהם ילכו לספר לאתום שלה בתוד" (עמ'
 1404). היא גם ידעה לספר כי במועד מסוים אופיר אמר למתלוננת,
 בנוכחותה, כי אלו מחבת לה ליד המכוננית ואם היא לא תבוא "היא
 יודעת מה יקרה לה". אופיר גם נתן לה דחיפה קלה והמתלוננת הלכה
 באומרה ש"פשוט אין לה ברירה".

העדה סוסיפה בענין בכייה של המתלוננת (בעמ' 405) לפרופוקולו:
 "היא בכתה הרבה והרגשתי פשוט את הכאב שלה".

עדה זו לא השאירה על רישום של עדה רצינית ומהימנה שניתן לסמוך
 על מאורכה בתק זה.

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

לדוגמה: נושא בקריה של המתלוננת: הרר המתלוננת עצמה מכחישה בתוקף כל פקדה של בסיס באותו שבוע ואומרת לנו בעמוד 319-320 לפרוטוקול:

"ש. במלל ילדה בת ארבע עשרה וחצי אונסים אותך וברוטאליות, לסענתך, שבוע שלם, בסיס אי פעם? שהם יראו דמעות.

ת. באותו שבוע לא.

ש. מה?

שופט: איך?

ת. באותו שבוע לא.

שופט: לא בסיס באותו שבוע.

ש. עד לאותו שבוע לא יצא לך בילדה לבכות? עד אותו שבוע שהיית בוכה מדר פעם.

ת. היית בוכה, אבל מזה לא בסיס...

ש. לפה לא?

ת. בגלל שפשוט לא יכולת לבכות.

ש. לא יכלת לבכות?

ת. לא."

ובנושא "האיום" שאינם אנפיר על המתלוננת:

נושא זה הוזכר לראשונה על ידי העדה דרנה פלח בביתם"ש, הרנו כמעט 3 שנים אחר הארוע. במשטרה, שם נתנה העדה עדות ספור לומר למקרה, לא מסרה העדה פרט מהותי זה של האיום על המתלוננת. כאשר במקרה העדה בנקודה זו בחקירתה הנגזרת (עמ' 416 לפרוטוקול) ובאמר לה שדבר האיום אינו סופיע בעדותה במשטרה, היא משיבה תשובה סתמית ולטובת: "אין לי הסבר לכך".

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

אם באה עדותה של דינה פלף, שבתלמה היתה "עדות שמועה", לסירוגין
 ולחזק את עדות המתלוננת, הרי שמלאכה זו לא עלתה יפה. העדה נראתה
 לו כל דיוכן העדים מהמסת, ונתלבשת וכאמור, לא השאירה עליו רישום
 מהירשין.

הסתירות, והתירות וסמני השאלה שהעלתה לעיל, בוגעים כפונן לנושא
 מהירמנות העדה המתלוננת. הם עוררו את הספק בלבי אם הוכח כאן תוסר
 הסכמת מצד המתלוננת למגעים שקוררמו עימה מאז והסתירה
 באירועי המיוחסת לנאשמים, מאידך.

19. אחידות גרסת הנאשמים.

גרסתם של כל הנאשמים, כולם, למעט שלום, המינדים, למעט הנאשם
 שלום, מיד מעת מעצרו וחקירתם, כל אחד בנפרד, היתה אחידה:
 המתלוננת לא התנגדה למעשים שנעשו, לא אמרה שום דבר או עשתה כל
 דבר שיראה על התנגדות ואי הסכמה.

אופיר ב-3/ת (יזמרים לאחר תלונת המתלוננת במשטרה): "יצל לא הראתה
 שום סימני סרוב ולא התנגדה והיא ברוצמתה היתה הולכת ושוכבת עם
 כל הנערים".

נדב ב-4/ת (שבוע לאחר תלונת המתלוננת במשטרה): הוא לא אירש על
 יצל "ולא הצטרפתי לאירש כי הוא רצתה לשכב איתי...".

עפי ב-5/ת (יזמרים לאחר תלונת המתלוננת): בפרשת "בוסתן הגליל":
 "ברצוני לעירן שכל הזמן שהיתה עם אלר ונדב ואיתי כלל לא התנגדה
 ואפילו היתה עלירה וצחקת ולא אמרה שום דבר, או עשתה כל דבר
 שיראה על התנגדות".

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11

ובסכום לאשפות המיוחסות לנו: "אני לא איופתי על יעל ולא כחצתי
עליה לשכב איתי וכל מה שהיה רק פרצונת החופשי כי היא עשתה זאת
עם הכנים שהיו איתי".

לנו ב-6/2/87 (ארבעה ימים לאחר התלונה במשטרה): "כמו כן ברצוננו
לציין שכל אותו זמן שאני הייתי בתורכם לא שפעת שום איומים ורק
עבוננים ויעל לא הראתה שום התנגדות ואף לא אמרה אף מילה שפדשהו
בכלל לחץ עליה...".

שלוש ב-7/8, על המתרחש בהדרו של אוסיר (3 ימים לאחר תלונת
המתלוננת): "אני לא ראיתי שיעל מתנגדת ולא השמיעה שום
התנגדות... אני לא איומת עליה בכלל...".

הודעתנו של אריק במשטרה לא נתקבלו לאחר שנערך "משפט נוסף"
לביהמ"ש קבע. בין השאר, כי האמצעים שנקטה החוקרת כנגד הנאשם היו
פסולים (ראת ההחלטה בעמ' 537 לפרומוקול).

בכל מקום, נאשם זה בעדותו טוען שלא היו איומים על המתלוננת והיא
לא הראתה כל התנגדות לגבי טענות של המתלוננת, שהיא אורחמה,
אוסיר הנאשם: "היא אמרה הרבה דברים לא נכונים" (עמ' 1108).

נאשם זה טוען שהוא מצא תן בעיני המתלוננת ולכן "גם אותי היא
רצתה, אני למה אני פה היומל והיא שיקרה. לך התשובה". (עמ' 1106
בתקרתו הנגדית). לשאלת התובעת המלומדת, מדוע תבוא המתלוננת
לביהמ"ש ותאמר כי היחסים עם הנאשם היו נכפורה, משיב העד: "אולי
יש לי הסבר, אולי זה לחץ חברתי שהיה מופעל עליה מההורים". לגרסת
הנאשם הוא לא בעל את המתלוננת. שואלת התובעת המתלוננת אושרת כי
"אני שהיה לתוכי והרגשתי את כל איבר מרנו בו היו אלי, נדב אריק",
משיב הנאשם שזה שקר.

במסע קודם: "ש. בכל הפעמים שבהם היית עם יעל, האם חדרת לתוכה
אז פעמל" תשובת הנאשם: "לא" (עמ' 1145).

גורם הנאשמים מיד מעת מעת בנושא "ההסכמה" של המתלוננת היא, לכן, אריזה: כל המגעים האינפורמטיים בוצעו בהסכמה מלאה ללא כל הבעת התנגדות מצד המתלוננת.

מאחר שהגרסות הן קושפיות בנושא המרכזי של משפט זה, הוא נושא "ההסכמה", בדקתי את העדויות כולן שוב ושוב, בקפידה רבה. נתתי דעתי גם לרצונם של הנאשמים, בהקדמתם הארוכה, ל"גמד את קופתם" ואולי "לרפוף" את פני הדברים בעת ארועם בפועל, גם עליהם פעל את פעולתו הזמן שחלף מעת הארועים ועד מועד עדותם בבית"ש. היו בהם שניסו "לגלות טפח ואולי לכסות שפתיהם". היו ביניהם שניסו להתאזר בהחלטות הזכרון גם במקום שיתכן והארוע היה צריך להתקב במותם ובזכרונם הרע, גם אם הלכו שנים מאז.

יש סתירות מסוימות, או אי דיוקים, בתאור הנאשמים למתרחש באישום הרביעי, "הפרעה בתדרו של אופור". מכל מקום, לא התחשפתי כי היה תיאור עצמות מוקדם ביניהם; לפני מתן עדותם במשטרה, ספון למקרה.

19. טכומם של דברים.

השאלה המכרעת היא: נניח כי בהמש"ש ירדה את כל גרסות הנאשמים ולא ראשם בתיק זה; האם במקרה זה עדותה של המתלוננת כעדה מרכזית בפרשה זו, מסירה את כל הספקות והתהרות והיא כה יציבה, איננה, בבחינה נדבד על נדבד, שיש בכוונה בפני עצמה, עם הסינוע המועט שקבלה משאר העדויות, להביא להרשעת כל הנאשמים ולקביעת כי העבירות לגביהם הוכחו מעל לכל ספק סביר, היינו בפידת הודאות הערושה בדין עונשין?

מטיבו של המין האנושי שאין בן תמותה "מכשיר דיוק אוטומטי". אין שני בני אדם ואפילו הם נביאים מדברים או מתנבאים בסגנון אחד. עד עד וסגנונו, עד עד וכשרון הבעתו.

אין גם "קופסה שחורה" היכולה לתעד יחד עם מכשיר הקלטה את המתרחש במהלך ארוע במידת הדיוק המקסימלי ולאפשר, לאחר קרות הדברים,

לשחזר אותם באטומה. אנו חרובים להסתפק, לכן, במבחן המהירימונות של
 ביהמ"ש על פי פרמטב נסקונו, שיקולו ומצפוננו.
 אומר בענין זה כב' השופט לנדור (כמוארז אג) בע"פ 426/67 דוסף
 בארי ואח' נגד מדינת ישראל, פס"ד כ"ב(1) עמ' 477 בעמ' 483: "אין
 כל אפשרות לקבוע... הלכות בעלות תוקף כללי, ועדיין אין לנו, אם
 בעידן של מהשברים, מדין בשות אחר להערכת הראיות במקרים כגון
 אלה, מאשר השמוש בשכל הישר". הדברים לפים גם הנה.

במקרה שבפנינו, גם קיומו של ארעין אמת בעדותה של המתלוננת אינו
 מספיק כדי ואין בכוחו למחוק או לבטל את הסתירות, התהרות
 והתמיהות שציינתה בהתבה בהכרעת דין זו ואשר כרספו בגרסת
 המתלוננת. בהתחשב במשקל המצטבר של "נקודות הכרסום" באסימונות
 הגרסה המפלילה ובהעדר תמיכה של ממש בעדות המתלוננת, נראה לי, כי
 מתובתי לפסוק, כי על סמך הומר הראיות המונח בפני, לא ניתן לקבוע
 במידת הודאות הדרישה במשפט פלילי, כי הנאשמים אשמים בעבירות
 שיוחסו להם בכתב האישום.

האם היה מקום להרשיע בעבירת "בעילה אסורה בהסכמה"?

אני ער לעובדה כי ניתן לשעון, כי במהלך שמיעת העדויות הוכחו,
 לכאורה, לנבי חלק מהנאשמים עובדות המהוות עבירה של "בעילה אסורה
 בהסכמה" (1/א) בסיון לעבוד עבירה לו). עבירה לפי סעיף 346(א)
 לחוק העונשין תשל"ז-1977. החזעה לא מצאה לנכון להעמיד את
 הנאשמים לדין בעבירה זו.

אל פר סעי' 14 לחוק הנוער (שפימה, ענישה ודרכי טפול) תשל"א-1971
 אין להעמיד קטין לדין בשל עבירה אם עברה שנה מיום בצועה, אלא
 בהסכמת הרועץ המשפטי לממשלה. הרועץ המשפטי אכן נתן, ביום
 12/9/90, הסכמתו לכך כי הנאשמים הקטורים אופיר בארי, נדב ביטון,
 צפיר צביסון ואריק חנון יועמדו לדין בתוק זה בעבירות הסנוניות

02/11/92

ת.ס. 290/90.

- 1542 -

בבית המשפט המחוזי בחיפה

בכתב הסכמתו ועבירות אילו לא מנו את העבירה של "בעילה אסורה בהסכמה" (על פי ס' 346(א) לחוק העונשין תשל"ו-1977). מאחר שאין עבירה זו מנוויה בין העבירות בהן ניתן להעמיד לדין את הנאשמים הקטינים הנזכרים, על פי הסכמת היועץ המשפטי לממשלה, אין גם מקום לדון בהרשעת הקטינים הנזכרים בעבירה זו.

לגבי הנאשמים רן לנדאו ושלוש גרנד: הם לא הואשמו בעבירה מלכתחילה והתביעה לא ביקשה בסכומיה לשקול הרשעתם בה, לא נתבקשה גם תגובת ב"כ הנאשמים לכך במהלך המשפט. בנתונים אלו אני פטור מלדון לגבי כל הנאשמים בנושא זה של הוכחת העבירה של "בעילה אסורה בהסכמה" (ו/או נסיון לעבור עבירה זו) שלא הועלה על ידי התביעה.

ט. התוצאה האופרטיבית: זכוי מחמת הספק בלבד.

ביהמ"ש יזהר ביותר שלא להביא להענשת אדם על עבירה שלא בצעה הרמב"ם ב"ספר המצוות" כותב, בין השאר: "יותר טוב ויותר רצוי לפטר אלף חוטאים מלהרוג נקי אחד ביום מן הרמים". הכלל הזה מקובל בעולם הנאור. התוצאה מן האמור בהכרעת דין זו היא, שאני מזכה את הנאשמים מהאשמות המיוחסות להם בכתב האישום מחמת הספק המקנן בליבוי.

י. מספר מילות סיום על התנהגות הנאשמים בפרשה:

לא אוכל לסרים מבלי לומר מספר מילים על התנהגותם של הנאשמים בפרשה זו. הנאשמים נמלטו כאן ב"עוד שיניהם", אך אין בכך כדי למעט בסלידה שמעוררת התנהגותם, זו שאיננה שנוייה במחלוקת. המתלוננת היתה בזמן הארועים בת ארבע עשרה וחצי בלבד. הנאשמים

4 שררו אמנם כולם קטנים אותה עת (למעט שלום). עמו עלה כמוצאים
 5 שלל רב, תוך התעלמות מוחלטת מגילת הצעיר, וקירמו איתה מגעים
 6 צדדיים בגזונים שונים ובחברות. גם אם לא הוכחו בתוק זה מעל לכל
 7 ספק סביר תוסר ההסכמה למגעים מצד המתלוננת, והסחופה באיזורים,
 8 וגם אם מדובר בנאשמים שרובם קטנים ובחלקם חסרי כסיון מינו
 9 קודם, לא התעורר אצלם ה"זיק האנושי" הדרוש כדי לסירוב בשלב מוקדם
 10 מאד מערכת קשרים מתמדת זו. אין זו שאלה של "מתירנות", זו שאלה
 11 של יחס של כבוד לזולת, לנערה רכה בשנים אשר מבחינת הנאשמים הפכה
 12 להזנה, לדאבון הלב, ל"מכשיר" בלבד. מתירנות במקומות אלו נוגדת
 13 בהכרח יחסים אינטימיים המתקיימים בצנעה ובכבוד הדדי, דווקא
 14 מאומם קטנים קטנים בפסגות הקבוציות, שבה "ערך האדם" הוא יסוד
 15 אידיאולוגי חשוב ביותר, היורה מצפה להתנהגות שונה, וכאן גם
 16 בשלבים הקשה והבולט בפרשה זו.

17 תוסר יחס אנושי למתלוננת ה"נותנת הסדרה", להסתם, אינו מצביע על
 18 "גבירות". הפוכו של דבר, הוא בלשון של חולשה והעדר ערכים.
 19 התוצאה המעוותת והמכאיבה לפיה עזבו הקטנים והוריה את מקום
 20 מגוריהם בקבוץ שומרת, צריכה לרבוט על מצפונם של הנאשמים כאן.
 21 תלולה להם לנאשמים, כולם, לראות בזכויות המשפט זה מחמת הספק,
 22 משום שכן גושפנקא או הצדקה למעשים נלווים אלה.

ניתן היום, 2/11/92, והודע בפומבי.

27
 28
 29 מיכה לינדנשטראוס

ש ו פ ט